

ΕΡΩ

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ,

Η' ΤΟΙ,

ΙΣΤΟΡΙΑ ΗΘΙΚΟΕΡΩΤΙΚΗ,

ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,

συντεθείσα μὲν, εἰς τὴν ἀπλὴν ἡμῶν
διάλεκτον, πρὸς εὐθυμίαν τῶν νέων.

ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣΑ ΔΕ,

ΤΩ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ

ΜΑΓΙΟΡΩ

ΚΥΡΙΩ

ΣΤΕΦΑΝΩ ΓΩΑΝΝΟΒΙΚΗ.

Καὶ αὐτίς μεθ' ὅσης ἐπιμελείας, ἐκ τῶν πολλῶν
αὐτῆς σφαλμάτων διορθωθείσα, καὶ ἤδη τυπωθεῖσα,
δι' ἐξόδων τῆς φιλογενεῆς ἐν πραγματευταῖς
Κυρίε Κυρίε

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΥΣΚΟΥΤΡΟΤΛΗ

τῆς Λαρισσαίης.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΙΑΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΕΝΔΩΤΟΥ.

EP 202

ALLOTTE V. B. MATA

1907

STELLA HORN

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

The Journal of the
 The Journal of the
 The Journal of the
 The Journal of the

ALLOTTE V. B. MATA

1907

THE JOURNAL OF THE
 THE JOURNAL OF THE

1907

Νέοι κύριοι, καὶ ὁμογενεῖς παῖδες
Ἑλλήνων!

Ἄν ἴσως, καὶ, τρόπον τινὰ, κατὰ καιρὸς, παρὰ-
πονῆσθε, (ὅσοι, ἀπὸ ὑμᾶς, ξένας γλώσσας, ὅλως,
δὲν ἐδιδάχθητε) ὅτι, ἡ καθομιλεμένη ταύτη γλῶ-
σσά μας, εἶναι ὑσερημένη, τυχὸν, πρὸς τοὺς ἄλλοις,
καὶ ἀπὸ βιβλία, ὅπερ δίδεν κάποιαν εὐθυμίαν καὶ ἀνε-
σιν, καὶ τῶν ἡθῶν σας ὁμῆ διορθωσιν, (καθὼς εἶναι
ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὅποια, ὅλα, σχεδὸν, τὰ Ἑυρωπαϊό-
τερα γένη καὶ Δυτικώτερα, εἶναι ἐσκλησμένα (καὶ,
περισσότερον, ἐκεῖνα, τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ
Ἰταλίας) ἀπὸ Κωμωδίας δηλονότι καὶ Τραγωδίας
Θεατρικῆς κ. τ. λ. καὶ μάλιστα, τὰ, ΡΩΜΑΝΤΖΑ,
καλέμενα· τὰ ὅποια εἶναι γεμάτα, ὡς ἀληθῶς,
ὄχι μόνον ἀπὸ μίαν ἔμμεσον ἡδονὴν καὶ γλυκύτητα,
ἣτις τέρπει ἅμα καὶ τρέφει, τῶν ἀναγινωσκόντων
τὸν νῦν, καὶ, κατ' ἐξάαιρετον, τῆς νεότητος: ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ μίαν ἀξιεπαῖνον καὶ ἀπλοϊκὴν ἠθικὴν· διὰ τῆς
ὁποίας σορίζονται, καὶ, ἐν ταύτῳ, διορθῶνται, τὰ
ἡθῆ (κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον) ἐκείνων, ὅπερ εἰς

αὐτὰ (ἐγὼ ὅμως ἐννοῶ τὰ σερνά) μὲ κρίσιν ὀρθῆ
νοῦς καταγίνονται,) ἀνίσως, λέγω, καὶ διὰ τῆτο,
ὦ νέοι, παραπονήσθε· ἐλπίζω, εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ τὸ
μετριάσητε μένοντες εὐχαρισημένοι κατὰ τι, ἀφ' ἧ
πλέον λάβετε ἀνὰ χεῖρας, τὸ παρὸν ἡδονικὸν βιβλα-
ρίδιον **“ ἘΡΩΤΟΣ Α΄ ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ”** ἐπονο-
μαζόμενον: τὸ ὅποτον (καθὼς κρινῶ) σᾶς θέλει χρη-
σιμέυσει, ἂν καὶ ὄχι (ὡς ἐκεῖνα) τόσον, διδάσκαλος
μιάς (διὰ τὴν ὑμῶν ἐπανθῆσαν νεότητα) ὅπως ἐν Ἡ-
δικῆς, ἀμὴ κἂν, πρὸς παραμιράν σας ἀναψυχὴν καὶ
ἡδύτητα, διὰ τὰ διάφορα καὶ χαροποιὰ πολιτικὰ τρα-
γωδάρια, ὅπερ περιέχει: τὰ ὅποια, κατὰ καιρὸς
ἐποιήθησαν, ἀπὸ διάφορα πρόσωπα Ἐρωτῶντάτε καὶ
ἀντερῶντα, ἀντερῶμενα καὶ Ἐρωόμενα, ἐν εἴδει ἀντα-
ποκρίσεως, πρὸς παρηγορίαν μικρὰν ἀναψυχὴντε καὶ
ἄνεσιν, τῆ αὐτῶν δεινῶς τυραννεύοντος Ἐρωτος, καθὼς
ἐν τῷ πίνακι φαίνονται.

Νέοι τίμιοι! τὸ ἔργον, (διὰ ἵνα γένῃ, ἡδονι-
κὸν, ἀρεσότερον καὶ πλέον ἄξιον, διὰ τὴς νόας καὶ ὀφ-
θαλμῆς τῶν ὑποκειμένων σας) ἔπρεπε, καὶ ἦτον διὰ
τὰ γένῃ τοιῆτον, καὶ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν, ἀραιότε-
ρόν τε καὶ τελειότερον, καθὼς, πρὸ πολλῆ, ὁ ἰδικός
με σκοπὸς ἐσοχάζετο: ὅμως ἐπειδὴ καὶ κατὰ πολλὰ,
ἐβιάσθη, διὰ νὰ τὸ ἐκδόσω εἰς φῶς, μίαν ὥραν προ-
τήτερα, ἀπὸ κάποιος φίλος με (πρὸς τὴς ὁποῖας ὑ-
πεσχέθη, ὅτι ταχίσην, τῶντι τὴν τέτε ἐκδο-
σιν, καὶ ὅπερ ἦσαν ἀγορασαί, οἱ αὐτοὶ, ἐν ταύτῳ, μι-
ᾶς, μετρίων, αὐτῆ, σωμάτων ποσότητος) ἀφέθη,

πρὸς καιρὸν, ἀπὸ ἑνα τοῖστων σκοπὸν: δὲν ἔλειψα ὁμῶς νὰ ἐπιμεληθῶ, ὅσον τὸ δυνατόν, εἰς τὸ νὰ τῆ δόσω, μίαν ἄλλην, σχεδὸν, ἀνάπλασιν καὶ μορφῆν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν πρώτην διαφορετικὴν, μὲ μίαν ἐπιμελεσάτην διόρθωσιν, καθὼς τὸ θέλετε ἰδῆ μὲ τὸ πρωτότυπον παραβάλλοντες.

Καὶ, μ' ὅλον τῆτο, ὦ καλοὶ παῖδες, ὁ σκοπὸς με ἐκεῖνος, καὶ εἰσέτι εἶναι σκοπὸς ἂν ὁμῶς, πρῶτον μὲν, μοὶ χαρισθῆ ἡ ζωὴ, (διότι, ἡ ἡλικία με εἶναι πλήρης ἐκείνων τῶν Δαυιτικῶν ἡμερῶν καὶ τί ἔχω εἰς τὸ ἔξῃς νὰ ἐλπίσω ἀπὸ αὐτὸ περισσότερον;) καὶ δεύτερον δὲ, ἂν ἴδω πολλαπλασιασομένην, δι' αὐτῆ, τῶν ἀγοραζόντων (δι' ὅ,τι, καὶ τῆτο εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ πλέον συζατικά καὶ ἐσιώδη, τέτρα τῆ ἔργα, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ τάληθές, χρειωδέσατον) τὴν καλὴν προθυμίαν καὶ γενναιότητα.

Δέξασθε, λοιπὸν, τὴν ἐνῶσάν μοι προθυμίαν προθύμως ὦ φίλοι νέοι! καὶ Εὐφράνεσθε, καὶ ἀνακμφίζεσθε, ἀπὸ τὰς τῆς νεότητος βαρείας, ἀλγεινάς τε καὶ ἀηδεῖς περιστάσεις, καὶ, ὡς ἐπιτοπολὺ, ἐκεῖνας τῆ κατατυραννῆντος αὐτὴν δεινῆ Ἐρωτος, ψάλλοντες ἐνίοτε, καὶ μάλιστα εὐρισκόμενοι, ἐν αὐταῖς, κἀνέννα ἀπὸ τὰδε τὰ σιχωργηκὰ μέλη τε, τὸ ὅποῖον σὰς θέλει γένη ὡς ἀλεξίκακον καὶ μετ' ἑ πολὺ, ἴσως, θέλετε θεωρήσει, εἰς φῶς, καὶ ἄλλο (ὡς εἶπον) ἀπὸ τῆτο, καὶ ἐντελέερον καὶ τερπνότερον, πρὸς περισσότεραν σας ψυχαγωγίαν καὶ ἀγαλλίασιν.

Σᾶς ἔυχομαι ὑγίειαν καὶ ἐπίτευξιν πάντων τῶν
καλῶν ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετ' εἰρηνικῆς πάνυ καὶ
Ματθσαλείᾳ μακροβιότητος. Ἀμήν.

Ὁ Ἐκδότης καὶ ὑμέτερος
ὁμογενὴς, Κωνσταντῖνος Κεσκερέλης,
ὁ ἀπὸ ΛΑΡΙΣΣΗΣ.

ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΕ!

Ὅσον μὲν, ὅτις Ζαθέης τε καὶ Θεοδμήτα ἀρετῆς τραχὺς εἶναι ὁ ὄρος, κατὰ Καλίμαχον εἶπεῖν, τόσον δὲ, βέβαια, καὶ ἔτι πλεῖον ἐπαινετὰ τε εἶναι καὶ ἐγκωμιασέα ἢ αὐτῆς φύσις. Ὅσον γὰρ ἡ ἀρετὴ ἐγκωμιάζεται, τόσον λαμπροτέρα καὶ φαινοτέρα καθίσταται: ἀγκαλὰ καὶ τὸ φάος τε καὶ τὴν λάμψιν ἐξ ἑαυτῆς ἐκπέμπει. Πολυειδῆς δὲ ἔστις τῆς ἀρετῆς, ἢ ἠρωϊκὴ καὶ πολεμικὴ, ἢ πατέρου τοῦ ἈΨην κεκτημένη, εἶναι ἢ μάλλον πολυ-ολβός τε καὶ εὐσέφηνος, ὡς τὸ ἐξ αὐτῆς ἀποφερόμενον ὄφελος ἀποβλέπει, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, πρὸς τὴν κοινὴν συνδιατήρησιν καὶ τελειότητα, τῶν πολιτικῶν καιωνιῶν.

Ταύτη ἐν Ε΄ΥΓΕΝΕ΄ΣΤΑΤΕ, καὺτὸς
τῆ ἠρωϊκῆ τε καὺ πολεμικῆ ἀρετῆ ἐσολισμέ-
νος ὢν ὑπερέλαμψας, ὡς ἄλλος Ἡ΄ρως, τῶν
παλαιῶν ἐκείνων καὺ διαπεφημισμένων ἀπαν-
ταχῆ γῆς. Μαρτυρεῖσι δέ με τῷ λόγῳ, αἱ ἀ-
ποτελεθεῖσαι σοι ἀνδραγαθίαι, κατὰ τῶν
αἰμοβόρων τε καὺ ἀλαλαζόντων, βαρβάρων,
περὶ τὸ Γερμανισὶ καλέμενον Ε΄πτάορος, ἐ-
κεῖθεν καὺ γὰρ ἀρχίσας κατεδίωξας αὐτὲς,
ἄχρι τῶν ἐνδοτάτων μερῶν τῆς Βλαχίας, ἢ
κάλλιον εἶπεῖν, τῶν ἀκροτάτων: καὺ διὰ τῆς ἀ-
πέδειξας τοῖς πᾶσι μὴ ἀπολεθεῖναι ἐκείνην
τὴν παλαιὰν τῶν Ε΄κλήνων τε καὺ Μακεδόνων
Παίδων ἀρετὴν τε καὺ ἀνδρείαν, ἣν εἶδες ἄχρι
τῆ νῦν εἰ θαυμάζει καὺ ὑπεράγαται, ἣτις ὅ-
ταν καὺ τώρα ὕλην λαμβάνη, ἑαυτὴν δείκνυ-
σιν, ἐκ ἐλάττονα τῆς παλαιᾶς ἐκείνης.

Εὐτεῦθεν τοίνυν, Ε΄ΥΓΕΝΕ΄ΣΤΑΤΕ
μοι! παρακινήθεῖς καὺ γῶ, ἐτόλμησα τὸ ἠδι-

κοερωτικὸν τῆτο βιβλίον, ἠρωϊκὸν δὲ, ΣΟΪ
ΤΩ ΗΨΩΙ προσφωνήσασθαι ἀναθεῖναι,
ἵνα ὑπὸ τὴν Ὑμέτεραν σκέπην φυλάτ-
τηται καὶ διατηρῆται, ἀβλαβές τε καὶ ἀνεπι-
ρέασον· ὡσπερ γὰρ τὰ αἴτια ἡνωται, ἔτω
καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ἐνωτέα τε
καὶ συζευκτέα εἰσίν.

Δέξαι τοιγαρῶν, ΕΥΓΕΝΕΪΣΤΑΤΕ
εὐμενῶς, τὴν βίβλον τὴν δε, Σοὶ προσφε-
ρομένην, ὡς γόνου ὑμέτερου, „κύημα δ' ἔσαι
τῆ Ἐρωτος, τῆ τῆς Ἀφροδίτης υἱέως τῆς
τῆ Ἀρεως, κατὰ Πίνδαρον, συζύγε”.

„Χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας” καὶ κατὰ
Αἰχύλον.

„Χοροσυπήλιξ δαίμων Ἀφροδίτας εὐνάτωρ”.

Ὡσπερ γὰρ ὁ ἈΨρης, ἀφορᾷ πρὸς τὴν ἐ-
ξωτερικὴν καὶ κοινὴν σύστασιν τῶν πολιτικῶν

κοινωνιῶν, ἔγω καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ καὶ τῆς Ἀφρο-
δίτης Ἐρως, πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν τε εἰδικήν·
καὶ δι' αὐτῆς δέξαι καὶ τὴν ἐμὴν πρὸς τὴν
Υ' ΜΕΤΕΡΑΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝ τιμῆν τε
καὶ σέβας, ἧς εἰμί τε καὶ ἔσομαι.

Ταπεινότητος δῆλος

I: K:

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἀπὸ ὅλα βέβαια τὰ κινῆντα τῆς φύσεως, ἀπὸ ὅ-
λα τὰ αἰτία καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἀπὸ ὅλα λέγω
τὰ μέσα, μὲ τὰ ὅποια ἐσολίωθη καὶ ὠραΐσθη, πρὸς
ἀπόλαυσιν τῆς τέλους, εἰς συντήρησιν δηλονότι ἑαυ-
τῆς, καὶ εἰς διαφύλαξιν τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὕλης, τῶν
εἰδῶν τε καὶ ἀτόμων, ὅπως συνισῶσι τὸ ζῶον, ἐν γένει,
κἀνένα ἄλλο ἐπιτήδειον καὶ ἀρμόδιον, τόσον εἰς τῆτον
τοῦ σκοποῦ δὲν εἶναι, ἀπὸ τὸν μελίφρονά τε καὶ γλυ-

κύπικρόν τε Ψεσμὸν τῆ Ἐρωτος. Διὰ τῆτο καί οἱ Παιη-
ται τήν φύσιν αὐτῆ διιδόντες, διάφορα ὀνόματα αὐ-
τῷ προσπέδωκαν· ἐγνώρισαν δηλαδὴ τήν μεγάλην
αὐτῆ ὠφέλειαν, εἰς πάντα τὰ αἰσθηθεὶ κεχωρηγημένα·
ὄψεν καί Θεὸν τὸν ὀνόμασαν, διδοντές τε ιδιότητας
Ψείας, ὡς ὁ Ὀρφεὺς ὁ ποιητὴς λέγει.

“ Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελή πολύμητιν Ἐρωτα. “

ὄψεν καὶ τὰ διάφορα ἐπίψετα, ἀπὸ τὰ διάφορά τε
καὶ ποικίλα ἀποτελέσματα ἔλαβεν· οἷον ἀειθαλῆς,
αὐτοδίδακτος, τελεσφόρος, καὶ τὰ παρόμοια.

Ὅτι μενῶν ὁ ἔρωσ εἶναι ἐν πάθος φυσικόν, δηλα-
δὴ ἀπὸ τήν φύσιν ἐνεσαγμένον, πρὸς φύλαξίν τε καὶ συν-
διατήρησιν τῶν αἰσθητῶν ὄντων, τῆτο εἶναι ἢ εἰς ὅλας
φανερὸν, καθὼς λέγει καὶ ὁ ποιητὴς „ ἔ γὰρ Ἐ-
ρωσ Θεός ἐσι, πάθος δ' αἰδηλον ἀπάντων ; “ Αὐτὸ
δὲ τὸ πάθος, αὐτὸ τὸ ὑποκάρδιον ἔλκος, αὐτὴ ἡ
κλίσις τῆς ψυχῆς, πρὸς τὸ ὅμοιον, τόσον δεινόν τε καὶ
βίαιον εἶναι, ὡσεὶ ὅπῃ καὶ τὰς πλέον κεκαθαρμένους
τὸν νῦν, ἀτυραννήτας δὲν τὰς ἀφίνει. διὰ τῆτο καί οἱ
παιηται δὲν ὠκνευσαν γὰ τὸν ὀνομάσεν τύραννον.

„ Ἐρωτα τὸν τύραννον ἀνδρῶν ”.

Καθὼς δὲ, ὅλα τὰ μέσα τῆς φύσεως, εἶναι ἡνω-

μένα μὲ κάποιαν ἡδονὴν, διὰ τὴν ἀπολαμβάνεται τὸ τέλος, ἔτσι καὶ ἡ τῆ ἔρωτος ἐνέργεια, συνέξενται γλυκεία τιν, χάριτι, κατὰ τὸν ποιητὴν “ Ἔρως, Ἔρως, ὡς κατ’ ὀμμάτων, εἰσάγων γλυκείαν ψυχᾷς χάριν “ καὶ τόσον δὲ ἡδονικὸς εἶναι ὁ Ἔρως, ὅσον εἶναι τὸ βάρος τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ. Ἐπειδὴ βλέπομεν τὰ Ἐρῶντα πρόσωπα καὶ δακρύνοντα καὶ κλαίοντα, καὶ ξεχωρισθῆναι μὴ θέλοντα. Ὅθεν καὶ τὰ δάκρυά τε εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἡδονῆς, γεμάτα ἀπὸ γλυκύτητος καὶ χάριτος. Αὐταὶ δὲ αἱ ἡδοναὶ καὶ γλυκύτητες τῆ ἔρωτος, πρέπει μόνον νὰ λέγωνται καὶ νὰ ἐρμηνεύωνται εἰς ἐκεῖνον, τῆ ὁποῖα τὰς φρένας ἐδέποτε ὁ πολυτερπὴς Ἔρως ἀμφεκάλυψε. Καὶ ὁ τοιοῦτος ἄς προσέχη μόνον εἰς τὰ ἀποβησόμενα ταύτης τῆς ἡδονῆς, διὰ τὴν καταλάβῃ πόσον δεινὴ εἶναι, Ἄς βλέπῃ πῶς, δύο ἐρρωμένα πρόσωπα ἀποφασίζον διὰ τὴν ἡδονὴν τῆ ἔρωτος, νὰ ὑποφέρῃν ὅλας τὰς δυσυχίας, ὅλας τὰς λαίλαπας τῆς τύχης, καὶ ὅλας τὰς ἀπειλάς τῆς Ἀρτέμιδος, ἀποφασίζον λέγω διὰ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἡδονὴν, νὰ προσφέρῃν θυσίαν εἰς τὰς γαμηλίαις θεῶς, νὰ ὑποφέρῃν τὰς φόβους καὶ τέλη, τῶν γενεθλίων Θεῶν καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς ἐδὲν τὰ νομίζον, ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνην, τὴν ἡδονὴν ὅπερ ἀπὸ τῆ τελεσφόρου ἔρωτος ἀποτελεῖται.

Ποῦτος λοιπὸν ἤθελεν εἶναι τόσον ἡλίθιος τε καὶ ἀναίσθητος, ὅστις ἤθελεν ἐναντιωθῆναι εἰς τὰ εἰρημένα, ἀρνέμενος τὴν ἡδονὴν τὴν τόσην δεινὴν τῆ ἔρωτος;

βέβαια ἔδειξ· ὅλοι γὰρ συνίστανται ἀπὸ τὰ ἴδια μό-
ρια, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ὅλοι ἔχου τὴν αὐτὴν
διάθεσιν ἀναφορικῶς, καὶ ὅλοι ἐσολόγησαν μὲ τὰς
αὐτὰς αἰδησεις· καὶ ἀκολούθως ὅλοι πρέπει νὰ αἰσ-
θάνωνται τὸ ἡδονικόν, καὶ ἀλγεινόν, τὸ ὠραῖον καὶ αἰ-
σχρόν. ὅλοι λέγω πρέπει νὰ ὁμολογήσεν, ὅτι ἄλ-
λο μέσον ἢ φύσις, εἰς συνδιατήρησιν τῶν ζώων δὲν
ἤμπορῆσε νὰ εὔρη τόσον ἡδονικόν καὶ ἀρμόδιον, τόσον
βίαιόν τε καὶ βέβαιον, καθὼς τὴν ἐκ τῆ Ἔρωτος προ-
ερχομένην ἡδονήν. Καὶ διὰ τὰ καταλάβῃς μίαν φο-
ρὰν, ὅτι τῆτο ἀληθεύει, ἀφαίρεσον τὸν Ἔρωτα, καὶ
θέλεις ἰδῆ, τί θέλει ἀκολουθήσει. ἀφαίρεσον τὰς πνοι-
ὰς τῆς Ἀφροδίτης, καὶ θέλεις ἰδῆ, ὅτι οἱ γαμηλί-
οι Θεοὶ οἰχθήσονται. Ἀφαίρεσον τὸν Ἔρωτα, καὶ τῶν
γενεθλίων τότε Θεῶν ἢ λατρεία θέλει λείπει. Ὅθεν
ματαίως φλυαρῆν ἐκείνοι, ὅπῃ λέγου, ὅτι δὲν εἶναι
ὁ Ἔρωτος ὁ αἴτιος τῆ δεσμῆ τῆς ἐνώσεως, καὶ τῆς λατρεί-
ας τῶν γαμηλίων Θεῶν, ἀλλ' αὐτὴ ἢ πολλαπλασία-
σις τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ καὶ τῆτο ἀποδείκνυται ἀπὸ
τὸν Ἔρωτα τῆς τροφῆς, ἀνίσως ἤθελε λείπει ἢ φιλαυ-
τία ἔττι, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν δύο προσώπων,
καὶ ἤθελε μετέπειτα ἀφαιρεθῆ ἢ ὄρεξις τῶν φαγητῶν
ἢ πιωτῶν, ὡσαύτως καὶ ἢ γεῦσις αὐτῶν, τότε βέβαια
δὲν ἤθελεν κατακαίονται οἱ μάγιστροι εἰς τὰ μαγισ-
τεία, ἐδὲ οἱ ἄνθρωποι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργάζονται
ὑποφέροντες τὸν καύσιον τῆ θερμῆς, καὶ τὸν παγετὸν
τῆ χειμῶνος, καὶ ἀκολούθως, οἱ ἄνθρωποι κατ'
λίγον ὀλίγον ἤθελεν ἀπολεσθῆ. Ἀλλὰ περὶ

τέτων, ὡς ἂν ὀπῆ εἶναι προδηλότατα, ἀρκῶσι τὰ εἰρημένα, εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Ἐρως λοιπὸν, ἢ καταντᾶ εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ Φυσίαν εἰς τὰς γαμηλίαις Θεῶς, ἢ καταντᾶ νὰ προσφέρῃ Φυσίαν τῇ Ἀφροδίτῃ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εἶναι τίμιος, εἶναι σεμνὸς, καὶ ἐπιτρέπεται, καὶ ἀπὸ τὰς φυσικὰς νόμους, καὶ ἀπὸ τὰς πολιτικὰς, καὶ ἀπὸ τὰς ἐκκλησιαστικὰς. Ὁ δεύτερος δὲ, εἶναι αἰχρὸς, ἀσελγὴς, φθορεὺς τῆς φύσεως, λοιμὸς καὶ ἀπώλεια τῶν βασιλείων. Ὅσον εἶναι καὶ ἐναντίον εἰς τὴν φύσιν, ἐναντίον εἰς τὰς νόμους αὐτῆς, ἐναντίον εἰς τὰς νόμους τῆς πολιτείας, ὡσαύτως καὶ τῆς θρησκείας.

Τὰ ὅσα τοίνυν ἡμεῖς θέλομεν διηγηθῆ, εἰς τέτην τὴν Ἐρωτικὴν ἰσορίαν, εἶναι ἀπατελέσματα τῆ πρώτης Ἐρωτος, τῆ τὰς γαμηλίαις Θεῶς λατρείοντος, ἂν δὲ εἶναι καὶ μερικὰ, ὀπῆ αὐτὰς τὰς Θεῶς νὰ προσκυνήσεν δὲν ἔφθασαν, πάλιν ἔτε τῷ ἄλλῳ Θεῷ, δηλαδὴ τῇ Ἀφροδίτῃ Φυσίαν προσέφερον· καὶ ἐκεῖνα εἶναι ἀποτελέσματα ἡμιτελῆ, ὡς ἂν ὀπῆ δὲν ἀναφέρονται ἔτε εἰς τὸν ἕνα, ἔτε εἰς τὸν ἄλλον Ἐρωτα, καὶ ἀκολέθως ἔτε ἐπαινετὰ, ἔτε ψεκτὰ, ἀλλὰ μόνον ἔλεεινά. Ὅσον συμπεραίνω, ὅτι κανένας δὲν θέλει εἶναι τόσον σεσαλευμένος τὸν νῦν καὶ τὰς φρένας, ὅσις ἀπέσας τῆτο τὸ βιβλίον ὅτι εἶναι Ἐρωτικόν, πρὸ τῆ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, ἢ θελεν εἰπῆ, ὅτι εἶναι φθοροποιόν, φθείρει τὰ ἡτῆ τῶν νέων, τὰς ὀδηγεῖ εἰς ἀσελγείαν, καὶ τὰ

παρόμοια· ἀλλὰ βέβαια τὸ ἐναντίον ἤθελεν εἶπῃ,
ἂν τὸ ἀναγνώσῃ· ἐπεὶ δὴ τὰ παραδείγματα, ὅπερ εἰς
αὐτὸ περιέχονται, συσέλλεν τὸν ἀσελγῆ καὶ ἀχαλί-
νωτον Ἔρωτα τῶν νέων, καὶ τὸν κάμμεν νὰ γένη φυ-
σικὸς, καθὼς εἴρηται.

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΓΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

ΗΤΙΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟΝ ΣΦΟΔΡΟΝ
ΕΡΩΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-
ΠΟΛΙΤΟΥ.

Η Κωνσταντινέπολις ἢ βασιλεύσα τῆς Τυρκίας ἔ-
στίνος τῆ Σουλτάνου, εἶναι μία πόλις, ἣτις κεῖται μετα-
ξύ Ἀσίας ἔξ Εὐρώπης, ἔξ εἶναι ἓνα ὠραιότατον σύνορον
αὐτῶν τῶν δύο περιφῆμων καὶ πολυανθρώπων μερῶν
ταύτης τῆς σφαίρας, τῆ ὁποῖα ἡ ὠραιότης ἔξ ἡ τοποθεσία
παρεκίνησε ἔξ ἐκεῖνον τὸν ἐνδοξότατον βασιλέα, τὸν
μέγαν, λέγω, Κωνσταντῖνον νὰ ἀφήσῃ τὸν θρό-
νον τῆς Ῥώμης, ἢ καλλιτέρα νὰ εἰπῶ, νὰ μετακομίσῃ τὸν

Φρόνον ἐκείθεν εἰς αὐτόν, διὰ τὸ τοῦ νέου Ῥώμης ἐκλήθη, καὶ Κωνσταντινέπολις, ὅπως προτιήτερα ἦτον μόνον ἓνα μικρὸν καστράκι, Βυζάντιον καλούμενον.

Αὕτη λέγω ἡ πόλις ἔχει, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴν Μαύρην Θάλασσαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν Ἀσπρην· καὶ ἡ μὲν Μαύρη δι' αὐτῆς εἰσρέουσα κάμνει διάφορα ρεύματα καὶ τριγυρίσματα, καὶ τέλος χύνεται εἰς τὴν Ἀσπρην· αὗται λέγω αἱ δύο Θάλασσαι, τὴσιν ὠφέλειαν προξενῶν εἰς αὐτὴν τὴν ἔνδοξον βασιλεύσαν, ὅσιν ὠραιότιτα φέρων ἐκεῖνοι οἱ ἑπτὰ αὐτῆς λόφοι, ἀπὸ τῶν ὁποῖων καὶ ἑπτάλοφος ἐπωνομάσθη, οἱ ὅποιοι λόφοι ἄλλοι μὲν εἶναι ἐσκεπασμένοι μὲ διάφορα παλάτια, ἄλλοι δὲ μὲ διαφόρους μπαχτζεδες καὶ περιβόλια, εἰς τὰ ὅποια πάντοτε πνέων ἐκεῖναι αἱ λεπταὶ αὔραι, ὅπως αὐξάνων καὶ τρέφων τὸν ἔρωτα.

Μέσα λοιπὸν εἰς ἓνα μπαχτζὲ αὐτῆς τῆς ἑπτάλοφου, τῶν Φομαδιῶν καλούμενον, ἐσεργάσασθαι ἓνα νέος εὐγενῆς, ὁ ὅποιος ἦτον ἐσολισμένος μὲ ὅλα τὰ προτερήματα τῆς φύσεως, ἤγεν καὶ μὲ ψυχικὰ, καὶ μὲ σωματικὰ, καὶ μὲ ἐξωτερικὰ, ἦτον δηλ. ὠραῖος κατ' ὑπερβολὴν, ὄξυνέστατος, καὶ πλεσιώτατος. εἶχε δὲ πρὸς τέτοις καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀφροδίτης, περικυκλωμένον μὲ τὰς χάριτας αὐτῆς, ὡσάν μὲ δορυφόρος· ἐκεῖ λέγω ὅπως ἐσολατζάριζεν ἄνω κάτω ἀναγνώσκωντας ἓνα Φραντζέζικον βιβλίον περὶ Ἐρωτος (ἐπεὶ οἱ εὐγενεῖς τῆς Κωνσταντινέπόλεως συνηθίζων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν νὰ μανθάνων καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν διὰ νὰ ἠδύνωνται μὲ τὰ διάφορα Ῥωμάντζα, ὅπως ἔχει) καὶ ἦτον σχεδὸν ἐπάνω εἰς μίαν περιγραφὴν ἐνὸς ὑποκειμένου τόσον ὠραίου, ὅπως τὸ ἐπροξενέσει μεγάλην ἠδονὴν, ὡσάν νὰ τὸ ἔβλεπε ζωντανόν, ὅσιν καὶ τὴν ἀνεγί-

νωσκε πολλάκις. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁπῶ τὴν ἀνεγίνωσκε,
 νὰ, καὶ ἐμβάινει ἕνα παρόμοιον πρόσωπον με̄ ἐκείνην
 τὴν περιγραφὴν, καὶ σχεδὸν καὶ ἀνώτερον αὐτῆς· ῥίπ-
 τώντας λοιπὸν αὐτὸς τὰ μάτιά τε ἐπάνω εἰς τὰ ἐδι-
 κάτης, καὶ κατὰ τύχην καὶ ἐκείνη, ἐλαβῶσθι τόσον δυνα-
 τὰ ἀπὸ ἐκείνα τὰ σπινθηροβολῶντά τε καὶ ὀϊσοβολῶν-
 τὰ της ἐρωτικῆς Ὀμμάτια, ὡσεὶ ὁπῶ σφαλῶντας, τὸ
 βιβλίον τε ἐτραβίχθῃ εἰς ἕνα μέρος διὰ νὰ ἡμπορέ-
 σῃ νὰ περιεργασθῇ καὶ τὴν συντροφίαν της, νὰ μάθῃ
 πρὸς τέτοις καὶ πῶς καλεῖται ἐκείνη ἡ φαμελία ὡ-
 σαύτως καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς ἐπιγείης Ἀφροδίτης· Ὅ-
 σον λοιπὸν τὴν ἐπερεργάζετο, τόσον εὐμορφωτέ-
 ραν τὴν εὔρισκε, τόσον καὶ ὁ Ἐρωτας εἰς τὴν καρ-
 δίαν τε ἀναπτεν· ἀφ' ἧ δὲ ἐξεμάκρυναν ὀλίγον, καὶ
 ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀπέναντι Κίοςκι καὶ ἐκάθισε, τότε
 κρᾶζει κρυφίως ἕναν δῆλον ὁπῆτὴν ἀκολοθεῖσε, καὶ τὸν
 ἐρωτᾷ, τζάνεμ! ποία εἶναι αὐτὴ ἡ φαμελία, καὶ πῶς
 ὀνομάζεται ἡ κόρη αὐτῆ ἡ ὠραιότατη, καὶ ἂν συχνὰ
 ἔρχονται ἐδῶ εἰς περιδιάβασιν; τότε ὁ δῆλος τῆ ὠ-
 μίλησε με̄ τζάρρος· ἐπειδὴ τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν
 πατέρα τε ἀκόμι, ὁπῶ εἶχε δευλεύσει δύο χρόνια·
 αὐτὴ ἡ φαμελία εἶναι τῆ Γιακεμῆ, ἡ κόρη ὀνομά-
 ζεται Ἐλενίτζα, συνηθίζεν ἐδῶ νὰ ἔρχονται, ὁ-
 μως σπανίως· ὁ δῆλος τὸν ἐκατάλαβεν εὐθὺς ὅ-
 τι εἶναι ἀπὸ τὴν κοκωνίτζα τε τρωμένος, διὰ τῆ
 το τῆ ἐδίδεν ἀποκρίσεις με̄ προθυμίαν· Ἐναρωτᾷ
 πάλιν τὸν δῆλον, δὲν με̄ λέγεις, ἡ κοκωνίτζα μα-
 ζῇ σε ἔρχεται ποτε ἐδῶ μοναχῆ; λέγει ὁ δῆλος,
 τζελεπῆ Γεωργάκη, ποτε δὲν ἡμπορεῖ· ἐπειδὴ ὁ
 πατέρας της, ὡσαύτως καὶ ἡ μητέρα της τὴν φυλάτταν
 νὰ μὴ τύχῃ καὶ πέσῃ εἰς ἔρωτα με̄ ἐκεῖνον, ὁπῶ δὲν
 εἶναι ἄξιος νὰ τὴν σεφανωθῇ, ὅθεν ὁπῶ καὶ ἂν ὑπά-
 γῃ πάντοτε εἶναι συντροφιασμένη με̄ τὰς γονεῖς της·
 ὁ δῆλος ὁμως ἀφ' ἧ ἐτελείωσε τὴν ὀμιλίαν τε, ἐπρῶ-

σκύνησε ἔνεχώρησε φοβέμενος νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ, πῶς ὀμιλεῖ μὲ αὐτὸν τὸν νέον. Ἡ κόρη μὲ ὄλον ὀπᾶ ἦτον ἀπέναντι εἰς τὸ Κιόσι, ὅμως δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ περιεργάζεται τὸν εὐγενῆ νέον ἐκεῖνον, τὴν ωραιότητά τε, ὀμιλίαυ τε μὲ τὸν δῆλόν της ἔτα λοιπὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκατάλαβεν, ὅτι δι' αὐτὴν εἶναι τὰ πάντα· ἐπειδὴ τὰ μάτια τῆ Ἐρωτος βλέπεν ἔμακρόθεν, ἔδιὰ τῶν πετρῶν χεδόν· αἰθάνθη ἔαυτὴ κάποιαν γλυκεῖαν θλίψιν, κάποιαν νόσιμην σενοχωρίαν. ὅχι ὅμως τόσην, ὅσην ἠδᾶνετο ὄνεος.

Ὁ νέος λοιπὸν ἐκαρτερῶσε τὴν νύκτα μὲ μεγάλην τε ἀνησυχίαν διὰ νὰ ἀπεράσῃ ἡ κόρη ἀπ' ἐκεῖ ὅπῃ νὰ τὴν ἰδῆ ἄλλην μίαν φοράν ἀπὸ συμμά· ἄρχισε λοιπὸν νὰ βραδιάζῃ ἔοπατέρας μὲ ὄλην τε τὴν φαιμελίαν ἐπήγαιεν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὁπατέρας ἐπήγαιεν ἐμπροσθὰ ἔοἱ ἄλλοι ἀκολοθεῶσαν· ἡ κόρη ἔχουσα ἐκεῖνην τὴν σενοχωρίαν εἰς τὴν ψυχὴν της, ἔθελουσα ἀκόμινὰ τὸν ἰδῆ μὲ ἕνα κρυφὸν βλέμμα, ὅπῃ ἔτεροὶ γονεῖς νὰ τὴν καταλάβῃ, ἔτε ἐκεῖνος, ἔκαμετάχατες πῶς τῆς εὐγῆκε τὸ παπᾶτζιτης ἀπὸ τὸ ποδάρι, ἔἠθελε νὰ σκύψῃ νὰ τὸ βάλῃ· ἐν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ ἔτραβήχθη ἡ συντροφία, ἔαυτὴ ἠρε καιρὸν νὰ ῥίξῃ πρὸς αὐτὸν ἕνα κρυφίον Ἐρωτικὸν βλέμμα σοχαζομένη, ὅτι αὐτὸς δὲν τὴν περιεργάζεται· αὐτὸς ὅμως ὅπῃ εἶχε τὰ μάτιαυ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὶ, ἐδέχθη ἐκεῖνο τὸ κρυφίον ἔρωτικὸν βλέμμα μὲ ἠδονὴν τε ἄκραν· ἐκατάλαβε πρὸς τέτοις ὅτι ἠδᾶνθη Ἐρωτα καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ σρατήγημα ὅπῃ ἐπενόησεν· ὕσερον δὲ ἀνεχώρησε ἔαυτός.

Ἀπὸ δι' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν ἔλειπεν ἡμέρα ὅπῃ νὰ μὴν εὐρίσκηται εἰς ἐκεῖνο τὸ περιβόλι καρτερῶν.

τας να ἰδῆ πάλιν τὸ λατρευόμενον ἐκεῖνο καὶ ἀξιέρα-
σον ὑποκείμενον· ἐπειδὴ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν
εἶχε πλέον ἡσυχίαν· τὸ ἐφαίνετο θάνατος ἢ ἀπουσία-
της, χίλια δεινὰ ὑπέφερε· καὶ τὴν παρσιάντης ἐ-
σοχάζετο παράδεισον. Ἐντῷ ἀναμεταξὺ λοιπὸν ὁ-
πῆ ἐπεριδιάβαζεν εἰς τὸν μπαχτζέ, τὸ ἦλθεν ἕνας
σοχασμὸς νὰ ἔμβῃ εἰς ἕνα Κιόσκι νὰ καθήσῃ καὶ νὰ
γράψῃ τίποτες ὅπῃ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς τῆ· ἄρχισε
λοιπὸν νὰ συνδέσῃ τὰς ἀκόλῃθας σίχας, καὶ συνδέ-
τωντάς τας ἄρχισε καὶ νὰ τὰς τραγωδῶ με μίαν γλυ-
κυτάτην φωνήν, ὡσαντῶν μυθολογημένων Νηρηίδων,
καὶ με μίαν μελωδίαν καὶ ἀρμονίαν ἀρίστην· ἐκεῖ δὲ ὅπῃ
ἐτραγωδῆσεν, ἐμβῆκε καὶ ὅλη ἡ συτροφία καὶ ἐκά-
θισεν εἰς ἄλλο Κιόσκι ἀπέναντι, καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἐ-
κατάλαβεν· οἱ σίχοι ὅπῃ ἐσύνηθεσε καὶ ἐτραγωδῆσεν
ἦσαν οἱ ἀκόλῃθαι.

Εἰς ἕνα κάλλος θαυμαστὸ,	πολλὰς ἐπαίνας χρεωστῶ
Καὶ θέλω νὰ τὰς δώσω,	πλὴν πῶς νὰ τὰς πληρώσω
Πῆ πᾶσα γλώσσα τεχνική,	μὲ ὅλην τὴν ῥητορική.
Δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ,	νὰ τὸ ἐγκωμιάσῃ.
Γιὰ τῆτο δὲ νὰ βιασθῶ,	τρόπον νὰ μεταχειρισθῶ,
Ἐνὸς ἀξιωματικῆ	ζωγράφου προκομῆς.
Αὐτὸς εἰς μίαν ζωγραφίαν,	ἔκαμε μίαν εὐμορφίαν.
Μὲ τέχνην σκεπασμένην,	τρόπον τινὰ κρυμμένην,
Ἀφίνωντας νὰ σοχαδῆ	καθ' ἕνας νὰ συλλογιθῆ,
Ὅ, τιδὲν ἠμπορεῖσε	νὰ δείξῃ, κί ἂ πορεῖσε.
Λοιπὸν ἐγὼ τί νὰ λαλῶ,	καὶ τί νὰ πουοκεφαλῶ;

Ἐως ἐδῶ λοιπὸν τραγωδῶντας με ἀρμονίαν, ἄ-
κρῃς μίαν ὀμιλίαν ἀνθρώπων· καὶ ἀκείωντας ἔπαυσε
καὶ ἐγύρισε νὰ ἰδῆ ποῶς εἶναι, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐπαρρητι-

ῥῆσε νὰ ἰδῆ ποῖος εἶναι, νὰ ἔβλεπε τὴν Ἐλενίτσαν
 τε εἰς τὸ ἀπέναντι Κιόσκι μαζῇ μετὴν ἀπερασμένην
 συντροφίαν τόσον πλησίον, ὅπῃ σχεδὸν ὅλοι τὸν
 ἤκουσαν τὴν ἐραγωγῆσαι. αὐτὸς δὲ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ
 περιστατικὸν ἔλυπεῖτο ἔχαιρετο. ἔλυπεῖτο μὲν,
 ὡσάν ὅπῃ τὸν ἤκουσαν ὅλοι πῶς τραγωδεῖ ἐρωτικῶς,
 ἐχαιρετο δὲ, ἐπειδὴ ἔσυλλογίζετο ἴσως διὰ μέ-
 σε τέτων τῶν ἐπικίντων, ὅπῃ ἀποβλέπεν εἰς τῶν Ἐ-
 λενίτσαν, λάβῃ αὐτὴ μεγαλύτερον ἔθερμότερον Ἐ-
 ρωτα τὸς αὐτὸν. ἐπειδὴ ἴσως ἐκατάλαβε πῶς διὰ
 αὐτὴν εἶναι. Ταῦτα λοιπὸν συλλογόμενος ἐκάθετο
 πλεὸν ἄφωνος. οἱ εἴχοι δὲ ὅπῃ εἶχεν ἀφήσει εἶναι
 οἱ ἀκόλουθοι.

Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω,	ἄξια νὰ παινέσω,
Ἀφίνω εἰς τὸν σαχασμὸν	τῆ κατ' ἐνὸς τοῦ λογισμοῦ
Διὰ νὰ συμπεράνη,	ὅσα οὐκ εἰς μὲ δὲν φθάνει.
Τὸ χρέος με εἶναι πολὺ,	ὁμολογῶ μὲ συζολή.
Ποτὲ δὲν τὸ πληρώσω,	μήτε ἐγὼ γλυτώνω.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπῃ ἐκάθετο συλλογόμενος, νὰ ἔ-
 βλέπει τὸν δῆλον ὅπῃ σεργιανῶ ὀλόγυρα εἰς τὸ Κιό-
 σκι ὅπῃ ἦτον. βλέπων γὰρ τὸν δὲ τὸν ἐκραξε
 κρυφίως νὰ μὴ τὸν καταλάβει. τότε ὁ δῆλος εὐθὺς
 ἔτρεξε μὲ προθυμίαν, (ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐτριγυρίζου-
 λεγωντας, τζελεπάκητι ὀρίζετε. ὁ Γεωργάκης λοι-
 πὸν τὸν λέγει. τζάνεμ ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω τι,
 ὅμως θέλω νὰ μὲ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν. με ἤκουσαν
 τάχα, οἱ αὐθένται σε ὅπῃ ἐτραγωδῆσαι ἔ-
 λιστα ἢ κοκονίτσα ἢ ψυ-- Ἐλενίτσα (τῆςφυγε πλέ-
 ον ὁ λόγος), ἢ ὄχι; ἔαν ἐκατάλαβε τίποτες ἀπὸ
 αὐτὸ τὸ τραγῆδι. τότε τῆ ἀποκρίνεται ὁ δῆλος τζε-
 λεπὴ Γεωργάκη! ἂν δὲν ἤθελα ἔχη σέβας εἰς τὰ

σπήτίσας, εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆ πατρόςσας ἢ τῆς
 εὐγενείας σας, ἢ ἂν δὲν μὲ ἐρωτῆταν ἢ προχθῆς,
 πρὸς τῆτοις δὲν ἤκουα ἢ αὐτὸ τὸ τραγῆδι, ὅπῃ
 τῶρα ἐσυνδέσετε ἢ τόσον γλυκῆ ἢ μελωδικῆ ἔτρα-
 γωδέσετε, ἢ μάλιχα τὴν ὀνομασίαν ὅπῃ τῶρα τῆς
 κοκωνίτζαςμε ἐδώσετε, ἢ Ψελα βέβαια τῆς κρύψει
 τὴν ἀλήθειαν· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα αὐτὰ μὲ βιάζεν,
 διὰ τῆτο δὲν ἤμπωρῶ νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.
 Ἡξεύρετε λοιπὸν, αὐθύντα, ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν
 ὅπῃ σᾶς ἴδεν ἢ κοκωνίτζα, ἢ ψυ - - Εἰλενίτζα (τὸν
 ἐγγίζει) δὲν ἔχει πλέον ἡσυχίαν, ἀλλὰ προ-
 χθῆς ἐμβαινὸβγαίνει Ψελεσα νὰ μὲ ῥωτήση τι, τέλος-
 πάντων μὲ λέγει μὲ μίαν σιγαλήν φωνήν. ποῖος ἦ-
 τον ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμιλεῖσες τὴσὴν ὥραν ταῖε
 ἀπερασμέναις εἰς τὸν μπαχτζῆ. τότε τῆς ἀπεκρίθη κο-
 κωνίτζα, ἐκεῖνος εἶναι ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης, ἢ ὅς τῆ
 Ἀντωνάκη καπὶ Κεχαγια· ὕσερον δὲ τὴν εἶπα ἢ ὅτι
 ἐρωτήσετε δι αὐτὴν, ἂν ἐρχεται συχνὰ ἐδῶ, ἢ ἂν μο-
 ναχὴ, ἢ τὰ λοιπὰ ἀπὸ τὰ ὅποια, οἶδα ὅτι ἔλα-
 βεν εἰς τὸ πρόσωπόν της ἡποιαν ἡδονικὴν μεταβολὴν,
 ἢ εὐθὺς ἔτρεξε μέσα κάμνωντῆς με μὲ τὸ νόημα
 ἢ μὲ τὸ χέρι νὰ σιωπήσω· μετὰ ταῦτα δὲ δὲν εἶ-
 χε πλέον χεζῆρι, ἔτε νὰ καθῆση, ἔτε νὰ κεν-
 τῆση, ἔτε νὰ ὀμιλήση· ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ἀγκάδια,
 πάντοτε ἐρωτῆσε τὸν πατέρα της, πότε πηγαίνομεν
 εἰς τὸν μπαχτζῆ ἢ τὰ παρόμοια, (πάντοτε γὰρ εἰς
 τὴν ἀρχὴν ὁ Ἐρωτας τοῖστος εἶναι) ἢ ἀφ' ἔ ἤκεσε
 σήμερον τὴν ἐτοιμασίαν διὰ ἐδῶ, δὲν ἤμπωρῆσε νὰ
 κρατηθῆ. ἐλθεῖσα δὲ ἢ ἀκῆσασα τῶρα αὐτὸ τὸ τρα-
 γῆδι σᾶς ἐγνώρισεν εὐθὺς, ἢ ἤκε με κάθε προσο-
 χὴν, ἢ καθὼς σοχάζομαι ἐκατάλαβεν, ὅτι δι αὐ-
 τὴν εἶναι· ἐπειδὴ οἶδα τὸ πρόσωπόν της ἢ πότε ἐκοκ-
 κινίζε, πότε ἐγελεῖσε, πότε ἄσπριζε, παντοῖον ἐγί-
 νετο, ἢ ἔτзи, ὡσε εἰπῆ ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν συν-

τροφίαν νὰ τὴν περιεργασθῆ καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, Ἐλε-
νίτζα σὲ ἀρέσει αὐτός ὁ νέος; φαίνεται, ὅπῃ ἔττι γλυ-
κὰ καὶ μελωδικὰ τραγουδᾷ ἓνα νέον τραγουδι, δὲν εἶναι
ἀλήθεια; αὐτὴ δὲ ἐσιώπησεν εὐθύς καὶ ἐροδοκοκί-
νισεν. ὡς συνηθίζεν αἱ παρθενοὶ. Ὁ τζελεπὴ δὲ Γεωρ-
γιάκης εἰς αὐτὰ τὰ λόγια τὴν χάριν ἐλάμβανεν,
ὡσε ὅπῃ τῷ ἐφαίνετο νὰ μὴ εἶναι πλέον εἰς τὴν Γῆν.
Ὅθεν ἀφίνωντας τὰ μέτωρα λέγει τὸν δῆλον. Τζά-
νυμ! θέλεις μὲ ὑποχρεῶσαι καταπολλὰ ἂν μὲ κάμης
τὸ χατῆρι δηλ. νὰ δώσης αὐτὸ τὸ ραβασάκι τῆς -
- - ὅμως κρυφίως, καὶ ἂν σοὶ δώσῃ τὴν ἀπόκρισιν,
πάλιν ἐδῶ θέλεις μὲ εὐρῆ. Ὁ δῆλος ἔλαβε τὸ ρα-
βασάκι βεβλωμένον, καὶ τῷ ὑπεχέσθη λέγωντας, ὅτι
θέλει τὸν δελεύσει, ὅσον ἤμπορεῖ. Ἀφ' ἧς λοιπὸν
ἐπῆρε τὸ ραβασάκι, ἀνεχώρησε κάμνωντάς τε τὸ
πρέπον προσκύνημα καὶ λαμβάνωντας εἰς τὸ χερί καὶ
φιλοδώρημα ὄχι μικρὸν (ἐπειδὴ μὲ τῆτο οἱ δῆλοι γί-
νονται προθυμώτεροι) ἡ κόρη ὅμως ἀπ' ἀντικρὺ ὄλον
ἔβλεπε, τί ἐγίνετο, ἐπαρατηρῆσε τὰ πάντα, ἂν καὶ
εἶχε καὶ τὰ μάτια τῆς ὡς παρθενοῦ στυπτά, κατῶς τῆς
Ἐλλάδος τὰ κοράσια εἶναι ἐντροπαλά.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἡ συντροφία εὐθύμησε καὶ ἐχαροποι-
ήθη ἀρκετὰ, καὶ ἄρχισε καὶ ἡ νύκτα νὰ ἔρχεται, ἄρχι-
σαν νὰ συκωθῆν καὶ νὰ ἀναχωρήσεν. ἀνεχώρησαν
ὄλοι, ἡ κόρη δὲ διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὸν - - - μὲ
ἓνα βλέμμα κρυφίον καὶ ἐρωτικόν, ἔκαμε πῶς τῆς ἔξε-
δηλυκώθη τὸ λαχρениόν τῆς ζωνάρι, ὅθεν ἐσάθη καὶ
ὑπέκλεψε τὸ βλέμμα, κατῶς καὶ πρότερον. Ἀφ' ἧς δὲ
ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς μὲ διαφόρους
σοχασμῆς, ἐσοχάζετο καὶ ἐφοβεῖτο δηλ. μὴ παραπέ-
σῃ τὸ ραβασάκι τε καὶ τὰ παρόμοια.

Τὸ πρῶτ' ἐσυκώθη ὁ δῆλος κ' εὐρῶν ἀρμόδιον
 καιρὸν τῆς τὸ ἐνεχείρισε λέγωντάστης, κακωνίτζα· ὁ
 τζελεπὴ Γεωργάκης ἐχθρὸς εἰς τὸν μπαχτζὲ μὲ ἔ-
 δωκε τέτοιο τὸ ραβασάκι διὰ νὰ τῆς τὸ ἐγχειρίσω·
 αὐτὴ δὲ λαβῆσα μὲ μίαν ἀρρήτην χαρὰν τὸ ραβα-
 σάκι ἔτρεξεν εἰς τὸν ὀνδᾶ τῆς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· τὸ
 ραβασάκι λοιπὸν ἦτον τὸ ἀκόλεθρον, τὸ ὅποσον
 εἶχεν ἐτοιμάσει πρὸ ἡμερῶν.

Ἀξίεράσῃ μοι κυρία Ἐλενίτζα!

Τὰ δέλυττα πῆ ἔχεις, ἀγάπημ' φυσικᾶ,
 Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα εἶναι ἐλκυστικᾶ,
 Δύνανται νὰ βιάζην κάθε σκληρὴν καρδιά,
 Στὸ νὰ δεχθῆ προθύμως βαρύτετην σκλαβιά.
 Πράγμα κἀνεὶα τρόπος δὲν εἶν' ὑάντισαδῆ,
 Πῆ μὲ τὸ δέλιμάτε νὰ μὴ παραδοθῆ.
 Ἐτзи κ' ἐγὼ μὲ πρώτην δικήν σ' εὐδύς ματιά,
 Τῆ ἔρωτος ἐπῆρα σὸ σῆδος σαϊτιά.
 Τζαρὲς ποσῶς δὲν ἦγον νὰ ἐναντιωθῶ,
 Μόν' ἔπρεπε νὰ κλίνω κ' νὰ σ' ὑσοταχθῶ.
 Γιατ' ἔχεις τρόπος φῶς μὲ, κ' τζάπια θαυμασᾶ,
 Καὶ νῆρι κ' αἴερας μὲ βτζέτι τεριασᾶ.
 Δεύρεις, μεταχειρίζεσαι δεσμὸς ἐρωτικῆς,
 Πῆ δένεται καδ' ἕνας, χωρὶς λογαριασμῆς·
 Καιρὸν ποσῶς δὲν δίδεις, κἀνεὶς νὰ σοχαδῆ,
 Κ' εὐδύς πῆ σὲ κυτάζῃ, ἀνάγκη νὰ πιαδῆ.

Ὁ δῆλὸς τῆς Γ'.

Τὸ ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὸ ἀνέγνωσε μὲ μεγά-
λην ἠδονὴν ὕπερον δ' ἐκάθισε καὶ ἐσοχάζετο τῆτο τὸ
περιστατικόν, λέγουσα κατ' ἑαυτὴν· Ἐρωτας αὐτὸ ὅπῃ
αἰθάνομαι βέβαια πρέπει νὰ εἶναι, καὶ αὐτὸ ὅπῃ ἀνέγνω-
σα, ὡσαύτως ἀπὸ Ἐρωτα γραμμένον, καὶ δὲν χρειάζε-
ται καμμία ἀμφιβολία· Ἐρωτας εἰς μίαν κόρην ἀρ-
μόζει, μὰ τί λογιῆς; πρέπει βέβαια νὰ εἶναι τίμιος
κατὰ τὸ ἀγαπώμενον ὑποκείμενον· ἐπειδὴ ἂν ὁ ἀγαπῶν
μὲ τὸ ἀγαπώμενον δὲν τεριάζει, τότε ὁ ἕνας ἀπὸ
αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀφανισθῇ· ἕνα τίμιον κορίτσι, μία
τιμία παρθένος, μία θυγάτηρ ἑνὸς τιμημένου πατρὸς,
δὲν πρέπει εὐθὺς μόνον εἰς τὴν εὐμορφίαν ἑνὸς νέου
νὰ παραδίδεται· εἰς αὐτὸ τὸ ραβασάκι δὲν βλέπω
ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνον ἕνα ἔπαινον, αὐτὸς ὁ-
μως δὲν μὲ ὠφελεῖ, ὁ ἔπαινος τῆς εὐμορφίας, εἶναι
ἔπαινος ἀερῶδης, ἐπειδὴ ἡ εὐμορφία σήμερον εἶναι, καὶ
αὐριοῦν μία ἀρρώστια τὴν ἀφανίζει, καὶ ἡμπορεῖ ὁ τοιοῦτος
ἔπαινος νὰ γυρίσῃ εἰς κατηγορίαν· ἄς ἀναμείνω λοι-
πὸν, ἄς κρατήσω ὀλίγον τὸν ἔρωτα νὰ ἰδῶ, νὰ κα-
ταλάβω, πῶς μὲ ἀγαπᾷ; μόνον πρὸς ὦραν, ἢ
παντοτεῖνᾶ, καὶ ἂν καταλάβω πῶς παντοτεῖνᾶ, τότε
ἡξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσω,

Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶπε τὰ εἰρημένα κατ' ἑαυτὴν,
τὰ ὅποια ἄμποτε νὰ τὰ ἐντύπωναν ὅλαι αἱ ἐλεύθε-
ραι παρθένοι εἰς τὸν νέου των, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγε
πρὸς τὴν μητέρα της χωρὶς νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ
τινας τίποτες, ἔκρυψεν εἰς τὸν κόρπον της καὶ τὸ ρα-
βασάκι.

Ὅτξελεπὴ δὲ Γεωργάκης ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν και-
ρὸν ὅπῃ ἤκουσε τὰ λόγια ἀπὸ τὸν δῆλον, δὲν εἶχεν ἡσυ-
χίαν· τὸ σεργιάνιτε κατ' ἡμέραν ἦτον ὁ μπαχτζίς
ἐκκαρτερῶντας ἀποκρισιν τινὰ ἀπὸ τὸν δῆλον, κατ' ὡς

τὸν εἶχε πορευθεῖλη· λοιπὸν διὰ νὰ μὴ τῆ φαίνε-
ται ἡ ὥρα ἡμέρα, καὶ ἡ ἡμέρα χρόνος, εὐγάλε τὸ κα-
λαμάρι τε ἀπὸ τὴν ζώνην καὶ ἐκάθισεν ἀσυνδέσητι, διὰ
νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς (ἐπειδὴ συνηδέξεν νὰ φορῆν
εἰς τὸ ζωνάρι καλαμάρι) ἦτον δὲ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον
Κιόσκι, ὡσὰν ὅπῃ τὸ εἶχε πρὸ πολλῆ ἐκλέξει
διὰ ἀρμόδιον εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ ἔβλε-
πέτινας ποῖος ἐμβαινοῦσθαι· (ἀγκαλὰ καὶ πολλὰ-
κίς τόσον βαθέως ἦτον βυθισμένος εἰς τὸν ἔρωτα, ὅ-
πῃ δὲν ἠορᾶνετο ἐδὲ εἰς τὸ Κιόσκι ποῖος ἐμβαινεῖ)
οἱ εἶχον δὲ ὅπῃ ἐσύνθεσεν εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

Ὁ Ἐρωτας θυμῶδι,
Γιὰ νὰ μὲ πολεμήσῃ,
Καὶ ὄντας τὰ δικά τε
Ἀδάνατα νὰ φθάσῃ
Ἄρχισε καὶ ἄρματώδι,
Μὲ ὄπλα ἄλλα ξένα,
Εὗρεν ἓνα ὠραῖον,
Κ' εὖδυσ τὴν εὐμορφιά τε,
Τὰ δυὸ καμαρωμένα,
Τάκαμε δύω τόξα,
Καὶ ταῖς ματιαῖς ἐκείναις,
Ταῖς ἔχει διὰ βέλι,
Καὶ κείν' ἡ ὠραιότης
Πέτρα μορεῖ νὰ λυῶσῃ,
Μὲ τὴν ἄρματωσίαν,
Ἀντίκρου με κοινεύει
Κ' ἐγὼ καθὼς τὸν εἶδα,
Δίχως ἢ ἀντιπαλεύσω,

σ' ἐμένα ἄρματώδι,
ὅσον νὰ μὲ νικήσῃ.
ὄπλα καὶ ἄρματά τε,
νὰ μὲ καταδαμάσῃ,
καλὰ ἐδυναμώσῃ,
ὅμως δυναμωμένα.
πρόσωπον πολλὰ νέον.
ἔκαμεν ἄρματά τε.
Φρύδια ζωγραφισμένα.
γιὰ νὰ νικᾷ μὲ δόξα.
Τ'λιακαῖς ἀκτίνες,
κτυπᾷ, καὶ δὲν τὸν μέλλει.
προσώπῃ ἡ πυρότης,
καρδιά πῶς νὰ μὴ νοιώσῃ
ἄρμησε μὲ κακίαν.
καὶ πόλεμον γυρθεύει.
δὲν μ' ἔμεινε ἐλπίδα,
ἄρχισα νὰ προσπέσα.

Κλαίω, θρηνοῦ μπερδάτε, φιλοῦ τὰ ἄρματα τε,

Κ' εἰς τὴν σκλαβιάυτε μένω χωρὶς νὰ τὸν προσμένο.

Αὐτὸ λοιπὸν συνέγραψε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τραγωδᾶ, καὶ ἔτσι ἀπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα.

Τὴν δ' ἀκόλεθον ἡμέραν ἄρχισε νὰ λυπῆται, ὅπῃ δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπόκρισιν, τῆτο ὅμως τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἀδύνατον, ἴσως δηλ. δὲν ἠμπόρεσε νὰ γράψῃ διὰ νὰ μεσεῖλη· αὐτὴν ὅμως τὴν ἡμέραν ἄργησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν μπαχτζέν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ τε τὸν ἐμπόδισε μὲ τὸ νὰ εἶχεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν φίλος· ἦλθε λοιπὸν εἰς τὸν μπαχτζέ καὶ ἠρώτησεν ἐκεῖ τὸν μπαχτζεβάνον, ἀνὴρ κενός τὸν ἐγύρευσε, τότε τῷ ἀπεκρίθηκεν, ὅτι ἓνας δῆλος ἦλθε, καὶ πάλιν ἔφυγε, τίποτες ὅμως δὲν ἠρώτησεν· αὐτὸς δὲ ἐλυπήθη καταπολλά· ἐπειδὴ ἐσοχάθη πῶς αὐτὸν ἐγύρευεν, ὅμως ματάίως· διότι ἐκεῖνος ὁ δῆλος ἐζητήσε τῆς αὐθέντας τε καὶ ἐπεριπατήσεν ἀπὸ μπαχτζέ εἰς μπαχτζέ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἤξευρεν εἰς ποῖον μπαχτζέν ὑπῆγαν· μὲ ὅλον τῆτο ἐκεῖ ὅπῃ ἐσεργιάνιζεν ὁ τζελεπή μας καταβεβυθισμένος εἰς τὸν Ἔρωτα ἴδε Τριαντάφυλλαῖς· ὅθεν ἤπλωσε τὸ χέρι τε καὶ ἔκοψεν ἓνα Τριαντάφυλλον· κόπτωντας δὲ τὸ Τριαντάφυλλον, τὰ ἀγκάδια ὅπῃ τὸ περικυκλώνει τὸν ἐκέντησαν· ὅθεν εἶπε, βέβαια τῆτο τὸ Τριαντάφυλλον ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἔρωτα, καὶ ἄς καθήσω νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃ ὅλας τὰς ιδιότητες τῷ Ἔρωτος· ἄρχισε λοιπὸν νὰ σοχάζεται μίαν πρὸς μίαν, καὶ τῇ ἀληθείας τὰς εὔρεν· ἔπειτα δὲ ἔυγαλε το καλαμάρι τε, καὶ ἠδέλησε νὰ τὰς βάλλῃ καὶ εἰς σίχους, διὰ νὰ τὰς τραγωδέσῃ· οἱ σίχοι λοιπὸν ὅπῃ ἐσύνησεν ἐπάνω εἰς τὸ Τριαντάφυλλον παραβάλλωντάς το μὲ τὸν Ἔρωτα, εἶναι οἱ ἀκόλεθοι.

Ὡς Ἰόδοι ὠραιότατον τῶν λευκιδῶν κορῶνα,
 Σὲ σένα βλέπω καθαράν τῆ Ἐρωτος εἰκόνα.
 Ἀληθινὰ σφωρότατον δίκον τε ξόμπλι εἶσαι,
 Κανέν' ἀπτὰ σημεῖά τε ποσῶς δὲν ὑσερεῖσαι.
 Τὸν Ἐρωτα τὸν ἰσορῶν χαριτωμένον νέου,
 Καὶ σὺ σὰ ἀνδρὴ τὰ λοιπὰ εἶσαι τὸ πλιὸ ὠραῖον.
 Φωτιὰν ὁ Ἐρωτας κρατεῖ, καὶ φλογερὴν λαμπάδα,
 Μὰ κ' ἡ γλυκιά σε ἡ θωριά ἀσράπτει μὲ πυράδα.
 Τὰ φύλλα ἔχει σὰν πτερὰ, τὰ γκάδια ὡσὰν βέλη.
 Ὡς σὰν αὐτὸν κ' ἐσὺ κτυπᾷς τίποτε δὲν σὲ μέλει.
 Κί ὅ, τι λογιῆς τῆ Ἐρωτος πληγαῖς ὅσοι λαμβάνου
 Μίσα σᾶς τόσαις χάρες τε δὲν ταῖς καταλαμβάνου,
 Ἐτзи κ' ἡ εὐωδία σε ἡ ἄκρα πῆ σὲ ἐδόθη.
 Κάμνει καθεὶνα ἀγκαδιῶν τῆς πόνος νὰ μὴ νοιώθῃ.
 Μὰ πολλὰ περισσότερον σὸ λιγοχρόνιον σε.
 Τὸν μοιάζεις ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν σε.
 Ἐκεῖ π' ἀνδεῖτε κάτιτι, μὲ ταῖς καλαῖς ἐλπίδες
 Μαραίνεσθε καὶ χάνεσθε, σβύνεσθε σὰν τριμπλίδες.
 Ὄντως φυτὸν Ἐρωτικὸν πῆ ὅλα σε πηγαίνου,
 Καὶ μόνον τὰ πληγώματα τῶν ἀγκαδιῶν σε μένου.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν τὸ ἐσύνθεσεν, ἄρχισε νὰ τὸ
 τραγωδᾷ παλλάνις, καὶ τραγωδῶντάς το ἄρχισε νὰ
 βραδιάσῃ· ὅθεν ἐσοχάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ, ὡσὰν ὅπῃ
 τὴν νύκτα δὲν ἦτον ἐλπίς πλέον νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν.
 κάμμιαν ὀλότελα.

Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ τζελεπῆς μας εἰς
 τὸ τζαρτζή νὰ σεργιανίσῃ, μὲ σκοπὸν νὰ συναπαντή-
 σῃ τὸν δῆλον, ἡ τύχη τε καὶ τὸν ἐδάλευσε καὶ τὸν
 συναπάντησε· κρᾶζωντάς τὸν δὲ εἰς ἓνα μέρος κρυφὸν

ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐχθρὸς εἰς τὸν μπαχτζὲ τὸν ἐγύρευεν; ὁ δὲλος τῆ εἶπεν, ὄχι. Ὑσερον δὲ τὸν ἐρώτησε πάλιν ἂν ἔδωκε τὸ ραβασάκι τῆς - - - τότε τῆ εἶπε· ναι, τὸ ἔδωκα τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῖ, καὶ αὐτὴ τὸ ἔλαβε μὲ χαρὰν καὶ ἡδονὴν. ἀφ' ἧ τῆς εἶπα, πῶς ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης μὲ τὸ ἔδωκεν· ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν μὲ εἶπε τίποτε· τότε εὐγάζει καὶ τῆ δίδει ἀκόμι ἕνα ραβασάκι, τὸ ὅποτον τὸ βράδυ τὸ εἶχε συνθέσει, καὶ διὰ νὰ τὸν κάμη προθυμώτερον τὸν ἔδωκε καὶ εἰς τὸ χέρι τι· τότε ὁ δὲλος τῆ ὑπέσχεθη, ὅτι πάλιν θέλει τῆς τὸ δώσει κρυφίως, καὶ ὅ, τι ἀπόκρισιν μὲ δώσει θέλω ἔλθῃ εἰς τὸν μπαχτζὲ νὰ σᾶς εἰπῶ καθὼς μὲ παρηγγείλετε, εἶτα δὲ προσκυνήσας ἀνεχώρησε.

Πρὸς τὸ γεῦμα ὁ δὲλος εὐρίσκωντας καιρὸν, ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς κόρης ἔλειπεν, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν ὄνδα καὶ τῆς λέγει, κοκωνίτζα, σήμερον ἐκεῖ ὅπῃ ἐσεργιάνιζεν ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης εἰς τὸ τζαρσί, μὲ ἐσυναπάντησε καὶ μὲ ἐρώτησε διὰ τὴν εὐγενίαν τῆς καὶ διὰ τὸ ραβασάκι, ὕσερον μὲ ἔδωκεν ἀκόμι ἕνα νὰ τῆς δώσω, καὶ κοιτάζωντας ὀλόγουράτε νὰ μὴ τὸν ἰδῇ κἀνένας ἄπλωσε τὸ χέριτε καὶ τῆς τὸ ἔδωκε, καὶ ἔτσι ἀνεχώρησεν.

Ἡ κόρη ἔλαβε τὸ ραβασάκι ἀσμένως καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν ὄνδα τῆς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ἐρασμιωτάτη μοι ψυχίμε
Ἐλευίτζα!

Ὁ ὕψηλὸν δευδράκι,   χρυσὸ κυπαρισσάκι,
Ὁλόκληρον μὲ νῆρι,   ὅλον χωρὶς κισσῆρι.

Τραβᾶ τὸ πρόσωπόν σου
 Ὡσαν μαγνίτις σέρνει,
 Καρδιαῖς καὶ ταῖς δαλῶνει,
 Βάζει εἰς ὀρισμὸς σου,
 Τραβᾶς καὶ τὴν καϊμένην,
 Καρδιὰ τὴν ἐδικήν μου,
 Γιατὶ δὲ τὴν παιδεύεις,
 Τί τόσον τὴν δαμάξεις;
 Μὲ δυὸ ἀκονισμένα,
 Καὶ κοφτερὰ σπαθᾶκια
 Κ' ἢ φλογαῖς τῶν ματιῶν σου
 Μὲ τὴν καταφλογίζου,
 Καὶ μὲ τὴν εὐμορφίαν της,
 Αὐτὴν τὴν φλογισμένην,
 Στρέξε λοιπὸν πελίμη,
 Δός μὲ τὴν ἰατρίαν μου,
 Καὶ νὰ μὲ θεραπεύσης,
 Τὸν δῆλον ὅπῃ ἔχεις,
 Καὶ ἂν ἀποκοτήσω,
 Τὸ πρόσωπόν σου φῶς μου,
 Μένω εὐτυχισμένος,

τὸ ὠραιότατόν σου,
 εἰς χεῖράς σου καὶ φέρου.
 ἀρπάξει καὶ σκλαβώσει,
 καὶ φίλος καὶ ἐχθρὸς σου.
 αὐτὴν τὴν σκλαβωμένην
 εἰς βάσανα πολίμη.
 καὶ δὲν τὴν ἰατρεύεις;
 καὶ ὅπως κατασφάζεις;
 Κ' ἔρωτοκαμωμένα,
 τὰ νόσιμα σ' φρυδάκια.
 καὶ τῶν ματοκλαδιῶν σου,
 καὶ τὴν καταμαυρίζου.
 βάψου εἰς τὴν ζωριάν της,
 καρδιὰ μὲ τὴν σκλαβωμένην
 νὰ γιάνη ἢ πληγὴ μου,
 καὶ τὴν παρηγοριά μου.
 μὲ λόγον νὰ γιατρεύσης,
 μὴ πλέου κατατρέχεις.
 νὰ κρυφοπροσκυνήσω,
 παρηγοριὰ τῆ κόσμου.
 καὶ μεμακαρισμένος.

Ὁ πιζότατός της Γ. Α.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν τὸ ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὸ ἀνέγνωσε δὶς καὶ τρίς καὶ πολλάκις, ἄλλην ἰδέαν πλέον ἢ κορη μας ἔλαβεν, ἐκατάλαβε πῶς δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη τε προσωρινή, ἀλλὰ παντοτεινή, καθαρὰ, ἀληθινή, εἰλικρινής τε καὶ σαθερά· ὅθεν ἔλεγεν ἐν αὐτῇ τῶρα ἢ ξέυρω πῶς πρέπει νὰ φερθῶ, τῶρα ἢ ξέυρω

πῶς πρέπει τὰ ἀνταποκριθῶ, τῶρα λέγω ἢ ξεύρω
 νὰ τὸν ἀνταμείψω. πρέπει τάχα νὰ προσκυνήσω,
 ἢ ν' ἀντιπροσκυνήσω; νὰ θεωρήσω, ἢ νὰ ἀντιθεω-
 ρήσω; νὰ ῥίξω βλέμμα, ἢ νὰ λάβω; νὰ κλέψω,
 ἢ νὰ ὑποκλέψω; ὄχι, πρέπει νὰ ἀκολυθῶ τὰ δευ-
 τερεῖα εἰς ὅλα, ἂν τύχη καὶ τὸν ἰδῶ, καὶ αὐτὸ κρυ-
 φίως· ἐπεὶ πρέπει ἀκόμι νὰ τὸν δοκιμάσω· διότι
 ὁ Ἑρωτας ὁμοιάζει μὲ τὸ Μάλαμα, ὅπε ὅσον λαγα-
 ρίζεται, τὸσον καθαρῶτερον καθίσταται, καὶ ὅσον
 θάρρος δὲν λαμβάνει, τὸσον περισσότερο αὐξάνει.
 καὶ ὅσον εἶναι σοβαρὸς, τὸσον γίνεται καθαρὸς.

Εἰς καιρὸν ὅπε αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ἐκτύπησεν
 ἡ παρακώρη τὴν πόρταν τῆ οὐδᾶτης λέγουσα, κοκονίτσα
 ἀνοιξατέ μοι νὰ σᾶς ἐτοιμάσω νὰ πᾶτε εἰς τὸν μπαχ-
 τζέν, ἐπεὶ οἱ ἄλλοι εἶναι ἐτοιμοὶ καὶ σᾶς ἀκαρτεροῦν
 αὐτὴ ἀκῆσασα διὰ τὸν μπαχτζέν ἔλαβε με-
 γαλὴν ἡδονήν· ἐπεὶ ἐσοχάθη, ὅτι βέβαια θέλει
 ἰδῆ σήμερον τὸν ἐρασμιώτατόν της· ὅθεν ἀνοιξε τὴν
 θύραν εὐθύς, καὶ παραχρῆμα ἔγινεν ἐτοιμὴ ἀφ' ἧ δὲ
 ἐτοιμάθη ὑπῆγε πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ ἔτξι ἐπι-
 βάντες ὅλοι εἰς τὸν χρυσοῦ Μπεγλιανδὲ ἀπέρασαν εἰς
 τὰ Ψωμαδιὰ εἰς τὸν μπαχτζέν ὅπε καὶ προτιῆτερα ἦ-
 σαν· εὐθύς δὲ ὅπε ἐμβῆκαν εἰς τὸν μπαχτζέν, ἤκω-
 σαν μίαν φωνὴν πολλὰ σιγανὴν, καίνενας ὅμως δὲν
 ἐγνώρισε τινος εἶναι, ἀφ' ἧ δὲ ἐμβῆκαν παρὰ μέσα.
 Βλέπεν ἕναν νεόν ὅπε ἐκάθητο εἰς ἕνα μέρος τῆ μπαχ-
 τζῆ ἀντικρύτων καὶ ἐτραγωδῶσεν ἐμπαθῶς τὸ ἐπόμε-
 νον τραγῶδι καταβεβυθισμένος εἰς τὰς ἰδέας τῆ Ἑρω-
 τος, καθὼς ἦτον δυνατὸν μακρόθεν νὰ συμπεράνη τι-
 νὰς, ἐπεὶ δὲν τὰς ἐκατάλαβεν ὅπε ἐμβῆκαν· τὸ τρα-
 γῶδι δὲ εἶναι αὐτό.

Πικρὰ ἀνασενάξω, τὰ μάτια με θρηῖν,
 Παρηγορίᾳ δὲν βρίσκω, τὰ σκλάβυχα με πονῶν.
 Ἡμέρα σὰν βραδιάσει, πλαγιάζω με τὸ ἄχ,
 Καὶ ὅταν ξημερώσῃ ξυπνῶ πάλιν με βάχ.
 Πάχω καὶ παραδέρω κουντέω νὰ χαῖω,
 Τὸν πόνον με δὲν ξεύρω σὲ ποιὸν νὰ πισειεῖω.
 Σὲ ποιὸν νὰ ἐλπίζω πῆ νὰ με λυπηθῆ,
 Σ' αὐτήν με τὴν ἀνάγκην νὰ με παρασαθῆ.
 Τὸ δάρρρος τῆς ζωῆς με ζέκει σὲ μιὰ κλωσῆ,
 Τύχη νὰ τὴν βοηθήσῃς, ἢ νὰ ἀπελπισῆ.
 Τύχη ἐσὺ ἂν θέλῃς, κί ἂν ἔχω ῥιζικό,
 Σ' αὐτὰ τὰ βάσανά με εὐρίσκω γιαιτρικό.
 Ἐγὼ δὲν σὲ γυρεύω μεγάλα καὶ πολλὰ,
 Πλέτη, τίμας δὲν θέλω, μήτε ἄλλα καλὰ.
 Μὰ θέλω τὴν ζωὴν με ν' ἀφήσῃς νὰ τερνῶ,
 Νὰ μὴ με ὑσηρήσῃς ἐκεῖνα πῆ πουᾶ.

Αὐτὸ δὲ τὸ τραγῳδὶ ἐσάθηναν καὶ τὸ ἤκισαν ὅλοι
 με ἔκασιν, ὅμως δὲν ἤξευραν διὰ ποίαν εἶναι ἡ Ἐλε-
 νίτζα μας ὅμως ἤξευρε καὶ ὁ δῶλος, ἡ ὁποία ἔλαβε
 κάποιαν ἄρρητον ἡδονὴν εὐδύς ὅπῃ τὸν ἴδε καὶ μάλι-
 σα ὅπῃ τὸν ἤκισε νὰ τραγωδῆ· ὕπερον δὲ ἡ συντροφία
 ἄρχισε νὰ περιπατῆ διὰ νὰ ὑπάγῃν εἰς τὸν τόπον
 τῆς τὸν συνειδησμένον, πηγαινάμενοι δὲ ἀπέρασαν
 ἀπ' ἔμπροσθεν τῆς - - - - - , ὁ ὁποῖος ἐσολατζά-
 ριζε καὶ ἐθεωρεῖσε κρυφίως τὴν - - ὡσαύτως καὶ ἡ - -
 αὐτὸς δὲ ἔλαβε τόλμην καὶ ὑπέκλεψε τὸ προσκίνημα
 καὶ χαιρέτημα, ὡσαύτως καὶ ἡ κόρη ἀνθυπέκλεψε
 πόσῃν λοιπὸν σοχάζεσθε ἡδονὴν νὰ ἔλαβεν ἑκάτερον
 τὸ μέρος ἀντιπροσκυμένον; τὴν ἀφίνω εἰς τὸν νῆν τῆ

καθενός να τὴν παρασήσῃ· ἔπειτα δὲ ἀφ' ἧ καὶ οἱ δύο ἀρκετὰ κατ' ἰδίαν εὐθύμησαν ἢ κόρη μὲ τὴν συντροφίαντες, καὶ ὁ φίλος μας μὲ τὴν φαντασίαντες, ἀνεχώρησε κατ' ἑνα εἰς τὸ σπητιτὸ με μεγάλην ἡδονὴν καὶ λύπην, μὲ ἡδονὴν μὲν, διὰ τὸ ἀμοιβαῖον Ἑρωτικὸν βλέμμα, λύπην δὲ διὰ τὸν ξεχωρισμόντων.

Ἔως ἐδῶ λοιπὸν ὁ Ἑρωτας μακρόθεν τὰς ἐχαροποιῶσε, τώρα ὁμως ἄρχισε νὰ τὰς ἡδύνη καὶ πλησιέσερον, ὡς εὐθύς θέλομεν εἰπῆ. ὁ φίλος μας ἐν δὲν ἤμπορῶσε πλέον νὰ πηγαίνη εἰς τὸν μπαχτζὲ καὶ νὰ καταγίνεται εἰς τὰς Ἑρωτικὰς τρυσοχασμὰς· ἐπειδὴ ὁ πατέρας τὸν ἐφόρτωσε μὲ κάποιαν ὑποθέσεις τὸ, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποχρέωναν ὅλην χεδὸν τὴν ἡμέραν εἰς αὐτὰς νὰ εὐρίσκηται· τὴν νύκτα ὁμως ὅπῃ ἀπὸ αὐτὰς ἐλευθερώνετο; κατεγίνετο εἰς τὰς Ἑρωτικὰς σε ιδέας, ἐσοχάζετο δηλ. λέγωντας, πῶς νὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἀξιέρασόν μοι ὑποκείμενον, πῶς νὰ ὑποκλέψω τὸ βλέμμα, πῶς νὰ θεωρήσω ἑκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον, ἑκεῖνο τὸ ἀγγελικόν της νῆρι, αὐτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα ἦσαν αἱ φροντίδες τῆς νυκτός· ταῖς περισσώτεραις δὲ φοραῖς συνέγραφέ τι καὶ ἐτραγωδῶσε, καὶ μὲ τῆτο ἐπαράσαινε τὸν Ἑρωτα εἰς τῆ λόγους αἰσθαντικώτερον, καὶ μᾶλλον ἐνεργητικόν· ἀπὸ ἐκεῖνα δὲ ὅπῃ ἐτραγωδῶσεν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλεια.

Δὲν εἶναι τρόπος ὅταν θέλῃ,	μὲ τὰ ἰχυρὰ του βέλη,
Ὁ Ἑρωτας νὰ μὴ νικήσῃ	καὶ καρδιαῖς νὰ ἀποκτήσῃ.
Ἐχει δύναμιν μεγάλην,	καὶ σαῖταιστὸ δένσφάλλει,
Στὸν σκοπόν τὸ ἐπιμένει,	κάμνοντας ἐπιτυχαίνει.
Δὲν λανθάθηκε ποτέ τὸ,	εἰς αὐταῖς ταῖς δοκιμαῖς τὸ,
Ὅταν τὸν ἐναντιῶνται.	καὶ ποσῶς δὲν τὸν φοβῶνται
Εἰς τὴν ἀνυποταξίαν,	βάλλει ὅλην τὴν ἀνδρείαν,

Τὴν ἀπειθεὶαν παιδεύει σκληρὰ τότε θαϊτεύει.
 Κάμνει ὅμως κί ἀδικίαις, βλέπω κί ἀδιακρισίαις,
 Ταῖς καρδιαῖς ὅπως ὀρίζει, μιᾶλογῆς δὲν ταῖς φλογίζει,
 Ἄλλ' ἄλλας ἀβανίζει, μὲ ὄρμην καταφλογίζει,
 Κί ἄλλαις σὴν ἀρχὴν πληγώνει, μὰ εὐδύς κ' ταῖς ηἰρώνει.
 Ἰσὶα πρέπει νὰ κυτάξῃ, ταῖς σαίταις νὰ μειράξῃ,
 Ταῖς αὐταῖς πληγαῖς νὰ δίνῃ νὰ μὴ καίγῃ κ' νὰ σβύνῃ.

Αὐτὸ λοιπὸν ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσεν, ἦλθεν κ' ὁ
 νῆδυμος ὕπνος κ' τὸν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ αὐτὸς τῆς σο-
 χασμῆς· τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν ἀπέρασσε πάλιν εἰς
 τὰς ἰδίας ὑποθέσεις, τὸ δὲ βράδυ ἀρχισε τὰ συνη-
 θισμένα τε πάλιν, ἐσύνθεσε δὴλ. τὸ ἀκόλως τὸν τρα-
 γῶδι κ' τὸ ἐτραγωδεῖσεν κατὰ τὸ μακάμ ἰσφαχάν.

Τὸ κάλλος μὲ ὑπερβολή, ἀσράπτει κί ἀκτινοβολεῖ,
 ἀλύπητα φλογίζει, φθείρει κ' ἀφανίζει.
 Ρίχνει σαίταις φοβεραῖς, ὅπως κί ἀκτίνες φωτεραῖς,
 Εἰς ἕκαστιν μὲ φέρνει, τὰ λογικά με πέρνει,
 Ἰδίωμ' ἔχειφυσικόν, μὲ κύταγμα Ἐρωτικόν,
 Τὴν ὄψιν νὰ εὐφραίνει, κ' ὕστερα νὰ μαραίνει.
 Ζαλίζομ' ὅταν θυμηθῶ, τί ἔχω νὰ κατασηθῶ,
 Ἀπὸ τὰ τόσα τέρτια, πῶ βλέπω χερκετία
 Χαρὰν κ' λύπην ἐν ταύτῳ, μὲ προσευνεῖ τὸ φῶς αὐτό.
 Ρέγχια πολλὰ μὲ παίζει, γιὰ νὰ μὲ περιπαίξῃ.
 Τ' πόχεσες κ' ἄλλαις ψευταῖς, δείχνει μὲ ἰλαραῖς ματιαῖς,
 Συγχύξεν, ναί, τὸν νῦν με τὰ τέκια τῆ πελιῦμε.
 Ἡ γλώσσα μ' ἄλλο δὲν λαλεῖ, μόνον αὐτὸ νὰ προσκαλῆ,
 Μὲ κρότον ἰδικόν της, ἀρχαῖς τῶν μπεργιετιῶντης.

Ὅλο μὲ πόνον μελωδεῖ,
Τ'πομονὴν δὲν ἔχει,

ἢ ἰσφαάνι τραγωδεῖ,
σὲ λύπην πάντα τρέχει.

Καὶ τραγωδῶντάς το ἀπεκοιμήθη· εἰς τὸν ὕπ-
νόν τε δὲ ἦλθεν ὁ θεὸς ὄνειρος, διὰ γὰ εἶπα κα-
θ' Ὀμηρον, μαζῇ μὲ μίαν νύμφην λέγωντάς τον, νύανία
αὐτὴ εἶναι ἢ νύμφη ὅπῃ σὲ κροξενεῖ τόσην λύπην,
τόσην ξενοχωρίαν, ἢ τόσην ἀνησυχίαν; αὐτὸς δὲ
βλέπωντάς ἐκείνην ὅπῃ τόσον περιπαθῶς ἀγαπᾷσε,
ἢ τόσον ἐπεθυμᾷσε γὰ ἰδῆ, ἔλαβε μίαν ὑπεριβολι-
κὴν χαρὰν ἀποκρινόμενος μὲ μίαν τρομερὰν ὁμῆτε ἢ
χαροποιὰν φωνήν, γαί· λοιπὸν γὰ λέγει ὁ θεὸς ὄνει-
ρος, τῶρα πλέον εἶναι ἐδικήσε, ἢ λαβῶν τὴν νύμ-
φην τῆς χειρὸς ἐνεχειρίσεν αὐτὴν τῶ φίλωμας ἢ τῆ εἶ-
πεν ἰδὲ ὅπῃ σοὶ τὴν ἐγχειρίζω διὰ γὰ τελειῶσεν
ὄλα σε τὰ δέρτια, ἢ ὄλοι σε οἱ ἀναξεναγμοί· αὐ-
τὸς δὲ ἐκεῖ ὅπῃ ἦθελε γὰ πιάση τὴν νύμφην ἀπο τὸ
χέρι, ἢ γὰ προσκυνήση τὸν θεὸν προσφέρωντάς τε
χάριτας, ἐξύπνησε χωρὶς γὰ ἰδῆ κἀνενα· ἄρχισε
λοιπὸν γὰ σοχάζηται τὸν θεὸν ὄνειρον, τὴν νύμφην,
τὰ λόγια, ἢ τὰ παρόμοια, τὰ ἐξηγᾷσε, τὰ παρεξη-
γᾷσε, πάντοτε ὁμῶς τὰ ἐρμῆνευε πρὸς ὄφελός τε·
ἐφαντάζετο, ὄνειροπολεύετο διὰ τῆτε ὄσα ἡδονικὰ,
ὄσα χαροποιὰ, καθῶς οἱ Ἐρωμένοι συνηθίζεν· τέλος
πάντων ἄρχισαν πάλιν γὰ τῆ ἔρχονται λυπηροὶ λο-
γισμοί, ἢ γὰ τὸν πλακῶνεν πικροὶ ἀναξεναγμοὶ ἀπο
τὰ διάφορα ἐναντία ὅπῃ ἐσοχάζετο, ἢ δια γὰ δια-
σκεδάση αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν ἄρχισε γὰ τρα-
γωδήση τὸ ἀκόλῃθον τραγῶδι θλιβερά κατὰ τὸ
μυσθάρη.

Ἀύξησαν οἱ ἀναξεναγμοί,
Περίσσευσαν τὰ πάθη,
Οἱ πόνοι πάλιν μὲ ὄρη,

τὰ βάσανα ἢ οἱ καῖμοι,
ἢ δύνამὶς μ' ἐχάθη,
σὸ ἐδικόν με τὸ κορμὶ,

Κόνεψαν ἔ δὲν βγαίνεν,
 Αἰ τωριναῖς αἰ συμφοραῖς,
 Εἶναι πολλα μεγάλαις,
 Μὲ πλάκωσαν ἑξαφικαῖ,
 Θέλην νὰ μ' ἀφανίσεν,
 Καὶ νὰ ὑλυτώσω λαχταρῶ,
 Μὰ τρόπον γιὰ νὰ εὔρω,
 Πάχω νὰ ἔλευθερωθῶ,
 Μὰ μὲ τὸ θέλημά με
 Σὲ τέτο πλέον ἀπορῶ,
 Πάντοτε δὲ λυπῆμαι,
 Μὲ μετῆρι θλιβερόν,
 Διὰ νὰ ἐγλευτίζω,

μόν' πάντα ἐκεῖ μένεν.
 δὲν εἶναι σὰν ἄλλαις φοραῖς,
 ἀφ' ὅσαις εἶδα ἄλλαις.
 μὲ δέρτια ὑπερβολικὰ.
 ζῶην νὰ μὴ μ' ἀφήσεν.
 γιὰ νὰ μπορέσω νὰ χαρῶ,
 τελείως δὲν ἤξεύρω
 ἔ ἄνεσιν ἢ ἀξιώθῶ,
 ζέκομαι σὴν σκλαβιά με.
 τζαρὲ κανένα δὲν θωρῶ,
 καὶ πᾶθιμ' διηγῆμαι.
 καὶ εἰς ἀρμόδιον καιρὸν,
 τὴν λύπην νὰ σαυδίζω.

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ τραγῆδι ἐδιασκεδάσεν ὀλίγον τὴν λύπην τε· ἀφ' ἧ δὲ ἄρχισεν ἡ θεὰ Ἡὼς νὰ τρέχη μηνύτρια εἰς τὸς θεοὺς τῆς ἡμέρας. ἔ ὁ Ἀπόλλων τὰς χρυσοερυθράς τε ἀκτίνας νὰ ῥίπτῃ, ἔ με αὐτὰς νὰ φωτίσῃ τὸς αὐτῷ ὑποκειμένους ἀνδράπυς, ἔ με τὸ βλέμμα τε νὰ τὸς ζωογονήσῃ, ἡ γέρθη ὁ φίλος μας τῆς κλίνης, ἔ ἐνδυθεῖς κατὰ τύχην ἄλλα φορέματα παρὰ τὰ συνειθισμένα ἔ σολιθεῖς ἐπήγεν εἰς τὸν ὄνδαν τῆ πατρός τε νὰ τὸν ῥωτήσῃ τί τὸ ποιητέον σήμερον· ἤλθε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἔ τὸν ἐρώτησεν, αὐθέντη, τί μὲ προσάζετε σήμερον νὰ κάμω; ὁ πατήρ τε ἀπεκρίθη· σήμερον πρέπει νὰ ὑπάγῃς μαζῇ μὲ τὸν δῆλον αὐτὰ τὰ ἄσπρα εἰς τὸν Ταρπχανᾶν νὰ τὰ ἀλλάξῃς μὲ Φλωρία, ἔ πέρνωντας τὰ Φλωρία νὰ τὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Γιακμῆ, ἔ νὰ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸν μίαν ὑπογραφὴν ὅτι τὰ ἔλαβεν· ἀφ' ἧ λοιπὸν ἤνεσεν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Γιακμῆ εἰς τὸν πατέρην τῆς ἐρασμιωτάτης τε, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδεν ἔως

τρεις εβδομάδας ἠδάνθη μίαν χαρὰν καὶ ἠδονὴν ὑπερ-
 βολικὴν, καὶ λαμβάνοντας ὁ δέλος τὰ ἄσπρα ἔτρε-
 ξαν μὲ ξεχωριστὴν προθυμίαν εἰς τὸν Ταραπχανᾶν καὶ
 ἔδωκε τὰ ἄσπρα, ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀργήσῃ εὖς μίαν
 ὥραν· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὅπῃ ἔπρεπε νὰ τῷ δώσῃ τὰ
 Φλωρία ἦτον ἐμπερδευμένος μὲ κάτι λογαριασμός·
 ἄθεν ἀνάγκη ἦτον νὰ ἀκαρτερέσῃ, ὕσeron δὲ λαβῶν
 ὑπ' αὐτῆ τὴν τῶσιν σόμμαν τῶν Φλωρίων, ὅσῃν ἔκαμ-
 ναν τὰ ἄσπρα τε ἀνεχώρησεν· ἔτρεχεν ἔν εἰς τὴν
 εὐράταν ὡσὰν πτηνόν, ὅπῃ ἐφαίνετο ὅτι δὲν περιπα-
 τεῖ, ἀλλὰ πετᾷ, ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ σπῆ-
 τι, καὶ πρὸ τῷ νὰ κρῆξῃ τὴν θύραν νὰ τῷ ἀνοίξῃ ἐσυλ-
 λογιζέτο διάφορα πράγματα περὶ τῷ Ἐρωτος. ἔλεγε
 κατ' ἑαυτὸν, ἂν εὕρω τὴν - - - τί πρέπει νὰ κά-
 μω, ἂν εἶναι ὁ πατέρας τῆς δὲν τολμῶ βέβαια νὰ
 ὁμιλήσω, ἔτε κρυφίως νὰ προσκυνήσω· ἄχ! ἄμπο-
 τε νὰ ἦτον ἡ κόρη μόνη, ἄμποτε νὰ ἔλειπεν ὁ πα-
 τέρας τῆς, διὰ νὰ ἠθέλα ἠμπορέσει ἐκ σώματος νὰ
 τὴν φανερώσω τὸ πάθος μου, τὰ τέρτιά μου, τὴς σεναγ-
 μές μου· καὶ ἴσως μὲ λυπηθῆ, ἴσως μὲ πονέσει· λοι-
 πὸν τί σέκωμαι, ἄς κρῆξω τὴν πόρταν, διὰ νὰ ἰδῶ
 τὴν τύχην μου, ἴσως τὸ χθρσινόν ὄνειρον πληρωθῆ·
 ταῦτα λοιπὸν συλλογιζοίς ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ
 ἔλθῃσα ἡ δέλη τῷ ἀνοίξε λέγῃσα τί ὀρίζετε αὐθέν-
 τα; Ὁ πρζελεπὴ Γιακκμῆς, εἶναι εἰς τὸ σπῆτι;
 εἰς τὸ σπῆτι, αὐθέντη δὲν εἶναι, ὅμως ὀρίθε μέσα καὶ
 εὐθύς ἔρχεται· ἐπειδὴ ἔττι παρήγγειλεν. ἂν δὲν ἔχετε
 καμμίαν βιασικὴν δελείαν· αὐτὸς δὲ ὑπήκυσεν εἰς τὰ
 λόγια τῆς δελής, ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησεν εὖς εἰς τὴν
 σάλαν καὶ τὸν εἶπεν, ὀρίθε καθήσατε ὀλίγον ὅσον
 νὰ ἔλθῃ· καὶ αὐτὸς μὲν ἐκάθησε μὲ τὰ μάτια σκυπ-
 τὰ, ἡ δέλη δὲ ἀνεχώρησεν· ἐκεῖ δὲ ὅπῃ ἐκάθετο μὲ
 τὰ ὀμμάτια σκυπτα κατὰ γῆς, νὰ καὶ ἀκεί τὴν ἄλλην
 πόρταν ἀπὸ τὰ δεξιά νὰ ἀνοίγῃ, σκυκῶνι τὰ μάτια·

τε ἔβλεπε ὅτι ἐμβαίνει ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπο-
 ῥῆσε τόσον καιρὸν νὰ ἰδῆ· βλέπωντας λοιπὸν ὁ ἕνας
 τὸν ἄλλον ἔμειναν ἔτι οἱ δύο ἄφωνοι εἰς πολλὴν ὥραν,
 ἔτι ἄλλην τόσῃν εὐμορφίᾳ ἔλαβον ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν
 κοκκινάδα, ὅπως τὸς ἐπερικύκλωσε τὸ πρόσωπον,
 ἢ ὅποια ἐπροήρχετο ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐντροπὴν με-
 τὸ νὰ ἦτον πρώτη φορά ὅπως ἔτυχε νὰ ἔλθῃν τόσον
 συμμὰ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· ὕπερον δὲ ἀπὸ τὴν πολ-
 λὴν σιωπὴν ἀρχισεν ὁ τζελεπὴς μας νὰ ὁμιλῆ, (ἐ-
 πεὶδὴ πάντοτε οἱ ἄνδρες εἶναι τολμηρότεροι ἀπὸ τὰς
 γυναῖκας) λέγωντας, κυρία, ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι
 διὰ ἐμένα ἢ πλεον εὐτυχесаτή· ἐπεὶδὴ ἀξιόθῃκα
 νὰ ἰδῶ τὸ ἀξιολάτρευτόν της πρόσωπον πλησόδῃν, ἔτι
 νὰ ὁμιλήσω, δὲν ἤξεύρω τῆ ἀληθείᾳ εἰς τοῦνειρόν με
 σὰς βλέπω, ὡσὰν ἐφῆς, ἢ ἡ φαντασία με εἶναι
 τόσον ζωηρὰ ἔτι σὰς παρασαίνει αἰσθητῶς, ἢ τῷ ὄν-
 τι σὰς βλέπω· ἐκεῖνα τὰ μέσα, ὅπως με ἔκαμαν νὰ
 σὰς σερίθῃ, αὐτὰ τὰ ἴδια πάλιν ἔγιναν ἀσορμὴ εἰς
 τὸ νὰ σὰς ἰδῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· σὰς παρα-
 καλῶ κυρία νὰ μὴ σὰς βαρυφανῆ ὅπως αὐθαδιάζω τό-
 σον εἰς τὴν ὁμίλιάν με· ἤθελε βέβαια με συμπαθήσῃ
 ἂν ἦτον δυνατόν νὰ ἐβλέπε τὴν καρδίαν με, παρακα-
 λῶ συγχωρήσατέ με ἂν τολμήσω νὰ σὰς ἐρωτήσω
 ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἔτι χωρὶς νὰ τὸ ἐκφωνήσω ἀνευ
 ἀμφιβολίας τὸ καταλαμβάνετε - - - ἄχ κυρία με
 ἔτε ἡμπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω ἐκεῖνο, ὅπως αἰσθάνωμαι
 ἔτε λόγια ἡμπορῶ νὰ ἔρω προσφυῆ· κυρία με πολ-
 λά αὐθαδιάζω τὴν πρώτην φοράν, τὸ ὅποτον δὲν ἔ-
 πρεπεν, ὅμως ποῖος ἤξεύρει ἂν ὀυλίγωρα πάλιν
 θέλω λάβῃ παρομοίαν καλὴν τύχην· αὕτη εἶναι
 ἢ αἰτία ὅπως με κάμνει τόσον ἀπόκοτον, τόσον τολμη-
 ρὸν ἔτι αὐθάδη· φανερώσατέ μοι λοιπὸν με ἕναν λό-
 γον, με ἕνα νεῦμα ἐκεῖνο ὅπως τόσον καιρὸν ἀκαρτερῶ
 νὰ ἀκῆσω διὰ γραφῆς, ἀξιώσατε θεὰ με τὸν πισό-

τατόν της διὰ πάντα δῆλον ἀποκρίσεως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εὐτυχέσατος· μὴ τὸν ἀφήσετε παραπονεμένον, μὴ μεταχειρηθῆτε τὴν ἐξουσίαν, ὅπῃ ἐπάνω τῆς ἔχετε τόσον σκληρά· εἶναι ὑποκείμενος θεληματικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ τὸ ἔχει διὰ μεγάλην τῆς εὐτυχίαν τὸ νὰ εἶναι πάντοτε, καὶ τὸ νὰ λέγῃται ἐδικὸς σας τὸ νομίζει ἄκρον τῆς ἀγαθῶν - - -

Σὰς ἀφίνω λοιπὸν νὰ σοχαυθῆτε πόσῃ ἐνεργειαν ἔκαμαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης αὐτὰ τὰ λόγια νὰ ἀκέσῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁπτιον τόσον ὑπεριβολικὰ ἀγαπᾷσε, καὶ τῆ ὁποία ἡ εἰκὼν ἦτον ἐντετυπωμένη μέσα εἰς τὴν καρδίαν της ἀδιαλείπτως, καὶ ἐπιδυμᾷσε καθεσιγμὴν νὰ τὸν ἰδῇ! ἔπρεπε βέβαια μία σκληροτέρα τῆς πέτρας καρδία νὰ ἀπαλυνθῆ, πόσῃ μᾶλλον αὐτῆς, ὅπῃ ἤδη προδιετέθη ἀπὸ τὸν Ἐρωτα, καὶ ἡλκωθῆ ἢ μεταβολῆ ὅμως τῆς καρδίας της ἔδειχνε μίαν ἡδονικὴν σύγχυσιν τῆς ψυχῆς της· ὅσα γὰρ ἐπιδυμᾷσε νὰ ἀκέσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς τὰ ἤκασεν ὑσέρον δὲ ἀνοιξε τὸ δακτυλιδένιον της σῶμα λέγῃσα ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπῃ ἤξιώθηκα νὰ σὰς ἰδῶ εἰς τὸν μπαχτζέν ἄλλην ἡδονικωτέραν, ἄλλην γλυκυτέραν, καὶ ἄλλην, ἡσυχωτέραν ὥραν δὲν ἀπῆλαυσα ἀπὸ τέτην, αἰθάνομαι ὅμως κάποιαν σύγχυσιν μὴν ἡξεύρωσα τί νὰ ἀποφασίσω· ἂν ἦτον εἰς τὸ χέρι μου, ἢ θελα ὀνομαθῆ εὐτυχέσατη νὰ εἶμαι ἐδ - - - ὅμως ἡξεύρετε, ὅτι εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν ἀναφέρονται καὶ οἱ μεγαλύτεροι, ὅσον ἀπὸ μέρες μου πλέον ἀπεφ - - - με ἀδικατε δὲ καταπολλὰ ὀνομάζωντάς με σκληρὰν, εἰς καιρὸν ὅπῃ τῆς εἶναι γνωσὸν ὅτι δὲν ἡξεύρω πῶς ἢ μπορεῖ νὰ καταντήσῃ ἢ ὑπόθεσις, καὶ ὑσέρον νὰ δημοσιευθῆ μία ἀνταπόκρισις Ἐρωτικὴ, πόσῃ βλάβην ἢ θελε με φέρῃ. ἦτον ἀρκετὸν νὰ καταλάβητε τὴν γνώμην μου ἀπὸ μόνον τῆτο, ὅτι ἐδέχθηκα τὰ ῥαβα-

σιάσας, ἡ ἕσπερον σᾶς ἀντεπροσκύνησα εἰς τὸν μπαχ-
τζέν. αὐτὰ ὅπῃ σᾶς εἶπα εἶναι ἀρκετὰ, μὲ φαίνεται,
εἰς τὸ νὰ καταλάβετε ἡ τὰ ἐπίλοιπα - ἡ παρᾶνω
νὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν ἡμπορῶ, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ὥ-
ρα τῆ νὰ ἔλθῃ ὁ πατήρ μου, ἡ φοβέμαί νὰ μὴ ἔλθῃ ἡ
μᾶς εὖρη ἐδῶ μόνος. ὅθεν ἔχετε υἱεῖαν - - ἔχετε
υἱεῖαν ψυχ. - - - ἡ ἐνδυμ. - - -

Αὐτὰ εἶπε ἡ προσκυνήσασα ἀνεχώρησε· ἀνοί-
γωντας δὲ τὴν θύραν ἐξ ἀρισερῶν ὑπέκλεψε πά-
λιν ἓνα βλέμμα Ἐρωτικὸν ἡ ἡδονικόν, ἡ ἔτιω ἀνεχώ-
ρησε γεμάτη ἀπὸ χαράντε ἡ ἡδονήν. Πόσῃ λοιπὸν
χαρὴν ἔλαβεν ὁ τζελεπήσ μας ἕσπερα ἀπὸ μίαν τοι-
αύτην ὁμιλίαν, καὶδε ἓνας ἡμπορεῖ νὰ σοχαθῆ· ἡ
καρδιά τε ἡδᾶνετο καὶδε ἡδονικὴν μεταβολὴν ἡ
ἀλλοίωσιν, καὶδε ἡ τῆς φαντασίας παράσασιν τὴν
διέθετε· ἡ ἐκεῖ ὅπῃ ἀπελάμβανεν αὐτὴν τὴν ἡδονικὴν
ἀλλοίωσιν εἰς τὴν καρδίαν τε, νὰ ἡ ἔρχεται ὁ τζελε-
πὴ Γιακμῆς· ὅθεν συκωθεῖς τὸν ἐπροσκύνησε λέ-
γωντάς τον, εὐγενέσατε, ὁ πατήρ μου τὴν ζέλλει
αὐτὰ τὰ Φλωρία κατὰ τὴν ὑπέθεσίν τε, ἡ παρακα-
λεῖ νὰ μὲ δώσετε ὑπογραφὴν, ὅτι τὰ ἐλάβετε.
ὁ Γιακμῆς ἔλαβε τὰ Ἄσπρα· ἔπειτα δὲ δίδωντάς τον
τὴν ὑπογραφὴν κατὰ τὸ συνειδισμένον τὸν ἐρωτᾶ λέ-
γωντας ἡὸς τῆ κυρ Ἀντωνάκη εἶσαι; ναὶ αὐθέντη
ἀπεκρίθη· μὲ φαίνεται, τῆ εἶπεν, ὅτι ταῖς ἀπερασμέ-
ναις σᾶς εἶδα εἰς τὰ Ψομμαθιά, ἡ δὲν ἡξευρα, ὅτι
εἶδε ἡὸς τῆ τζελεπὴ Ἀντωνάκη; ναὶ, τῆ εἶπεν, ἐγὼ
ἡμην· χαίρω λοιπὸν χαίρω· τῶρα ἡμπορεῖ τε
νὰ ἐπέχητε τὸν τόπον τῆ πατρός σας· αὐτὸς δὲ προ-
σκυνήσας ἡ εὐχαρισήσας ἀνεχώρησε μὲ τρόπον
πολλὰ πολιτικόν· φθάνωντας δὲ εἰς τὸ σπήτι ἐνε-
χείρισε τῆ πατρός τε τὴν ὑπογραφὴν λέγωντάς τον,
αὐθέντη ἀργήσα ὑπερ τὸ δὲν μὲ τὸ νὰ ἔπρεπε

ἢ εἰς τὸν Ταραπχανᾶ νὰ καρτερέσω, ἢ εἰς τὸ σπῆ-
τι τῆ τζελεπῆ Γιακμῆ· ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆ-
τι, Ἄς εἶναι, τῆ λέγει, δὲν βλάπτει· ἄς ὑπάγωμεν
δὲ νὰ γευθῶμεν, ἐπειδὴ εἶναι ὦρα.

Ἀφ' ἧ λοιπὸν ἐγευματίσαν ἀνεχώρησεν ὁ πα-
τήρ τε χωρὶς νὰ τῆ παραγγείλῃ τίποτες, αὐτὸς δὲ
ἐκλείδῃ εἰς τὸν ὄνδατε ἢ ἄρχισε νὰ σοχάζεται ὅλα
ἐκεῖνα ὅπῃ ἤκασεν· εὐφραίνονταν λοιπὸν διαφόρως με-
τῆς σοχασμῆς τε λέγωντας ὅτι τὸ ὄνειρον ὅπῃ εἶ-
δα τὴν ἀπερασμένην νύκτα ἀληθεύει· ἕξερὸν δὲ διὰ
νὰ ἡδύνη ἢ νὰ χαροποιήσῃ τὴν φαντασίαν τε περισσό-
τερον ἢ νὰ τὴν κατασῆσῃ ζωηρότεραν ἄρχισε νὰ
τραγωδῆ τὸ ἀκόλουθον τραγῶδι κατὰ τὸ μακάμ μο-
χαγέρ πολλὰ ἡδονικά, σιγανά, ἢ Ἐρωτικά.

Ποτὲ κανεῖς ἄς μὴν εἰπῆ,

Κί' ὄλο θὰ τὸν παιδέυῃ,

Ἐκεῖ τινὰς πῆ δὲν θάρρει,

Ἀκολαθεῖ νὰ γένη,

Πολλαῖς φοραῖς σὲ βυθισμὸν,

Καιρὸν ποσῶς δὲν χάνει,

Καθὼς ἢ κατὰ τὸ παρὸν

Ἀπὸ βασάνων πλῆθος,

Καὶ εἰς καιρὸν ἀπελπισμῆ,

Θέλιτε νὰ γελάσῃ,

Γιατὶ ποτὲ δὲν ἠμπορεῖν,

Με ἐναντίου δρόμου,

Ἡ νύκτα λάμπει καρτερεῖ,

Καὶ ὁ χειμῶνας φέρει

πῶς πάντοτε θὰ τὸν λυπῆ,

ὅ,τι κί' ἂν τὸν συνέβῃ.

μῆτε ἐλπίζει νὰ χαρῆ,

αἰτία νὰ εὐφραίνῃ.

τῆς λύπης ἢ συλλογισμὸν,

κ' εὐδύς ἢ τύχη φθάνει.

με πρόσωπὸν τῆς ἰλιάρου,

μ' εὐγαλε κί' ἀπὸ βῦθος.

ἢ φοβερῆ ἀφανισμῆ.

κι' ὅλα αὐτὰ νὰ παύσῃ.

τὰ πράγματα νὰ προχωρῆ,

σῆς φύσεως τὸν νόμον.

γαλήνην οἱ καλοὶ καιροί.

ἄνοιξιν καλκαῖρι.

Ἐχει λοιπὸν μεταβολή,
Κιᾶς μὴ μικροψυχίση,

κ' ἤλυπη εἰς χαρὰν πολὺ.
τινάς ἂν δυσυχίση.

Πρὸς τὸ βράδι ἐκεῖ ὅπῃ ἐκάθετο εἰς τὸν ὀνδᾶν τε
ἄρχισε νὰ τραγωδᾷ ἄλλο τραγῆδι, ὅσον νὰ ἔλθῃ
ὁ πατέρας τε, τὸ τραγῆδι δὲ ἦτον τὸ ἐπόμενον.

Μὲ βεβανώνει ἀρκετᾶ,
Δίδει πληροφορίαν,

Δὲν σ' ἔργει νᾶχωδισαγμῆς,

Μόνον νὰ ἔχω πίσι,

Εἶναι μὲ λέγει ζωηρὸν,

Καὶ πλεον δὲν γυρίζει,

Σὺνα βαθμὸν παντοτινᾶ,

Δὲν θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ,

Γέτοιαῖς ὑπόχεςες πολλαῖς,

Ταξίματα μεγάλα,

Πλὴν δὲν ἤξευρ' ἂν εἶν' αὐτὰ ἀληθινὰ, ἢ χωρατὰ,

Ἴσως νὰ εἶν, τεκπίρι,

Μὰ τῆτο ἂν τὸ σοχαδῶ,

Τὸ φῶς μὲ πῆ περιγιάζει,

Μὲ φαίνεται νὰ μὴ λαλή,

Ἄλλὰ μὲ τὰ σφυσάτε,

τὸ φῶς μὲ πῶς μὲ ἀγαπᾷ

τὴν πρώτην ἀπορίαν-

φόβας κ' ἀνασυναγμῆς,

τὸ πῶς ἐκαταπέσει.

πάντοτε μένει σαφερὸν,

μήτε μεταγνωμίζει.

Σὰ ζέκη ὅλα μὲ μνηᾶ.

μήτε νὰ μ' ἀδετήσῃ.

κ' θαυμασαῖς ὑπερβολαῖς,

ἀκῆω πολλὰ κιᾶλλα.

μὲ ἔν χέσσι ταμπίρι.

ἀκολουθεῖ νὰ γελαδῶ.

ψεύματα νὰ μὲ τάξῃ.

μὲ δόλου κ' ὑπερβολή,

κατὰ τὰ λακιδιά τε.

Ἐπειτα δὲ ἦλθεν ὁ πατέρας τε κ' ἔτзи ἀπέ-
ρασαν ἐκείνην τὴν νύκταν εἰς διαφόρους ὀμιλίαις περὶ
τῶν ὑποθέσεων των· ἐπάνω εἰς τὴν ὀμιλίαν, ὅπῃ
ἔκανον ἐπαρατηρῆσεν ὁ πατέρας τε, ὅτι εἶναι συγ-
χυσμένος· ἐπειδὴ ὠμιλῆσε κ' ἐσέκετο συλλογισό-
μενος, κ' ἐφαίνετο ὡσάν τρωμένος· τὸ ἐκατάλα-

βεν ὅτι εἶναι σύγχυσις Ἐρωτικῆ ἀκόμι καὶ ὑπὸ ἔν τρα-
 γῶδι ὅπῃ Ἐρωτικὰ ἐτραγῶδῆσε, τὸ ὁποῖον εἶχει ἀκέ-
 σει ὅταν ἔμβαινε τὸ βράδι· δὲν τῷ εἶπεν ὁμως τίποτες·
 τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν μετὰ τὸ γεῦμα ἄρχισεν ὁ πα-
 τήρ τε νὰ τὸν ψαρεύσῃ διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν γνω-
 μὴν τε· τῷ λέγει λοιπὸν· πόσον ἤθελα εἶμαι εὐχα-
 ρισημένος, Γεωργάκη, ἂν σὲ ἔβλεπα δεδεμένον μὲ τὸν
 δεσμὸν τῆς ὑπανδρείας, ἐπειδὴ τώρα ἔφθασες πλέον
 εἰς μίαν ἡλικίαν, ἣ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ κλίνῃ καὶ εἰς
 καλὰ, καὶ εἰς κακὰ, ἡ ὑπανδρεία δὲ εἰς αὐτὴν εἶναι ἓνα
 μέσον ἀσφαλέςατον, καὶ ἓνα ἐμπόδιον ὅλων τῶν περιτ-
 τῶν καὶ κακῶν ἀποτελεσμάτων πρὸς τέτοις αὐ-
 τῇ ἡσυχάζει καὶ καταπραΰνει τὸν νῦν τῶν ἀνθρώπων καὶ
 μάλισα τῶν νέων, εἰς τὸ νὰ καταγίνωνται εἰς τὰς ὑ-
 ποθέσεις των, καθὼς πρέπει κατασαινεὶ τὸν ἀνθρώπον
 τίμιον εἰς κάθε συναναστροφὴν καὶ ἀνύποπτον, καὶ εἰς
 τὰς δαλεύσεις πισόν· ἀγαπῶσα λοιπὸν ζῶντας νὰ
 σὲ ἰδῶ, καθὼς ἐπιθυμῶ, καὶ ὕπερον νὰ ἀπαθανῶ εὐχα-
 ρισημένος.

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης
 ὄντας ἀσυμῆτις ἐντράπη καὶ ἐροδοκοικίνησε σκύπ-
 τώντας τὰ μάτια κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτες·
 τότε πάλιν ὁ πατήρ τε τὸν ἐρωτᾷ· ἴσως Γεωργάκη
 αὐτῇ ἡ γνώμη, ὅπῃ σὲ ἐφάνέρωτα δὲν σὲ ἀρέσει;
 πές με λοιπὸν καὶ σὺ τὴν γνώμην σε νὰ ἰδῶ· ἐγὼ εἶ-
 μαι πατήρ σε· ἐγὼ εἶμαι γονεὺς, καὶ πρέπει νὰ ἐπι-
 μεληθῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σε, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν φρον-
 τίσω, ποῶς θέλει φροντίσει; καὶ μάλισα τώρα ὅπῃ
 μερικοὶ μὲ προβάλλαν ἓν καλὸν μέρος, ἀπὸ ἓνα τί-
 μιον σπῆτι καὶ καθὼς ἐγὼ ἐπεθυμῶσα; εἰς αὐτὰ τὰ
 ὕπερινὰ λόγια ἐφάνηκε συγχισμένος ὀλίγον, καὶ
 ἰδεὶν ὁ πατήρ τε, ὅτι ἡ πρώτη τε ὄψις ἡλλοιώθη·
 διὰ νὰ μὴ δόσῃ δὲ νὰ καταλάβῃ τίποτες ὁ πατήρ

τε, ἔξω δὲ διὰ τὴν μὴ τὸν παροργισμὸν μὲ τὴν σιωπὴν τῆ
 ἀπεκρίθη λέγωντας, φίλτατέ μοι πάτερ, ἡδελα βέ-
 βαια νομιωθῆ ἕνα τέρας τῆς φύσεως, ἀνίσως δὲν ἡδε-
 λα ἐπιμεληθῆ εἰς ἕνα τοῖετον πατέρα νὰ κάμω κε-
 χαρισμένα· ἡδελα λέγω εἶμαι τὸ πλέον ἀχάριστον
 ζῶον, ἂν ἡδελα ἀντειπῆ εἰς ἐκεῖνην τὴν γνώμην τῆ
 πατρός μου, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν εὐτυχίαν μου
 ἔξω εἰς τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῆ· ἀγαπῶσα ὁμως νὰ ἡξεύ-
 ρω αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅπῃ μὲ προβάλλετε, ἔξω ἂν εἶναι
 ἐκεῖνο ὅπῃ εἶ - - - βέβαια δὲν ἡδελα ἐναντιωθῶ·
 ἐδῶ λοιπὸν ἐφάνη ὁ Ἔρωτας τῆ φίλης μας, ἐδῶ ἐκα-
 τάλαβεν ὁ πατήρ τε, ὅτι εἶναι Ἐρωμένος, ἔξω ἐκεῖνο ὅπῃ
 αὐτὸς δὲν ἀπέσωσε, τὸ ἀπέσωσεν ὁ πατήρ εἰς τὴν
 ἐρώτησιν λέγωντας· ἔξω ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ σπῆτι,
 Γεωργάκη, ὅπῃ ἐσὺ ἐπεθυμῶσες; φανέρωσόν μοι,
 πῆ ἡξεύρεις, ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὅπῃ μὲ εἶχον προ-
 βάλλημερικοὶ μου φίλοι; τὸ σπῆτι, αὐθέντη, εἶναι ἐκεῖνο,
 ὅπῃ σήμερον ἡμεῖν· τὸ ποῖον; ἴσως τῆ τζελεπῆ Για-
 κωμῆ; νὰ αὐθέντη· πίσευσόν με, τῆ λέγει ὁ πα-
 τήρ τε, καλλιώτερον ἔξω τιμιώτερον σπῆτι ἔξω ἐγὼ
 δὲν ἡδελα σὲ ἐκλέξει, ἔξω δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἶναι τὸ
 αὐτὸ ὅπῃ ἔξω οἱ φίλοι μοι ἐπρίβαλλον, λοιπὸν μείνε
 ἡσυχος ἐν ὅσῃ νὰ ἐξετάξω ἐγὼ μὲ τρόπον, ἔξω νὰ
 μάθω ἂν ἔξω αὐτοὶ εἶναι ἔξω εὐχαριστημένοι, καθὼς
 ἡμεῖς· αὐτὰ λοιπὸν ὠμίλησαν οἱ δύο, ἔξω ἔπειτα ὁ
 πατήρ συγκωθεῖς ἀνεχώρησε διορίζοντας τὸν τζελε-
 πῆ μας νὰ μείνη εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ γράψῃ δύο γρα-
 φάς, ὅπῃ ἔξω πρεπε μὲ τὸ μεντζίλι νὰ σαλθεῖν.

Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τώρα τὸν υἱὸν μὲ τὸν πα-
 τέρα, ἔξω ἂς ἐλθεωμεν εἰς τὴν κόρην μὲ τὴν μητέρα·
 ἡ Ἐλενίτσα μας τοίνυν ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ὥραν, ὅπῃ
 ὠμίλησε μὲ τὸν τζελεπῆ ἄρχισε νὰ αἰδοῦνεται ἕνα Ἐ-
 ρωτα ὑπεριβολικόν, μίαν ξενοχωρίαν τόσοσ μεγάλην,

ὅπῃ ὅποιος τὴν ἔβλεπεν, ἔπρεπε νὰ σοχαθῆ ὅτι ἔπαθ' ἐτι· εἰς τὸ γεῦμα δὲ νὰ φάγη δὲν ἠμπορῶσεν, ἐπειδὴ ἦτον ὅλη μέσα εἰς τὰς φαιτασίας τῆ Ἐρωτος, ὅλη εἰς τῆς σοχασμῆς, καὶ εἰς τὰς ἐφευρέσεις τῶν μέσων, δι' ὧν ἠμπορῶσε νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τῆς ἐπροξενῆσε τὴν γλυκεῖαν σύγχυσιν· ὁ πατέρας τῆς τὴν ἔλεγε, φάγε Ἐλενίτσα, διατὶ δὲν τρώγεις; τί ἔχεις; ἴσως δὲν ἠμπορεῖς τίποτες; πές με διὰ νὰ κράξω τὸν ἰατρόν· αὐτὴ μόνον εἶπεν, ὅτι ὄρεξιν δὲν ἔχει· ὕσερον ἐπρόσαξεν ὁ πατέρας τῆς νὰ τὴν βράσεν ἕναν καφέ, καὶ ἔτσι ἀνεχώρησε. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν βλέπει ἡ μητέρα τὴν κόρην ἀκόμη περισσότερο συγχυσμένην καὶ λυπημένην· ὅθεν ἐπαραινθήσῃ νὰ τὴν ἐξεταξῇ διαρῶως κατὰ μόναν λέγουσα, Ἐλενίτσα! εἰπέ με, τί σε ἠκολέθησεν, ὅπῃ εἶσαι τόσον συγχισμένη, τί σε ἐλύπησεν, εἰπέ με θυγατέρ μου, ποῖα εἶναι ἡ αἰτία ὅπῃ εὐρίσκεσαι ἐχθρῆς καὶ σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Σὲ λείπει κανένα φόρεμα, ἢ σὲ λείπει κανένα ζευγάρι σκελαρίκια, ἢ κανένα νέον σαρίκι; εἰς αὐτὴν δὲ ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὡς τὸ ὕδεν, ἢ τὰ εἶχεν, ἢ δὲν τὰ εἶχε, καθὼς καὶ εἰς κάθε φρόνιμον κορίτσι, μὲ ὅλον ὅπῃ δὲν τὴν ἔλειπον ἀπὸ αὐτὰ τίποτες, αὐτὴν ὁμως τὴν ἔλειπεν ὁ τζελεπῆς μας, καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν τὸ ἐκατάλαβεν· ὅθεν καὶ ἀπόκρισιν δὲν ἔλαβεν· ὕσερον δὲ πάλιν τὴν ἠρώτησεν, αὐτὴ ὁμως ἀπόκρισιν καμμίαν δὲν ἔδωκεν. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῆ γεύματος διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῶν μετὰς ἐρωτήσεις, καὶ διὰ νὰ μὴν ὑπαπτεῖται τίποτες, ἠδέλησε νὰ φάγη ὀλίγον, καὶ νὰ ὀμιλήσῃ κατὰ τὸ εἰδισμένον τῆς, καὶ ἔτσι ἀπέκρυψε τὸ πάθος τῆς, τῆς συλλογισμῆς ὁμως τῆς βαθεῖς τῆ Ἐρωτος μὲ τῆς ὁποῖας ἦτον περικυκλωμένη, δὲν ἠμπορῶτε νὰ τῆς ἀποσκεπάσῃ· ἐπειδὴ φανερά τῆς ἔδειχνε τὸ μεταβαλλόμενον τε καὶ ἀλμοῖσθαι πρόσωπόν τῆς.

Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν ἀρχήτε νὰ γνωριθῆ,
 ἢ τὸ πάθος τῆς κόρης νὰ ἰατρευθῆ· ἐπειδὴ τὴν ἄλ-
 λην ἡμέραν ἀνταμώθησαν οἱ δύο πατέρες ἢ ἀρχί-
 σαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτωρα νὰ κάμνῃ ἢ σπυδαῖα, ἔ-
 δωκαν δηλ. τὸν λόγον τῶν περὶ μιᾶς συγγενείας διὰ
 τῶν τέκνων τῶν, με συνθήκας ἂν εἶναι εὐχαρισημένον
 ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀφ' ἧς λοιπὸν ὠμίλησαν περὶ αὐτῆς
 τῆς ὑποθέσεως, ὡς γέροντες ἢ εἰδήμονες τῶν τοιαύτων
 πραγμάτων, ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ὁ ἕνας
 νὰ δώσῃ τὴν εἰδήσιν τῆ ἡμέτε, ἢ ὁ ἄλλος νὰ ἐξε-
 τάξῃ τὴν κόρην τῆ ἂν θέλη. φθάσας λοιπὸν ὁ τζε-
 λεπὴ Γιακωμῆς εἰς τὸ σπῆτίτε εἶπε τὴν γυναῖκά
 τῆ ὄλα ἐκεῖνα, ὅπῃ ὠμίλησαν με τὸν τζελεπὴ Ἀν-
 τωνακί· ὅθεν τὴν λέγει πήγαινε ἢ ἀνάφερέτην νὰ
 ἰδῶμεν, ὅμως με τρόπον ἐπιτήδειον· ἐπειδὴ ἡξεύρεις
 ὅτι εἰς ἐσένα ἢ Ἐλενίτζα ἔχει περισσότερον θάρρος·
 ἔρχεται λοιπὸν ἢ μητέρα πρὸς τὴν κόρην τῆς, τὴν ἐ-
 ρωτᾷ με τρόπον, τὴν λέγει πρῶτον ἄλλὰ πράγμα-
 τα τῆ ὀσκητίς, τῆς διηγείται πράγματα χαροποιᾷ,
 ἕως ὅπῃ ἔφθασε ἢ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπανδρείαν. τὴν ἐ-
 πρόφερε τὸ ὄνομα τῆ Γεωργάκη δηλ. τῆ ἡμέτε Ἀντω-
 νακί, τὸν ὅποιον μερικαῖς φοραῖς ἶδον εἰς τὰ Ψομαδιά.
 τὸν ἐπαινῶσεν, ὅτι εἶναι νέος σεμνός, τίμιος, ἰὸς κυ-
 βερνημένε πατρίς, εὐμορφος, ἢ ὄλας τὰς χάριτας
 ἔχων· (ὡσᾶν νὰ μὴ τὸν ἡξευρεν ἢ κόρη), ὕσερον τὴν
 λέγει, ἂν, Ἐλενίτζα, μᾶς ἡθελον προβάλη διὰ συζυ-
 γόν σε αὐτόν, ἡθελες ζέρξει, ἢ ὄχι; αὐτὴ δὲ κα-
 θὼς ἡκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἢ μάλιστα τὸ ὄνομα τῆ
 Γεωργάκη τῆς, εἶπεν, ἀχ μητέρα με! πῶς δὲν ἡθελα
 ζέρξει ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον τόσο πολύ ἀγ - - -
 ἢ διὰ τὸν ὅποιον λαχ - - - ἢ λέγωντας αὐτὰ ἔλαβε
 τὰ πρόσωπόν τῆς μίαν ἡδονικὴν ἢ χαροποιᾷν μετα-
 βολήν, ἢ δὲν ἐφαίνετο πλέον κατηφές ἢ λυπηρόν·
 ἀφ' ἧς δὲ ἡ μήτηρ τῆς ἶδε ἢ ἡκουσεν αὐτὰ, ἀρχισε νὰ τὴν

διηγηθῆναι ἔτι περισσότερα, ὅπῃ εἶχεν ἀπὸ τὸν πατέρα
 τῆς ἀκῆσει διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὴν κόρην τῆς περισσό-
 τερον· ἔπειτα ἀνεχώρησε ἔτι ὑπῆγε νὰ ἀναφέρῃ τὴν
 ὑπόθεσιν τῷ ἀνδρὶ τῆς, ἐχάρη λοιπὸν ἔτι ὁ τζελεπὴ
 Γιακωμῆς εὐθὺς ὅπῃ ἤμυσεν ἀπὸ τὴν γυναϊκά τῆ
 τὴν κλίσιν ὅπῃ ἔχει εἰς τὸν Γεωργάκη ἢ κόρη τῆ, τὸν
 ὅποτον ἐπεθυμῆσε νὰ κάμῃ γαμβρόν.

Τὴν ἄλλην λοιπὸν ἡμέραν ἀνταμόθησαν πά-
 λι οἱ δύο καλοὶ πατέρες ἔτι ἐφάνέρωσεν ἐκάτερος
 τὴν κλίσιν ὅπῃ ἔχεν τὰ τέκνα των ὁ ἕνας πρὸς τὸν
 ἄλλον· ἔτι χωρὶς νὰ ἀργήσῃν εἶπαν τὴν ἐρχομέ-
 νην Κυριακὴν νὰ καλέσῃν μερικὰς συγγενεῖς των ἔτι
 νὰ ἀλλάξῃν τὰ δακτυλίδια δηλ. νὰ τῆς ἀρραβωνιάσῃν.
 ἤλθε λοιπὸν ἡ Κυριακὴ, ἡ εὐτυχесаτὴ ἔτι δαιμονία-
 ἡμέρα διὰ ἐκεῖνο τὸ ἀξιέρασον ζευγάρι, ἔτι τὸ ἀρρα-
 βώνιασαν ἀποφασίσαντες ὑσερον ἀπὸ ἕνα μῆνα νὰ γε-
 νῆν ἔτι τὰ σεφανώματα, ἔτι ἔτι ἀπέρασεν ἐκεῖνη ἡ ἡν
 μέρα εἰς εὐθυμίαν ἔτι χαράν· ἀφ' ἧ δὲ ἐπλησίασεν
 ὁ μῆνας, ὁ ὅποτος εἰς ἐκεῖνο τὸ ζευγάρι ἐφάνη αἰὼν
 ἔλαβον τέλος ὅλοι οἱ ἀνασυναγμοὶ τῆ Ἐρωτὸς των
 ἔτι οἱ καῖμοι διὰ μέσῃ τῆ σεφανώματος. Ὅσιν λοιπὸν
 ἀγάπην εἶχον πρὸ τῆ σεφανώματος, ἄλλην τόσιν
 ἔλαβον μετὰ τὸ σεφάνωμα, ἔτι ἔτι ἔζησεν ἐκεῖνο
 τὸ ἀξιολάτρευτον ζευγάρι, δύο ψυχαῖς εἰς ἕν σῶμα,
 ἔτι δύο σῶματα μετὰ μίαν ψυχὴν ἰδὸν ἑαυτὸ διεσπαρ-
 μένον εἰς ἕξ ἔτι θυγατέρας.

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΛΛΕΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ Β.

ΕΝΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥ ΔΡΑΓΟΤΜΑΝΟΤΤΟΤ
ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΕΝ ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν κατὰ τὸ Σταυροδρόμι, (τὸ ὁποῖον εἶναι κατοικημάτων Εὐρωπαίων, δηλ. ὅλων τῶν πρέσβων τῶν τῆς Εὐρώπης αὐλῶν,) εἰς τὸ ὁποῖον ἀνθεὶ ἢ ἐλευθερία τῶν κατοίκων ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊότερα μέρη, εἰς αὐτὸ λέγω τὸ Σταυροδρόμι καὶ κατοικητήριον τῶν πρέσβων, διήγεν ἕνας Κερκυραῖος Ἀνδρέας μὲν τὸ ὄνομα, τ' ἀξίωμα δὲ δραγμαῖνος τῆς Βενετίας πρέσβεως δηλ. ἐρμηνευτῆς, νέος τῶ ὄντι χαριέσατος, ὅσον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς τε, τόσον καὶ διὰ τὰ ἐξωτερικὰ τῆ σωματος ἢ ἄκρατε εὐλωττία, ἢ γνῶσις τῶν πολλῶν Δυτικῶν καὶ Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τῶν ἀνεβασαν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆ διερμηνευτῆ. ἀφίνω ὅτι ἐκατάγετο καὶ ἐκ λαμπρῆ γένεος τὰ πρῶτα ἐν τῇ Κερκύρᾳ

φέροντος· αὐτὸς λοιπὸν ὁ νέος, μὲ τὸ νὰ διήγην εἰς τὸ Σταυροδρόμι διὰ τὴν ἐλευθερίαν ὅπῃ εἰς αὐτὸ εἶναι, καθὼς εἶπαμεν, ὅταν ἐλάμβανε καιρὸν ἐπήγαιεν εἰς τὰς φίλους τε νὰ ἐγλεντίζη διὰ νὰ λαμβάνη πᾶποιαν ἄνεσιν, καὶ τῷτο συνέβαιεν. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ βράδυ, ἢ εἰς τὰς ἐορτάς.

Μίαν λοιπὸν ἡμέραν τὸν ἠνάγκασε κάποια ὑπόθεσις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ταραπχανᾶν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι· φθάνωντας δὲ ἐκεῖ εὔρε τὸν Στεπάναγα ταραπχανατζῆ φίλον τε, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμίλησεν ἀρκετὰ διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ὅπῃ τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει· ἔπειτα δὲ διὰ νὰ τὸν εὐχαρισήσῃ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ περισσότερον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τὸν λέγει, παρακαλῶ, εὐγενέςατε, νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸν δεῖπνον τὸ βράδυ· ὁ Ἀνδρέας δὲ τῷ ἀποκρίνεται μὲ τρόπον πολιτικὸν λέγωντας, ἀνίσως δὲν τῆς ἡθελα εἶμαι βαρετὸς, ἡ τιμὴ θέλει εἶναι ἐδική μου, καὶ ἔτσι ἀνεχώρησε, διὰ τὸ Σταυροδρόμι.

Πρὸς τὸ βράδυ λοιπὸν ἀφ' ἧς ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰς κοινὰς τε ὑπηρεσίας ἐπήγην εἰς τὸν ἀνδᾶ τε καὶ ἐσολιώθηκα, καὶ ἔτσι ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπήτι ὅπῃ ἦτον καλεσμένος· τὸ σπήτι δὲ τῷ Στεπάναγα ταραπχανατζῆ ἦτον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ἀντίκρου εἰς τὸ σαράγι τε πρέσβεως τε· φθάνωντας δὲ εἰς τὴν πόρταν ἐκτύπησε νὰ τῷ ἀνοίξουν· ἤλθε τοῖνον ἡ δέλη καὶ τῷ ἀνοίξεν· ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἐρώτησε τὴν δέλην, μέσα εἶναι ὁ κύριος Στεπάναγας; ἡ δέλη τῷ ἀπεκρίθη, ἀκόμι, αὐθέντη, δὲν ἤλθεν, ὅμως εὐθὺς ἔρχεται. ἀνέβη δὲ ἐπάνω, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν δέλην ἕως εἰς τὴν Σάλαν, ἔνθα εὔρε τὴν γυναῖκα τῷ Στεπάναγα μὲ τὴν θυγατέρα της ὅπῃ ἐσέκονταν ἀναμένεσαι νὰ ἔλθῃ ὁ αὐθέντης· ἐμβαίνωντας δὲ εἰς

τὴν Σάλαν τὰς ἐχαιρέτησε μὲ ἕνα πολιτικὸν λέγωντας, πῶς εἶναι φίλος τῆ Τζελεπῆ Στεπάναγα, ὁ ὁποῖος τῆ εἶπε σήμερον μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἔλθῃ ἡ γυναῖκα δὲ τῆ Τζελεπῆ καὶ ἡ θυγάτερα τὸν ἀντεχαιρέτησαν λέγουσαι, νὰ ὀρίσῃ εἰς τὴν Μίσαφιρ ὁδασὶ νὰ καθήσῃν· ἀπέρασε λοιπὸν συντροφιασμένος ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὑποκείμενα. Ἐκεῖ δὲ ὅπῃ ἐσυνομιλεῖσαν ἦλθε καὶ ὁ Τζελεπῆ Στεπάναγας καὶ ἔτσι ἐκάθισαν εἰς τὸν δεῖπνον νὰ εὐθυμήσῃν. ὁ Τζελεπῆς μας ὁμως ἄρχισε νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὴν νεαν ὡς νέος, ἡ ὀμιλία της ἡ γλυκειά, τὸ ἠθὸς της ὅπῃ ἐφαίνονταν ταπεινὸν, ὁμως ἦτον πολιτικὸν, ἡ ἐλευθεροσομία της, τὸ ἀγγελικὸν της νῆρι καὶ τὰ παρόμοια, τῆ ἐπροξενῶσαν κάποιαν ἡδονὴν, τὸν εἴλικου ὄλον εἰς τὸ νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὰ λόγια της ὅταν ἐτύχαινε νὰ ὀμιλῇ· αὐτὴ ὁμως ὅσα καὶ ἀνἔλεγεν, ὅσα καὶ ἀνἔκανεν, ὅλα τὰ ἔκανε διὰ τὸ πολιτικὸν· Ἐπειδὴ παντελῶς σχεδὸν δὲν διαφέρεν τὰ ἠθῆ εἰς τὸ Σταυροδρόμι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ἠθῆ τῆς Εὐρώπης· ἀφ' ἑ λοιπὸν εὐθυμήσαν ἀρκετὰ, καὶ ὠμίλησαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅπῃ εἶχεν, ἐσηκώθη ὁ Τζελεπῆ Ἀνδρέας νὰ ἀναχωρήσῃ, τὸν ὁποῖον ὄλοι ὁμῆ ἐσυμβροδοῖσαν μὲ κάθε εὐχαρίσῃσι λέγοντες ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τῶν λόγων, ὅτι ἀνίσως ἡ συντροφία των δὲν τῆ ἠθελε εἶναι ὀχληρὰ, νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν καὶ αὐριον εἰς τὸν δεῖπνον· ἐπειδὴ αὐριον θέλει ἔλθῃ καὶ ἄλλοι φίλοι, τῆ εἶπον, καὶ θέλομέν εὐθυμήσει καλλίτερα· αὐτὸς δὲ προσκυνήσας πάλιν ὑπεχέθη (ὅπῃ νὰ μὴν εἶχεν ἀποχεθῆ) ὅτι θέλει λάβῃ τὴν τιμὴν καὶ τὰς ἐνοχλήσι καὶ δεῦτερον.

Τὴν ἐρχομένην λοιπὸν ἡμέραν ἐσυναθροίσθη πάλιν ὅλη ἡ συντροφία· ἦλθε τέλος πάντων καὶ αὐτὸς ἀργότερα δὲ, διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ὅπῃ τῆ ἔτυχε

τὸν ἐδέχθησαν μὲ κάθε ἐπίδεξιόν, καὶ ἔτσι ἐκάθισαν ὅλοι ὁμῶς εἰς τὴν τράπεζαν· εἰς αὐτὴν τὸν συντροφίαν ἦτον καὶ ἄλλη μία κόρη, ἡ ὁποία ἀγκαλὰ καὶ τὰ δευτερεῖα εἶχε τῆς θυγατρὸς τῆς Τζελεπῆ Στεπάναναγα εἰς τὴν εὐμορφίαν, ὅμως εἰς τὰ Ἐρωτικὰ ἐξεῖχε κατὰ πολλὰ καὶ ὑπερτερῶσεν αὐτὴν· αὐτὴ λοιπὸν ἡ κόρη εὐδὺς ὅπως ἴδε τὸν Τζελεπῆ Ἀνδρέα, ἐσαίτεύθη Ἐρωτικῶς· καὶ ὅσον τὸν ἐκρυφοκῦτάζε, τόσον ἐπληγώνετο περισσότερον, καὶ ἡ σαίταις τῆς ἡμετέρας τῆς Ἀφροδίτης βαδύτερον εἰς τὴν καρδίαν της ἔμβαινον· ἐξεναντίας δὲ ὁ Τζελεπῆ Ἀνδρέας δὲν εἶδε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτὴν ἀλλὰ εἰς τὴν Χοροφιμάν (επειδὴ ἔτσι ὠνομάζετο ἡ θυγατέρα τῆς Στεπάναναγα) ἐπειδὴ τότε τῆς ἐφάνη ὠραιότερα ἀπὸ πρῶτην φορὰν, μὲ τὸ νὰ ἦτον σολισμένη πολλὰ εὐμορφώτερα· καθὼς λοιπὸν ἡ Μειρέμ (ἔτιως ἐκαλεῖτο ἡ ἄλλη κόρη,) ἐτρώθη βλέπωντας τὸν Ἀνδρέαν· ἔτσι καὶ ὁ Τζελεπῆς μας θεωρῶντας τὴν Χοροφιμάν ἐπληγώθη· καὶ ὅσον ὀλιγωτέραν προσοχὴν ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὸν, τόσον περισσότερον ὁ Ἐρωτας ἀναπτε, καὶ ἐξεναντίας εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς Χοροφιμάν· θαῦμα τῆς ἀληθείας ἦτον εἰς ἐκείνην τὴν συντροφίαν, τρία πρόσωπα, δύο Ἐρῶντα, ἐν ἀντερόν, καὶ ἐν ἀδιαφορῶν· ἡ Μειρέμ ἐράθη τῆς Ἀνδρέας, ἀνταπόκρισιν ὅμως δὲν ἔβλεπεν· ὁ Ἀνδρέας δὲ ἐράθη τῆς Χοροφιμᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὴν δὲν ἔβλεπε κανένα σημεῖον Ἐρωτος· ἔτσι λοιπὸν διελύθη ἐκείνη ἡ Ἐὐθυμία μὲ ἄκραν σενοχωρίαν καὶ λύπην τῆς Μειρέμ, καὶ τῆς Ἀνδρέας, καὶ μὲ ἄλλην τόσην ἀδιαφορίαν τῆς Χοροφιμᾶς· ὅμως ἐκάτερον τὸ λυπόμενον μέρος τῆτος τὸ ἀπέδιδεν εἰς κάποιαν εὐλογοφανῆ περιστατικὰ, διὰ νὰ διασκεδάσεν τὴν λύπην των· ἡ Μειρέμ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἴσως καὶ ἠθελε νὰ ἀνταποκριθῆ· ὅμως διὰ νὰ μὴ προσενήσῃ σύγχυσιν πρὸς τὴν Χοροφιμάν δὲν ἐτόλμα· ὁ νέος μας πάλιν

ἔσοχάζετο, ὅτι ἡ Χοροφίμᾳ ἐνδέχεται ἢ νὰ ἀντα-
πεκρίνετο, ἂν ἦτον μονάχη, ἐπειδὴ ὅμως ἦτον εἰς
τὴν συντροφίαν δὲν ἀπετολμῆσε. Ἡ οἱ δύο λοιπὸν ἐ-
φαντάζονταν τραγελάφους. Ἡ Μείρεμ δὲ ἦτον γνώ-
ριμη ἢ συγγενὴς τῆς Χοροφίμας ἢ ἐσύχναζεν εἰς αὐ-
τὴν ἢ μάλισα μετὰ τὸ γεῦμα, ὅθεν ἔμαθεν ὅλην
τὴν κατάστασιν τῶ νέου.

Οἱ Ἄνδρες μας λοιπὸν ἐγερθεῖς τὸ πρῶτ' ἡ
ἔπνε συγχισμένος. ἢ καταδεδκλωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρω-
τα, ἔσοχάζετο διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸ πάθος
τὸ νὰ τῆς τὸ φανερώσῃ, νὰ τῆς τὸ εἰπῇ ὅμως ἐκ σώματος
δὲν ἐτολμῆσεν ἀκόμη, ἕτε ἠμπορῆσεν, ἐπειδὴ ἔπρε-
πε νὰ εἶναι οἱ δύο. ἐπρόκρινε λοιπὸν νὰ τῆς στείλῃ
ἐν ῥαβασάκι νὰ προοιαθῆσῃ τὸ πρᾶγμα. ἔγραψε
δὲ τὲς ἀκολούθους ἐπαίνους διὰ εἰχῶν, μὲ τὸ νὰ
ἦτον ποιητὴς Θαυμασός. καθὼς φαίνεται, ἀπὸ τὲς
εἰχῶς τε, οἱ ὅποτον εἶναι καθ' ὅλα ἐξαιρετοί.

Τὸ ὠραῖον πρόσωπὸν σε σχηματίζει Οὐρανὸν,
Μὲ τὰ θαυμασὰ τε κάλλι, καθαρὸν ἢ ζωντανόν.
Ἐχει δυὸ λαμπρὰς φωστῆρας, μάτια δυὸ Ἐρωτικά.
Π' ἀκτινοβολῶν ἢ ῥίπτειν σαῖτιαῖς εἰς σωδικὰ.
Καὶ δυὸ τόξα ἀπ' ἐπάνω φρύδια δυὸ καμαρωτὰ,
Μαῦρα σὰν ζωγραφισμένα σύμμετρα ἢ σκληρωτὰ.
Κι ἀπ' αὐτὰ εὐθύς ἀρχίζει ἕνα κρῦσαλον χυτὸν,
Κέντρον τῆς περιφερίας τῆ προσώπ' ἀγαπητὸν.
Κι ἀπ' αὐτὸ τριγύρ' ἀσράκια, ὅμως φαίνονται μυτὰ,
Θαυμασὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς φωστῆρας των κοντὰ.
Τὰ χουσὰ ξανθὰ μαλιά σὺν κομήται, τῆ χάρᾳ,
Προμηνύειν εἰς ἐμῖνα σὰν φανῶν κάθε φορὰ.

Μὰ πῆ γλῶσσα νὰ μπορέσῃ ὅλα νὰ διηγηθῆ,
 Τὰ ἐξαίρετά σε κάλλη, ὅπῃ εἶναι παμπληθῆ,
 Πλὴν αὐτὰ δὲν πρέπει φῶς με νὰ τὰ μεταχειρισθῆς,
 Θάνατον εἰς τὸ νὰ δίδῃς, μόνον νὰ εὐσπλαχνιοθῆς.

Ὁ γνωστός της.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν τὸ ἐτελείωσεν, ἔκραξε τὴν παραμάναν τε νὰ τῆς τὸ δῶσθι διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τῆς Χοροφιμᾶς με τρόπον· ἦλθε λοιπὸν ἡ παραμάνα τε, γύναιον ἐπιτηδειότατον εἰς παρομοίας ὑπυδῆσεις. ἔλαβε τὸ ραβασάκι ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν καὶ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ· φθάνωντας δὲ εἰς τὸ σπήτι τῆς Στεπάνανα, ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ ἦλθεν ἡ δέλη νὰ τῆς ἐνόισῃ· ἀνοίγωντάς της δὲ τὴν ἐρώτησε τί ὀρίζετε; ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, μέσα εἶναι ὁ τζελεπή Στεπάνανα, τῆς εἶπε ναί· τότε τῆς λέγει ἡ παραμάνα. τῆτο τὸ ραβασί παρακαλῶ νὰ τὸ δώσητε τῆς κοκωνίτζας Χοροφιμᾶς, ὅταν τὴν εὕρητε μονάχην, καὶ εἶναι ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν· ἡ δελεύτρα ἀπεκρίθη μάλισα, με κάθῃ προθυμίαν· ἡ προθυμία ὁμως ἦτον ἀπὸ τὸ φιλοδώρημα ὅπῃ τῆς ἔκαμε ταῖς ἀπερασμέναις δύο βραδιαῖς· καὶ ἔτω λέγεσα ἀνεχώρησεν· ἡ δέλη δὲ ἀναβάσα ἐρωτήθη ποῖος ἦτον, καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη ὅτι ἕνας ζήτελας ἦτον· (καὶ βέβαια δὲν ἐλάνθανε πολλὰ) ὕσερον δὲ ἐξελθεῖσα ἡ Χοροφιμὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον βλέπει τὴν δέλην ὅπῃ κρατεῖ ἐν ραβασάκι εἰς τὸ χερί· τὴν ἐρωτᾷ τί εἶναι αὐτὸ; ἡ δέλη τῆς λέγει εἶναι ἐν ραβασάκι. τὸ ὅποιον με τὸ ἔδωκεν ἡ παραμάνα τῆς τζελεμπῆ Ἀνδρέαν νὰ τῆς ἐγχειρίσω· αὐτὴ τὸ ἐπῆρε με μίαν ἀδιαφορίαν, τὸ ἀνεγνώσε καὶ ὕσερον τὸ ἐσφάλισε, δὲν τῆς ἔκαμεν ὁμως κάμμιναν ἐνέργειαν.

Ο τζελεπή Ανδρέας ήθελε νὰ δευτερώσῃ τὸ ραβασάκι τε διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἐρωτάτε νὰ λάβῃ ἀνταπόκρισιν, καὶ ἂν τύχῃ καὶ ἀναψῆν ὀλίγον, νὰ ἀναψῆ διὰ τέτε πρισσότερον, εἰδὲ καὶ δὲν ἀναψῆ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀνάψῃ· ἄρχισε λοιπὸν νὰ τῆς γράψῃ τὸ ἀκόλουθον ραβασάκι.

Ἀξιολάτρευτη ψυχίμῃ
Χοροφιμά!

Δὲν εἶναι τρόπος νὰ γένη ἄλλη
Τόσον ὠραία μὲ τόσα κάλλι.
Κί ὅσοι θαρροῦσι πῶς εἶναι κί ἄλλη,
Ἀναιδοησίαν ἔχεν μεγάλη.
Ἀρχὴ καὶ τέλος ἐσ' εἶσαι φῶς μῃ,
Τῆς εὐμορφίας ὄλε τῆ κόσμῃ,
Καὶ κάθε κάλλος τὰ δευτερεῖα,
Ἐχει μπροσά σε τῆ ἀληθεία.
Ὅσα εἶν' χρεῖα νὰ καλλωπίσεν,
Μίαν ὠραίαν καὶ νὰ σολίσεν,
Τὰ βλέπω φῶς μῃ σὸ πρόσωπόν σε,
Καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἐδικόν σε,
Κάθε σε μέλος μ' ἀναλογίαν,
Κ' ἰσομετρίαν ἔχει τελείαν,
Γλυκὸν τὸ βλέμμα, χρυσῆν τὸ σῶμα,
Μέτρια ὅλα κατὰ τὸ σῶμα.
Καὶ ὅσα κάλλι εἶδα ὡς τώρα,
Εἰς τὴν καρδίαν μῃ δὲν ἔχον χῶρα.

Μήτ' ἀξιώθῃ νὰ μὲ ἔλκύσῃ,
 Ἄλλο κἀνεὺς ἢ νὰ μὲ νικήσῃ.
 Παρὰ καρδίᾳ μὲ τὸ ἐδικόν σου,
 Νῦρὶ ἢ κάλλος ἢ πρόσωπόν σου,
 Αὐτὰ πληγώνου ἢ θανατώνου,
 Κάθε μὲ μέλος ἢ μὲ σκοτώνου.
 Τί εἶναι ὕψος, τί εἶν' ἡμεῖς,
 Δὲν ξεύρω φῶς μὲ χρυσοῦ μὲ νῦρὶ,
 Λειπὸν σοχάσῃ δὲς σὴν πληγὴν μὲ,
 Κ' ἔλκος κάμῃ εἰς τὴν ζωὴν μὲ,
 Ὅμως κυτᾶζω δὲν ἔχει τρόπον,
 Γιὰ τῆτο κρίκει σὸν ἴδιον τόπον,
 Καὶ τὴν ζωὴν μὲ τὴν τυραννίζω,
 Χαρὶς ἀγάπησῃ νὰ γνωρίζω.

Ὁ πιστότατός τις· Α.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπελείωσεν, ἔκραξε πάλιν τὴν παραμάναν τε ἢ τὴν ἐρωτᾶ, ἔδωκες ἐχθρὸς ἐκεῖνο τὸ ραβασάκι καθὼς σᾶς εἶπα; ναι τὸν εἶπε· τότε τῆς λέγει· παρακαλῶ δός με ἀκόμῃ ἢ αὐτὸ, ἢ κάμετρόπον ὅπως νὰ ὁμιλήσῃτε μὲ αὐτὴν, ὅμως κρυφίως νὰ μὴ σας καταλάβῃ τίς· ἐκίνησε λοιπὸν ἢ παραμάναν τε νὰ ὑπάγῃ καθὼς τῆς ἐπαράγγειλεν· ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ σπήτι, ἐκτύπησε τὴν πόρταν· ἦλθε πάλιν διὰ τὴν τύχην τε ἢ δέλη νὰ ἀνοίξῃ· ἢ ἀφ' ἧ τῆς ἀνοίξε τὴν ἐρωτᾶ, τὸ ἔδωκες ἐχθρὸς τὸ ραβασάκι τῆς κοκονίτζας; ἢ δέλη τὴν εἶπε, τὸ ἔδωκα· τότε τὴν ξαναρωτᾶ, δὲν σὲ εἶπε τίποτες; ὄχι, τῆς εἶπε· σὲ παρακαλῶ τὴν λέγει, δός τὴν ἀκόμῃ αὐτὸ, ὅμως πάλιν κρυφίως· ἀγαπήσα δὲ νὰ ὁμιλήσω ἢ μὲ αὐ-

τὴν, δὲν ἤξεύρω ὅμως πότε εἶναι καιρός· ἡ δὲ λητὴν λέγει, ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὰς 8 ὥρας ὅπῃ λείπει ὁ αὐθέντης, καὶ ἡ κυρὰ κοιμάται· αὐτὸ λοιπὸν εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν· Ἄς ἀφίσσωμεν τώρα ἐδῶ τὴν παραμάναν τῆς Ἀνδρέα ἀναχωρῶσαν καὶ τὴν δελτὴν ἀναβαίνουσαν, καὶ τὸ β' γράμμα ἐγχειρίζουσαν παραυθα τῆς Χοροφίμα ἔση ἐπὶ τῆς σκάλης, τὸ ὅποιον τόσον ἐνήργησεν, ὅσον ἐνήργησε καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν Μεϊρέμ. Ἡ Μεϊρέμ λοιπὸν ἐκυριεύθη τόσον ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ὥστε ὅπῃ δὲν εἶχε παντελῶς συχίαν, ἔτε νὰ καθύσθη καὶ μπορῶσεν, ἔτε νὰ κοιμηθῆ, ἔτε νὰ κεντήσῃ, (ἐπειδὴ ἐκεντήσεν αἰραιότατα εἰς τὸ γκεργκέφι) ὅθεν πάντοτε τὴν ἡμέραν ἐκάθονταν εἰς τὸ παραθύρι καὶ ἐκίταζε τὰς διαβαίνοντας μήπως ἰδῆ ἐκεῖνον ὅπῃ τῆς ἐπροξενῶσεν τὴν τὴν σκενοχωρίαν· τὴ πρωὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐβόλῃθη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ παραθύρι, καθὼς τὴν ἀπεραχθῆναι ἡμέραν, νὰ, καὶ βλέπει μίαν γυναῖκα ὅπῃ ἀπερᾶ καὶ πηγαίνει εἰς τὴν πόρταν τῆς τζελεπῆς Στεπάναγα, παρατηρεῖ ἂν δελτὴν ἐμβῆ μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὅπῃ ὁ αὐθέντης εἶναι εἰς τὸ σπήτι (ἐπειδὴ ἀπέναντι ἦτον τὸ σπήτι τῆς, καὶ ἠμπορῶσεν ὅλα νὰ τὰ ἰδῆ, τὸ ἄλλο ὅμως γράμμα δὲν τὸ ἶδε, μετὰ νὰ εἶχεν εὐγὴ ἀργότερα εἰς τὸ παραθύρι). βλέπει λοιπὸν ὅπῃ ἀφ' οὗ ἐκτύπησε τὴν θύραν, ἤλθεν ἡ δελτὴ καὶ ἀνοιξε, τῆς ὁποίας ἐδωκεν ἕνα ράβασάκι καὶ τῆς εἶπεν ὀλίγα τι νὰ καὶ ὕπερον ἀνεχώρησε· τῆτο βλέπωντας ἀπὸ τὸ παραθύρον ὑποπτεύθη νὰ μὴν εἶναι ἡ παραμάνα τῆς τζελεπῆς Ἀνδρέα διὰ τῆς ὁποίας σελνεὶ κανένα κρυφὸν γράμμα, ὅθεν ἐδαιμονίωθη ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς· ἀπεφάσισε τέλος πάντων κατὰ τὸ συνειδισμένον τῆς νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐξαδέλφην τῆς Χοροφίμαν, καὶ μετὰ τῆτο νὰ ἐξετάξῃ μετὰ τρόπον, τί ἦτον ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ποία ἦτον

ἡ γυναίκα ἐκείνη καὶ τὰ παρόμοια· ἡ τύχη τῆς ὁμῶς
 τὴν ἐβούλησεν εἰς ὅλα· ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἡ δέλη τῆς
 τὰ εἶπεν ὅλα, ἀλλ' ἀκόμι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι εὐ-
 ρε μέσα εἰς τὸ πανεράκι τῆς, καὶ μὲ καθε ὀγλιγω-
 ράδα τὸ ἀνέγνωσεν, ἐν ὅσω νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἀπὸ
 τὸν ἄλλον ὄνδαν, ὅπῃ εἶχεν ὑπάγη νὰ πάρῃ τι· εὐ-
 ρὺς δὲ ὅπῃ ἤλθεν ἡ Χοροψιμὰ τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ
 ἀνεχώρησεν λέγωντάς τῆς συμπάθησαί με παρακα-
 λῶ ὅπῃ ἀναχωρῶ τόσον ὀγλίγωρα, ἐπειδὴ με βιά-
 ζει κάποια ὑπόθεσις· ἐκεῖ δὲ ὅπῃ εὐγαινεν ἀπὸ τὴν
 θύραν λέγει τῆς δέλης, ὅπῃ τὴν ἀκολοθεῖσε νὰ σφα-
 λίσῃ τὴν θύραν· λάβε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν κεράνση
 καὶ ἔλα εἰς ἐμένα ὑσερώτερα ὀλίγον· ἡ δέλη δὲ τῆς
 ὑπεχέθη καὶ ἔτω ἀνεχώρησεν· ἀφ' ἧ λοιπὸν ἔφθασεν
 εἰς τὸ σπητίτης ἄρχισε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἀκόλεθον
 ῥαβασάκι πρὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν.

Εὐγενέσατε Κύρ
 Ἀνδρέα!

Ἡ ὠραιότης δὲν θεωρεῖται,
 Μήτε τελείως καταμετρεῖται.
 Κίς ἓνα μόνον πρόσωπον πλέου,
 Χωρὶς νὰ εἶναι κί ἄλλο ὠρατον.
 Γιατὶ δὲν εἶναι τζαρὲς νὰ γίνῃ,
 Μήτε ἀκρόδη μήτε συμβαίνει.
 Ὅλαις ἡ χάρες νὰ μαζωχθῶσι,
 Κ' εἰς ἓνα πρόσωπον νὰ δοθῶσι,
 Τὸ κάθε κάλλος ἔχει κουτά τε,
 Ξεχωριστὰ τὰ χαρίσματά τε.

Κ' ἡ φύσις ὅλα τὰ κάλλιπει·
 Μὲ προτερήματα τὰ σολίζει,
 Κι ὅποιος νομίζει κι ἀποφασίζει,
 Κι εἰς ἓνα μόνον νὰ διορίζει,
 Ὅλε τῷ κόσμῳ τὴν εὐμορφίαν,
 Βέβαια ἔχει ἀναοδησίαν.
 Ἄρχῃ κ' τέλος τῶν ἀναιδητήτων,
 Φαίνονται νᾶναι κ' ἀνοήτων,
 Τὰ τόσα κάλλι νὰ μὴ κυτάξεν,
 Καὶ ἓνα μόνον νὰ ἐκθειάζεν.
 Οἱ ἄλλοι ὅμως χρόος δὲν ἔχεν,
 Μὲ τὸν σκοπόντες μαζῆ νὰ τρέχεν,
 Γιατὶ μὲ μάτια πασρικά βλέπεν,
 Τόσα κ' τόσα κάλλι πᾶ τρέχεν·
 Για τῆτο ὅλα νὰ ἐπαινώσι,
 Ἐνα κ' μόνου δὲν ἐννοῶσι.
 Τὸ εἶδεν εἶναι μιὰ ὠραιότης,
 Ὅποταν λείπη ἡ ὁμοιότης.

Ἡ γνῶσῆ σε.

Κατὰ ἀλήθειαν εἰς αὐτὸ τὸ ραβασάκι ἤμπορεῖ
 τινὰς νὰ ἰδῆ πόσον ἰσχύει ἡ ζηλοτυπία, κ' βέβαια,
 ἀνίσως δὲν εἶχεν ἀκόμι ἐλπίδας ἀνταποκρίσεως τῆς
 ῥωτόςτης, δὲν ἤθελε πατήσῃ πλέον τὸ ποδᾶρι της
 εἰς τὴν Χοροφιμάν· ἐπειδὴ ὅμως ἔτρεφε παρομοίως
 σοχασμὸς, διὰ τῆτο ἔπρεπε πάλιν νὰ ὑπάγῃ μετ'
 ὀλίγον ἀφ' ἧς ἐτελείωσε τὸ ραβασάκι της κ' τὸ ἐβέ-
 λωσε, ἤλθε κ' ἡ δέλητῆς Χοροφιμᾶς λεγῶσα ἰδὲ
 ὅπῃ ἤλθον νοκωνίτζα καθὼς μὲ ἐπροσάξετε, τί ἄ-

ρίζετε λοιπόν; Ἡ Μείρεμ τῆς ἀποκρίνεται, ὅτι ἤθελε νὰ μὲ κάμῃς τὸ χατήρι νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ ράβασάκι τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν ὅταν ἔλθῃ, ὅμως παρακαλῶ κρυφίως, ὅπῃ ἢ Χοροψιμὰ νὰ μὴν ἤξεύρῃ, καὶ ἂν σὲ ἐρωτήσῃ ἢ κυράσῃ τί σὲ ἤθελε, εὖρε κάμμίαν πρόφασιν, καὶ ταῦτα εἰπῶσα εὐγάλε καὶ τὴν ἐφιλοδώρησε πολλὰ ἐλεύθερα· (ἐπεὶδὴ ἄλλως εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν δὲν ἤμπορῶσε νὰ ἐνεργήσῃ,) ἡ δὲ ἐλθὼν δὲ ἀνεχώρησε μετὰ ταῦτα ὑποσχομένη νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ τῆς παρηγγέλθησαν.

Ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας λοιπὸν ἐτυραννεῖτο κατὰ πολλὰ μὴν ἤξεύρωντας τί γνώμην ἔχει ἢ Χοροψιμὰ, ἐπεὶδὴ δύο Ἐρωτικώτατα γράμματα τῆς ἔσειλε, καὶ κάμμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔλαβε νὰ παρασυχνάσῃ δὲ εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ ὁμιλῇ καὶ ἐκ σώματος μὲ ἐκεῖνην ὅπῃ τῆ ἐπροξενῶσεν αὐτὴν τὴν σενοχωρίαν, δὲν τὸ ἤυρισκεν εὐλογον, μὲ τὸ νὰ ἐφριβεῖτο μὴ πέσῃ εἰς ὑποψίαν εἰς τὸν πατέρα της καὶ εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ὑσερον ὑσερηθῆ παντελῶς τῆς συναναστροφῆς της (καθὼς καὶ τὸ ἔπαθεν) ἀνέμενε λοιπὸν ἕως ὅπῃ πάλιν νὰ τον κράξεν καὶ ἔτзи ἐν τῷ ἀναμεταξὺ ἀπέρασαν τρεῖς ἡμέραι τὴν κυριακὴν τέλος πάντων ἐκλήθη ὁ φίλος μας εἰς τὸ ζιαφῆτι μαζὴ μὲ ὅλους τὰς προηγουμένους συγγενεῖς τε καὶ φίλους τῆ Στεπάναναγα, ὡσαύτως καὶ ἡ Μείρεμ ἐξαδελφὴ τῆς Χοροψιμᾶς, ὅπῃ προείπομεν αὐτὸς τότε ἐσοχάζετο πῶς τὸ πρᾶγμα ἤδη διετέθη, καὶ προδιετέθη, πῶς ἢ Χοροψιμὰ θέλει ὁμιλῆ μὲ αὐτὸν μὲ ἄλλον τρόπον· θέλει ῥίχνῃ βλεπματα Ἐρωτικὰ, ἢ θέλει ὑποκλέψῃ τὸ κῦταγμα· θέλει χαμογελᾶ βλέπωντάς τον, θέλει ἀλλοῖται τὸ πρόσωπον Ἐρωτικῶς ὡς παρθένης, καὶ τὰ παρόμοια ὅπῃ συνηθίζεν τὰ Ἐρωτὰ πρόσωπα νὰ ἐνεργῶν παρόντων τῶν ἄλλων· ἐπεὶδὴ ἔλεγε, ἐκεῖνα τὰ δύο

ραβασάκια ἔπρεπε νὰ τῆς μεταβάλλει τὴν ἀδιάφορον
 τῆς καρδίαν, εἰς διάφορον καὶ αἰσθητικὴν. ἀλλ' ὅλα
 αὐτὰ ἦτον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἔλαβεν ἀκόμη
 μεγαλιτέραν ἀδιαφορίαν ἀπὸ τὴν πρώτην εἰς ὅλον
 τὸν καιρὸν τῆς εὐθυμίας, καὶ ἡ Μειρέμ ἄλλην τὴν ζη-
 λοτυπίαν ἐλάμβανε βλέπωντας πάντοτε τὸν τζελε-
 πῆ Ἀνδρέαν νὰ συχνοκινᾷ τὴν Χωροφιμὰν με
 βλέμμα ἰλαρὸν καὶ Ἐρωτικόν, καὶ αὐτὴν ἐνόησε με ἀ-
 διάφορον, ἐδαιμονιώθη ὑπερβολικὰ, ἡ ὄψις τῆς μετε-
 βάλλετο, παντοῦ ἐγίνετο, καὶ ἔτι, ὡς ὅτε ἀνί-
 σως ἤθελεν τὴν παρατηρήσειν οἱ παρόντες, ἔπρεπε
 βέβαια νὰ λάβει κάποιαν ὑπόψιν· τέλος πάντων
 ἐτελείωσε πάλιν μὲν, τὸ ζιαφέτι με ἄκραν ἀθυμίαν
 τῆς Ἀνδρέα, μεγάλην ζηλοτυπίαν δὲ, τῆς Μειρέμ· ἐκεῖ
 δὲ ὅτε ἀναχωρᾷσεν ὁ τζελεπῆς μας τῆς ἐνεχείρισεν ἕνα
 ραβασάκι ἡ δέλη ὅτε τὸν ἀκολουθεῖσε νὰ κλείσῃ τὴν
 θυραν, τὸσον ἐπιτήδεια, ὡς ὅτε ἔτε ὁ δέλος τε δὲν
 ἐκατάλαβεν, αὐτὸς δὲ ἐσοχάσθη πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν
 Χωροφιμὰν καὶ ἐχάρη ὑπερβολικὰ· ὅθεν ἐφιλοδώρησε
 τὴν δέλην διπλάσια καὶ τριπλάσια ἀφ' ὅ,τι εἶχε
 σκοπὸν· ἔτρεχε λοιπὸν εἰς τὸ σπῆτίτε συντροφιασ-
 μένος ἀπὸ τῆς δέλης τε, τῆς ἔρχονταν δὲ ν' ἀπετάξῃ
 ἀπὸ τὴν χαράν τε· φθάνοντας ἕν εἰς τὸ σπῆτίτε
 προσάξει ὀγλίγωρα φῶς νὰ τῆ φέρειν διὰ νὰ ἀναγνώ-
 σῃ τὸ ραβασάκι· ἀφ' ἧ δὲ τῆ ἔφεραν φῶς καὶ ἀνε-
 γνωσε τὸ γράμμα, ἔμεινεν ἐκθαμβος καὶ ἀκίνητος, βλέ-
 πωντας ἀκείνο τὸ ἀνέλπιστον ραβασάκι γεμον ζηλο-
 τυπίας καὶ ὀργῆς· δὲν ἠμπόρεσε δὲ νὰ καταλάβῃ ποία
 ἦτον ἐκεῖνη ἡ γνῶσις, ὅτι, τὸ ὄνομά τῆς δὲν τὸ ὑπέγραψεν
 ἐσοχάσθη τὴν ὥραν ὅσον νὰ τῆ ἔλθῃ εἰς τὸν νῦν
 ἡ Μειρέμ, ὅτε δύο φοραῖς τὴν ἴδεν εἰς τὸ ζιαφέτι τῆ
 τζελεπῆς Στεπάνανα, ἐπειδὴ ἴδεν μερικὰ τῆς κινήματα
 Ἐρωτικά, καὶ βλέμματα τῆς Ἀφροδίτης· διὸ καὶ ἐσυγχί-
 σθη πολλὰ εἰς αὐτὸ ἐπάνω, καὶ τί νὰ κάμῃ δὲν ἤξευρε·

μέ τὸ νὰ ἦτον ὄλος κυριευμένος ἀπὸ τὸν Ἐρωτα πρὸς τὴν Χοροφιμάν· ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ γράψῃ ἄλλο ἓνα ραβασάκι πρὸς τὴν Χοροφιμάν.

Καὶ με αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἀνεπαύθη ἕως τὸ πρῶϊ δεδευλαγωγημένος ἀπὸ τὸν Ἐρωτα· ὅταν δὲ ἦ κροκόπεπλος ἡὼς, ἐσκίδνα τὸ πᾶσιν ἐπ' αἶαν, καὶ αἱ χρυσόρειθροι ἀκτῖνες τῆς Ἀπόλλωνος ἐφώτιζαν τὴν ὑπ' ἔρανόν, ἐφώτισαν καὶ τὸ κοιμητήριον τῆς τζελεπῆ μας, καὶ διὰ τῆς ἐλάμφεως των τὸν ἡγειραν τῆς κλίνης. διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Ἐρωτα, τὸν θεῶντε βροτῶντε φίλοντε καὶ ἐράσμιον· ἐγερθεῖς δὲ εὐθύς ἄρχισε τὴν ἐπομένην ἐπισολίτζαν νὰ γράψῃ διὰ σίχων ὁμως, καθὼς ἐσυνήθιζε πάντοτε.

Ἀξιέραση ψυχῆμε Χοροφιμά!

Τι γνώμη φῶς με εἶν' αὐτῇ,	πεισματικὴ καὶ δυνατὴ;
Τί ἄκρα ἀπλαγχυία;	μεγάλῃ τυραννία.
Τίς ἡ σκληρότης ἡ πολλή,	χωρὶς ποσῶς μεταβολῆ;
Πῶς νὰ τὸ ὑτοφέρω,	τελείως δὲν ἠξέυρω!
Ἐγὼ νὰ δεῖχῃω καρδιακῇ,	ἀγάπῃ ὑπερβολικῇ.
Κι ἄντις νὰ ἀγαπῶμαι,	μάλισα νὰ μισῶμαι.
Αὐτόναι πλέον σκοτομὸς,	καὶ τῆς ζωῆς ἀφανισμὸς,
Εἶναι ἀχαρισία,	μεγάλῃ ἀπιστία.
Ὅταν ἐχθρεύεσαι καλή,	ὅποιον σὲ ἀγαπᾷ πολὺ,
Ποῖον δ' ἀποφασίσσης,	πλέον νὰ ἀγαπήσσης;
Μήπως γυρεύεις συντροφιά,	σὴν ἐδικήν σε εὐμορφιά;
Πρόσωπον νὰ σὲ μοιάζῃ,	σ' ὅλα νὰ σὲ τερνιάζῃ.
Τῶν ἀδυνάτων εἶν' αὐτὸ,	ἄλλο δὲν εἶναι βολετὸ.

Νῦν αὖρος ἀπτό δικόν σε, ὦραϊον πρόσωπόν σε.
 Πρέπει λοιπόν νὰ ὀρεχθῆς, τὸν ἑαυτὸν σε παρευδύς·
 Νὰ κάμης μοναχί σε τὸ ἔργον τῆ Ναρκίσε. 3

Ο΄ ΠΙΣΟΤΑΤΟΣ ΤΗΣ Α.

Α΄φ' ἔ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἀνέγνωσεν ἄπαξ,
 ἠθέλησεν ἀκόμι ἕνα νὰ συνδέσῃ καὶ ὅποιον τῆ φανῆ
 ἐνεργητικώτερον ἀπὸ τὰ δύο νὰ ζεῖλῃ· καὶ ἔτσι ἄρχισε
 πάλιν καὶ ἐσύνδεσε τὸ ἀκόλουθον.

Ἐρασμιωτάτη μοι κυρία, καὶ
 ψυχίμε Χοροψιμά!

Πάχω νὰ καταλάβω,	βεβαίωσιν νὰ λάβω,
Σὲ τί νερά βαδίσεις,	καὶ τί ἀποφασίζεις;
Γιὰ νὰ μὴ κοπιᾶζω,	μάτην νὰ σὲ πειράζω,
Τῆ κάκε νὰ ἐλπίζω,	πάντα νὰ σὲ συγχίζω.
Μὰ μ' ὅλον πᾶ παχίζω,	ποσῶς δὲν σὲ γνωρίζω,
Μένω εἰς ἀπορίαν,	καὶ εἰς ἀδημονίαν.
Στάσιν ποσῶς δὲν ἔχεις,	ἑπάνω κάτω τρέχεις,
Γνώμαις πολλαῖς ἀλλάζεις,	λογῆς λογῆς με τάζεις.
Πέτε ὀργὴν με δείχνεις,	τὰ μάτια κάτω ρίχνεις,
Μὲ ἦθος θυμωμένον,	πολλὰ ἀγριωμένον.
Καὶ ὅπως μ' ἀπελπίζεις,	εἰς τέλος μ' ἀφανίζεις,
Καὶ τὴν ἐλπίδα κόπτεις,	πρόπου τινὰ με διώχνεις.
Καὶ πότε εὐσπλαγχνίαν,	μικρὰν παρηγορίαν.
Δείχνεις με ἕνα γέλοιο,	ἀλλ' ἴσως περιγέλοιο.
Λοιπὸν κῦτὰ πελίμε,	φθεῖρεσι τὴν ζωὴν με,
Μὲ κάμνον καὶ σασίζω,	τὴν τύχην με ὑβρίζω,

Ὅθεν μόνον εἰπέμε,
 Σάν τί σκοπόν βασιάζεις,
 Διὰ νά μή διζάζω,
 Μόνον ἀναμφιβολως,
 Λόγον βεβαίωσαίμε,
 τὴν γνώμην σου ἀλλάξεις;
 ὅποταν σὲ κυτάρω,
 νάμαι δικός σου ὅλος.

Ὁ πιστότατός σου Α.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν τὰ ἔτελείωσε φωνάζει εὐθύς τὸν
 δεξιόν τε καὶ τὴν λέγει. Ὑπάγε νὰ κράξης τὴν παρα-
 μάναν με νὰ ἔλθῃ παρευθύς· ἐν ὅσῳ ἐν νὰ ὑπάγῃ ὁ
 δεξιός τε νὰ τὴν κράξῃ νὰ ἔλθῃ, ἄρχισε νὰ τραγω-
 δῇ τὸ ἐπόμενον πολλὰ σιγανὰ καὶ λυπηρὰ.

Πῶς βασιᾶς καρδιά μ' θανατάζω, ὅταν τὴς καίμης κυτάρω
 πᾶ τραβᾶς παντοτεινά.

Κι ἄνεσιν ποσῶς δαν ἔχεις, μήτε πλεον ἀπαντέχεις
 ἔλεος ἀπὸ τινά.

Ἐβουθίοθῃκες εἰς πάθῃ, καὶ ἡ ἐλπίδα με ἐχάθῃ.
 εἰς τὸ νὰ λευθερωθῆς.

Πλὴν τὴν τύχην μεσίτεύεις, θάνατον σκληρὸν γυρευείς·
 καὶ τὸν κόσμον δὲν ποθείς.

Ἦ καρδαῖς ἠξεύρευν τόπον, ἔχεν εἴδη τῶν ἀνθρώπων
 Κι ὄχι μέρος φλογερὸν.

Μὰ ἐσὺ καρδιά μ' θλιμένη, πῶς εἶσαι κατανημένη.
 καὶ ἀπορεῖς τόσοσ καιρὸν.

Νάσαι εἰς δικόν με εἴδος, ὅπῃ ἔχει φλόγαις πλήθος.
 λάυραν ὑπερβολικὴν,

Καὶ φλογίζεις τόσους χρόνους, με σκληρὸς μεγάλους πόνης.
 καὶ ἐκεῖ πάντα κατοικεῖς.

Αὐτὸ ζῆθος δὲν περιάζει, φατιαῖς τόσαις ἀφ' ἧ βγάξει.
 μάται Αἴτην τὸ βυνο.

Καὶ Ὀκεανὸν ἂν χύσω, δὲν εἴν' τρόπος νὰ τὸ σβύσω,
 μίτε τὸ καταποιῶ.

Ἄπορῶ πῶς ὑποφέρεις, μὲ φατιαῖς νὰ παραδέρνης,
 νάναλῆς σὰν τὸ κερί.

Καὶ νὰ χύνεσ' ἀπτὰ μάτια, καὶ νὰ γίνεσαι κομμάτια,
 Καὶ νὰ εἶς' ὅλο γερό.

Βλέπω πῶς εἶσαι γραμμένη, γιὰ νὰ ζῆς τυραννισμένη,
 πάντα ὅσον κίαν σαθῆς.

Καὶ γιὰ τετο δὲν ποθαίνεις, εἰς τὰ ὅσα κίαν παθαίνεις,
 ὦ καρδιά πολυπαθῆς.

Ἀφ' ἧ τόσον ὑπομένεις, κί' ἀπτόν τόπον σε δὲν βγαίνεις,
 μόνον σέργεις νὰ ποιῆς

Πιὰ καρδιά δὲν σ' ὀνομάζω, μόν' ἀληθινὰ σε κράζω,
 πέτραν τῆς ὑπομονῆς.

Τελειώνωντας αὐτὸ τὸ τραγῆδι ἤλθε καὶ ἐκεῖνο
 τὸ γύναιον ἢ παραμάνατε, ὅσον γεροντότερον, τόσον
 ἐπιτηδειότερον· ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἄρχισε μὲ ἐκεῖ-
 να τὰ κολακευτικά της λόγια νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀφ'
 ἧ τὸν ἴδε καταβεβυθισμένον εἰς τὴν λύπην, καὶ κυριευ-
 μένον παρὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα· ἐπειδὴ πάντοτε
 ὁ Ἔρως διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται ἀνταπο-
 κρίσεως ἀποτυχῶν· τὴν ἐδιηγῆθη ὑπεροντὰ τῆς ἀπε-
 ρασμένης ἡμέρας συμβάντα, τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Χο-
 ροψιμᾶς, τὰ βλέμματα τῆς Μειρέμ ἐξαδέλφους της,
 τὸ γράμμα της τὸ ζηλοτυπίας γέμον καὶ τὰ λοιπὰ· τότε
 τῆ ἀποκρίνεται ἢ παραμάνατε λέγουσα, ἤθελα νὰ
 σὲ ἐρμηνεύσω τι διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Χοροψιμᾶς
 ἡμέμε, ἂν μὲ ἀκέσης, τὸ ἔποτον τὸ σοχάζομαι.

διὰ ἀρμολιώτατον μέσον· διὰ νὰ ἡμπορέσης λοιπὸν νὰ
 καταλάβῃς, ἂν πάντῃ ἀδιαφορῇ ἢ Χοροψιμῶν, ἢ ἂν
 ἢ ἀδιαφορία τῆς εἶναι πλασῇ, πρέπει νὰ ὑποκριθῆς τὸν
 ἐρωμένον μὲ τὴν Μειράμ, νὰ συχνομιλῆς μὲ αὐτὴν,
 ἂν τύχῃ πάλιν εἰς τὸ ζιαφέτι, νὰ τῆς ῥίχνῃς αἰσθητὰ
 βλέμματα, ὅπῃ νὰ τὰ βλέπῃ ἢ Χοροψιμῶν, καὶ ἄλλα
 ὅσα ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἤθελε σὲ διδάξῃ· τέτοτε
 ἐφάνη πολλὰ ἀρμόδιον κριτήριον τῷ Ἐρωτος, καὶ ἀπεφά-
 σισε νὰ τὸ κάμῃ· τὴν λέγει δὲ, ὅτι ἠτοίμασε καὶ
 δύο ἀκόμι ραβασία καὶ δὲν ἤξεύρει ποῖον νὰ τὴν σειλῃ
 ἀπὸ τὰ δύο; τῆς τὰ ἀνέγνωσε πρὸς τέτοις διὰ νὰ σο-
 χασθῇ καὶ αὐτὴ ποῖον εἶναι τὸ ἐνεργητικώτερον· ἀφ-
 ῆ τὰ ἠκασεν ἢ παραμάνα τε καὶ τὰ δύο, τὸν λέγει·
 ἰέ με, κατὰ τὴν ἐδικὴν με γνώμην τὸ πρῶτον εἶναι καλ-
 λίτερον καὶ ἐνεργητικώτερον, ὅθεν ἂν κάμῃ χρεῖα, ὅπῃ
 ἐγὼ νὰ τὸ ὑπάγω, πρέπει μετὰ τὸ γεῦμα, καθὼς
 ἢ δάλη ταῖς ἀπερασμέναις μὲ εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἡμ-
 πορέσω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν κοκωνίτζαν, πρέπει μετὰ
 τὸ γεῦμα· ἄρесе λοιπὸν αὐτὴ ἢ ὁμιλία τὸν τζελε-
 πῆ, ὅθεν ἐβέλωσε τὸ πρῶτον ραβασί καὶ τῆς τὸ
 ἔδωκε λέγωντάς της νὰ κάμῃ κάθε τρόπον νὰ ὁμιλή-
 σῃ μὲ αὐτὴν, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν γνώμην τῆς ἀπ-
 ῆξω, ἀπ' ῆξω, καὶ πρὸς τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ
 τε φέρῃ ἀπόκρισιν· ἀνεχώρησεν ἂν ἢ παραμάνα τε
 ὑποχομένη ὅλα τὰ δυνατὰ· ὁ τζελεπῆ δὲ Ἀνδρέας
 ἔμεινε μέσα εἰς τὸ βάθος τῶν συλλογισμῶν· διὰ
 νὰ διασκεδάσῃ δὲ τὸς λογισμῆς τε, ὅπῃ πάν-
 τοτε εἰς ἀπελπισίαν τὸν ἔφερον, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ
 τὸ ἀκόλῃθον τραγῆδι μελωδικὰ μὲν καὶ σιγαλὰ, θρηνη-
 τικὰ δὲ καὶ λυπηρὰ, κατὰ τὸ Νεχαβέτ.

Ἄχ Ἐρωτα σκληρώτατε, καὶ ποια εἶν' τὰ καλά σε,

Μία φθορὰ μόνον ζωῆς εἶν' τὰ χαρίσματά σε.

Ὅποιος μ' ἐσένα μπερδεύει, δὲν ἔχει ἄλλην χάρι
 Παρὰ τὸν χάρον νὰ λαλῇ γλίγωρα νὰ τὸν πάρῃ.
 Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶσαι πικρὸς, τὸ μεταξύ φαρμάκι,
 Τὸ τέλος σε ὀλέθριον θάνατος εἰς κορμάκι.
 Μήτε μιὰ ὥρα ἢ στιγμή χαρίζεις ἡσυχία,
 Ὁ ἐγγλετζές σε ὁ πολὺς εἶναι μιὰ τυραννία.
 Πολλὰ εἶναι καλότυχος, ἐκεῖνος πῆ μπορέσει,
 Στὰ δίκτυα σε τὰ ἄφευκτα, τελείως νὰ μὴ πέσῃ.
 Βέβαια δείχνει συλλογαῖς, μὲ λύπαις δὲ νὰ ζήσῃ.
 Καὶ θ' ἀπερνᾷ κακόκαρδος ὅσον νὰ ξεψυχήσῃ.
 Ὅμως εἶναι ἀδύνατον, κάνεις νὰ σ' ἀποφύγῃ,
 Μακάρι κί ἂν σοχάζεται τὰ πράγματα μὲ ζύγι.
 Γιάτ' ὅλες τὲς κί ἀμίλιδες, παίγνιου σὺ τῆς ἔχεις,
 Σοφὲς κί αὐτὲς τὲς γνωστικὲς γιὰ πείσμα κατατρέχεις.

Μετέπειτα ἐσηκώθη ἔνεχώρησεν εἰς τὰ κα-
 θήκοντά τε παρὰ τῷ πρέσβει· πρὸς τὸ βράδυ δὲ ἦλ-
 θεν ἡ παραμάνα τε, τῆ ἀνάφερεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅτε
 ὠμίλησε μὲ τὴν κόρην, παρέσης ἔ τῆς μητρὸς, πῶς
 τῆς ἔδωκε τὸ βασιάνι κρυφίως εἰς τὸ χέρι, πῶς τὸ
 ἐπῆρε μὲ προθυμίαν, πῶς ἔλαβε κάποιαν ἡδονήν,
 πῶς ἔρώτησε διὰ τὴν υἱείαν τε, ὅταν εἶχεν ὑπάγει
 εἰς τὸν ἄλλον ὄνδαν ἢ μητέρα τῆς νὰ πάρῃ τί· (πρό-
 φασιν δὲ εὔρεν ὅτι τάχα ἐζητήσε τὸν τζελεπή
 Στεπάναγα νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ κάποιαν ὑπό-
 δεσιν τῆ ταραπχανᾶ, ὅτι δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὴν
 μητέρα τῆς πῶς εἶναι παραμάνα τε,) ὅτι ἦλθαν εἰς ὀμι-
 λίαν ἔ περι αὐτῆς ἔ τῶν προτερημάτων τε, ἔ περι τῶν
 λοιπῶν. ὅτι ἔρριξε λόγον ἔ περι ὑπανδρείας αὐτῆς, με-
 τὰ τῆς Χοροψιμᾶς, ἔ ὅτι ἦθελαν τεριάσει ἄρισα, εἶπε,
 χαμογελώντας· ἔ ὅτι ἐπάνω εἰς αὐτὸ ὀλίγον ἐ-

ψυχράνθησαν, ὄθην κ' ἐσίωπησαν· τίποτες ὄμως, (εἶπε τῷ τζελεπή Ἀνδρέα ἢ παραμάνα,) δὲν ἐκατάλαβεν, ἔτε ἀδιαφορίαν πάντη· (ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις ὅπῃ ἡ Χοροφιμά ἔκαμε διὰ τὴν ὑγείαν τῆς ἡτον πολιτικῆς) ἔτε πάλιν Ἐρωτα καθὼς πρέπει· ὄθην διὰ νὰ καταλάβῃς, τὸν λέγει, καλλίτερα, πρέπει νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ὅπῃ σὲ εἶπα· τέλος ἀφ' ἧς τὸν ἐδιηγῆθη ὅλα, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ σπῆτί της ἀφήσασα τὸν τζελεπή μας ἔτε βεβαιωμένον διὰ τὸ ἀμόρετε, ἔτε ἀπηλπισμένον ἀπ' αὐτό.

Ἐμεινεν ἔν ἐκείνην σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα συλλογιζόμενος ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ ἡ παραμάνα τῆς ἐδιηγῆθη· ἐλυπεῖτο κατὰ πολλὰ, ἀδημονῆσε, ἐσυγχίζετο, παντοῖος ἐγένετο, διαφόρως ἀλλοιόμενος· ἡ ψυχὴ ἀγανακτῆσε κατὰ τῆς καρδίας, ἡ καρδιά κατὰ τῆς ψυχῆς, ἡ ψυχὴ κατὰ τῆς σῆθους, κ' τὸ σῆθος κατὰ τῆς καρδίας κ' ἐκάτερον καθ' ἐκατέρη· ἡ ἀγανάκτησις δὲ αὐτῆ κ' ἡ κρίσις ὅπῃ μεταξὺ αὐτῶν ἐγένετο εἶναι ἡ ἀκόλυστος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἔγραφε διὰ σίχων, ὡς ἔπεται.

Ἐρώτησις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά τί ἔχεις κ' πονεῖς,	κ' ἀπαρηγόρητα θρηνεῖς,
Παρακινεῖς κ' ἐμένα,	νὰ συνθρηνώ μὲ σένα.
Πές με τὸν πόνου σου καρδιά,	μήπως κ' σ' εὐρω ἰατριά,
Γιατὶ ἡ σιωπὴ σου,	εἶναι φοβρὰ δική σου.
Εἶναι καρδιά κ' ἄλλαις καρδιαῖς,	μὰ ἔχεν λύπαις κ' χαραῖς,
Μὰ ἀπὸ σε ἡ λύπη,	καμμιά φορὰ δὲν λείπει.
Εὐσὺ ποτέ σου δὲν γελάς,	κ' ἄλλες κ' ἂν δῆς μελαγχολᾶς,
Γλεντζέδαις ἀποφεύγεις,	ἔμπρὸς σου δὲν τῶς σέργεις.

Τὰ ταμπιέτα τε καρδία δὲν βρίσκονται σ' ἄλλη καμιά,
 Μόνου ἐσὺ θλιμένη, τὸν κόσμου πικραμένη.
 Μόνου ἐσὺ μὲ συμφοραῖς, μὲ ζάλαις τόσον φοβεραῖς,
 Ὅπῃ σὲ βασανίζεν, κίως τόσον σ' ἀπελπίζεν.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχὴν.

Ψυχὴ παρηγοριά αὐτῆς, νὰ δώσης μὲ ἀγαναυτεῖς,
 Κίαντῆς νὰ μὲ μερώσης, ζητεῖς νὰ μ' ἀγριώσης;
 Θεύρω Ψυχὴ πῶς συμπονεῖς, εὐ δάκρυα καὶ συμφωνεῖς,
 Γιατ' εἶναι φυσικὴ μας, σύμπνοια ἐδική μας.
 Πόταν γελῶ νὰ συγγελαῖς, καὶ ὄχι νὰ μελαγχολαῖς,
 Κίόταν θρηνῶ Ψυχὴ μὲ, νὰ συνθρηνῆς μαζί μὲ.
 Μὰ πέμπε διὰ πῶς καλὸ, νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ γελῶ;
 Διὰ πῶς εὐτυχία, Ψυχὴ καὶ ψυχία.
 Δὲν βλέπεις τόσαις σαίτιας, ὅπόχω καὶ λαβωματιαῖς;
 Λὲν βλέπεις τζιτωμένας, σαίτιας καρφωμένας;
 Καὶ τί χειρότερα Ψυχὴ; δὲν εἶμαι πέτρα ἢ πτωχὴ,
 Καρδιά μαι ἢ καί μένη, καὶ εἶμαι βασανισμένη.

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά αὐτὰ εἶναι κοινὰ, τὰ πάθη πᾶσις τὰ δεινὰ,
 Τὰ σέρνεσαι καὶ ἄλλαις, καὶ πῶς μεγάλαις ζάλαις.
 Καὶ μ' ὅλου τέτο δὲν ψιφῶν, πονεῖσαι μὰ καὶ ἐντροφῶν,
 Καὶ σανικῶς γλεντίζεν, ταῖς πίκραις νὰ σαβτίζεν.
 Γιατ' ἔτο καὶ ἡρωϊκαῖς, καρδιαῖς ταῖς λέγουσι κί' ἀνδρικῆς
 Λοιπὸν καρδιά κί' ἀτῆ σε, τέτοιαις καρδιαῖς μιμήσε.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν ψυχὴν.

Ψυχὴ δὲν εἶναι Σαῖτιαῖς, ἢ ἐδικαίς με ἢ φωτιαῖς
 Ἄλλ' εἶναι πλιὸ μεγάλαις, ἢ συμφοραῖς ἢ ἄλλαις.
 Τὸ σῆθος με παρακινεῖ, νὰ κλαίγω με πικρὴ φωνή,
 Γιατὶ κοντὰ εἰς ἄλλα, τόσα κακὰ μεγάλα.
 Μὲ καίγει ἄσπλαγχνα κίαντὸ, τὸ δυσυχὲς ὅπῃ κρατῶ,
 Σταῖς σαῖτιαῖς καλκάνι, κίαντὸ τί δὲν με κάνει;
 Ὅπῃ ἀντὶς νὰ μ' ἀπαντᾷ, σ' ἀπελπισμὸν μὲ καταντᾷ,
 Κίαντὶς νὰ μὲ δροσίζη, τὸ κέντρον μου φλογίζει.
 Κί' ἔχω παράπονο πολὺ, εἰς τέττε τὴν ἐπιβελή,
 Κ' εἰς τὴν καταδρομήν τε, ψυχὴ, τὴν ἐδικήν τε.
 Καὶ πῶς με λές νὰ μὴ θρηνῶ, κυρία καὶ νὰ μὴ πονῶ,
 Τάχα δεινὰ μεγάλα, εἶν' ἀπὸ τέττα κιάλλα;

Ἀπόκρισις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῆθος.

Στῆθος ἀκῆς τὰ λακυρδιά, τί διὰ σέ μιλ' ἡ καρδιά;
 Πῶς εἶς' αἰτία λέγει, τόσον πικρὰ νὰ κλαίγη.
 Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὴν πονεῖς, μόν' ἄπονα τὴν τυραννεῖς,
 Καὶ βρίσκειται σέ βῦθος, γιατί ὡς τόσον, σῆθος;
 Ἀντὶς νὰ τὴν παρηγορῆς, λέγει πῶς τὴν μελαγχολῆς,
 Κίαντὶς νὰ τὴν μερώνης, σὺ τὴν ἐξαγριώνεις;
 Λέγει πῶς σκότος προξενεῖς, ἀντὶς νὰ τὴν φωτοδοτῆς,
 Κίαντὶς νὰ τὴν εὐφραίνεις, λέγει πῶς τὴν πικραίνης.
 Συμπάθιον λέγει πῶς ποσῶς, σ' αὐτὴν δὲν ἔχεις ἔδαμῶς,
 Μὰ μόνου τὴν ξηραίνεις, τὰ φύλλατις μαραίνεις.
 Στῆθος λοιπὸν παρακαλῶ, καὶ ἀπὸ μέροςτις λαλῶ,
 Φθάνει μὴ τὴν ζαλίξης, γιατί τὴν ἀφανίζεις.

Ἀποκρίσις τῆς σήθης πρὸς τὴν ψυχὴν.

Ψυχὴ ἀντίς γιὰ νὰ κλαυθῶ, ἐγὼ νὰ παραπονεθῶ,
 Ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ τόσα, μπορῶ νὰ πῶ ἔ πόσα!
 Αὐτὴ ψυχὴ νὰ μ' ἀδικᾷ, νὰ λέγη μύρια κακά.
 Πῶς ἔχει τραβημένα, μόνον ἀπὸ τ' ἐμένα.
 Π' ἀντίς πῆ νὰ προφυλαχθῆ, τάχα νὰ εὐχαρισηθῆ,
 Ἐγίνηκε καφάσι, πῆ νὰ μὴν εἶχε φθάσει.
 Καὶ τὴν ἀντίς ν' ἀχαρισθῆ, ν' ἀκέγω πῶς ἀχαρισεῖ,
 Ψυχὴ δὲν ὑποφέρω, τέτοι' ἄδικα νὰ σέρνω.
 Ἐγὼ νὰ δέχωμαι σκληραῖς, σαῖταις τόσον φοβεραῖς,
 Κι αὐτὴ νὰ μὴ γνωρίζῃ, χάριν, μόν' νὰ γογγύξῃ,
 Νὰ ὑποφέρω σαναγμῆς, εὐς ἐδικέστις τῆς καϊμέης,
 Στὴν φλόγα πῆ δὲν σβύνει, νὰ γίνωμαι καμίνι.
 Κι αὐτὴ, ψυχὴ, ὅλα αὐτὰ, ποσῶς νὰ μὴν τὰ μελετᾷ,
 Μόν' τῆς δικέμε πόνος, λέγη δικέστις φόνος;
 Ἄν εἶναι δίκαιον ψυχὴ, κάμε τὴν κρίσιν μοναχί.
 Κι ἂν σφάλλω παίδευσέ με, εἰδ' ἔ, δικαίωσέ με.

Ἀποκρίσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά γιὰτὶ κατηγορεῖς, τὸ σήθος ἔ καταλαλεῖς;
 Κι ἄλλα τοιαῦτα λέγεις, ἀφ' ἔ μονάχι πταίγεις;
 Κι αὐτίς γιὰ νὰ ὁμολογῆς χάριν, ἐσὺ κακολογεῖς,
 Τὸ σήθος τὸ καϊμένον, ὅπεν' ἀδικημένον;
 Πίσιν δὲν ἔχεις πιά καρδὰ, εἰς ὅλα σε τὰ λακυρδιά,
 Καὶ πλιὰ μὴ με πειράξῃς, παῦσε ἔ μὴ φωνάζῃς.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχὴν.

Ψυχὴ μ' ἐσένα ἀπαρῶ, δὲν ἔμαδες τόσον καιρὸ,
 Πῶς μὲ ἀγανάκτισμένη, καρδιὰ ἀπελπισμένη,
 Ὅλον τὸν κόσμον τοῦ θαρρῆϊ. πταίστην κί ὅ, τι κί ἂν θαρρῆϊ;
 Αὐτὸ δὲν εἶναι μῦθος, τὸ ξεῦρει κ' τὸ σῆθος.
 Λοιπὸν ἄς λείψεν τὰ πολλα, κ' τίποτες δὲν μ' ὠφελᾶ,
 Πάρεξ ἐννομονιά σου, Ψυχὴ μου κ' περιγιάσου.
 Ψυχὴ κ' σῆθος κ' καρδιὰ, μὲ τὴν δικήν μας συνοδιά,
 Μαζῆ γιὰ νὰ χαρῶμεν, κ' νὰ συνευφρανῶμεν.

Μετὰ ταύτην δὲ τὴν κρίσιν ὁ τζελεπὴς μας ἀποκοιμηθεῖς, νὰ κ' βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τε, ὅτι ἔρχονται δύο γυναῖκες συντροφιασμέναις μὲ δύο ἀνδρας· ὁ ἓνας γέρον κ' ὁ ἄλλος νέος· ὁ γέρον εἶχε μαζῆ τε τὴν ὠραιότεραν, κ' ὁ νέος τὴν ἀσχημοτέραν μὲν, Ἐρωτικωτέραν δὲ, ὡς ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ εἶδος· κ' ἡμὲν ὠραιότερα ἦτον σοβαρωτέρα, ἢ ἄλλη δὲ χαριεσέρα, ὅπῃ ἀπέρνα ἀπὸ ἔμπροσθέν τε· κ' ὁ γέρον μὲν μαζῆ μὲ τὴν ὠραιότεραν ἐσάθη ὀλίγον κ' ὠμίλησε μαζῆ τε σοβαρὰ, ὡσαύτως κ' ἡ γυνὴ, κ' ὕπερον εὐδύς ἀνεχώρησαν μὲ σοβαρώτερον πρόσωπον ἀγανακτῆτες ἀμφότεροι· ὁ νέος δὲ ἐσάθη περισσότερον μὲ τὴν ἀσχημοτέραν, κ' ἀσμένως ὠμίλησεν, ὡσαύτως κ' ἡ γυνὴ· ὕπερον δὲ ἀνεχώρησαν κ' αὐτοὶ μὲ χαριέστερον πρόσωπον, κ' καθὼς ἐφαίνετο, ἡ γυνὴ ἀκόμι ἤθελε μείνη νὰ ὀμιλήσῃ, ἂν δὲν ἐβιάζονταν ἀπὸ τὸν ὄπαδόν της· μετὰ ταῦτα τῆ ἐφάνη, ὅτι εὗρισκετο εἰς ἓνα μπαχτζῆν, κ' ὁ μπαχτζῆς ἐκεῖνος εἶχεν ἓνα ὄνδαν εἰς τὴν μέσην κ' μέσα εἰς τὸν ὄνδαν ἔβλεπε μίαν νύμφην ὠραιοτάτην κεκλεισμένην ἐξ αἰτίας τῆ Ἐ-

ρωτος· ὡς ἡ ἐπιγραφὴ ἐδήλω ἐπὶ τῆς θύρας ἔσα·
 ἕνας δὲ γέρον τρωμακτικὰ τὸν Ἐρώτησε τὸ, τί ζητεῖ;
 καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τὸ ἐξύπνησεν· ἐξυπνήσας δὲ ἄρχισε
 νὰ σοχάζηται τὰ ὄνειρα τὸ, τί δηλῶν· τὰ ἐξηγῆσε,
 τὰ παρεξηγῆσεν· εἰς δὲ καλὸν δὲν ἠμπορῆσε νὰ τὰ ἐρ-
 μινεύσῃ, καὶ ἐν τῷ ἀναμεταξὺ ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἔ-
 τσι, ὁ τζελεπὴς μας ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὰ κοινὰ
 κατ' ἴκοντα, αὐτῷ.

Ἡ Μειρέμ δὲ ὅταν εἶχε τελειώσῃ τότε τὸ ζια-
 φέτι καὶ ἤθελε μαζὴ μὲ τὸν ἀδελφόν της νὰ ἀναχωρή-
 σῃ, Ἐρωτᾷ τὴν δέλην κρυφίως, ἂν ἔδωκε τὸ γράμ-
 μα τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, ὅπως προτιότερα ἀνεχώρη-
 σεν; ἡ δέλη τὴν εἶπε ναί· ἀκῆσασα δὲ τὸ, ναί, ἐχά-
 ρη τρόπον τινα καὶ ἐλαφρώδη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βᾶρος, καὶ
 ἐκεῖνην τὴν σενοχωρίαν, ὅπως ἡ ψυχὴ της ἐβάσα· καὶ
 ἔτσι ἐκεῖνην τὴν νύκτα ἀπέρασε καλλίτερα· τὸ πρῶ-
 στικωδεῖσα ἐσοχάζη νὰ γράψῃ ἀκόμι ἕνα, διὰ νὰ
 τὸ ἔχῃ ἔτοιμον, καὶ ὅταν ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς
 Χοροφιμᾶς νὰ τὸ δώσῃ τὴν δέλην, ὅπως ὅταν ξανα-
 ἔλθῃ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ τῷ τὸ ἐγχειρίσι·
 τὸ ῥαβασάκι λοιπὸν εἶναι τὸ ἀκόλυστον.

Εὐγενέσατε καὶ πριπόθητέ μοι
 τζελεπὴ Κύρ Ἀνδρέα!

Μὴν ἠμπορῶντας νὰ εἰπῶ τὴς πόνης τῆς καρδιάς μου,

Τὴς σεναυγμὲς με μάρτυρας ἔχω εἰς τὰς πληγὰς μου,
 Αὐτοὶ ξηγῶν τὰ πάθη μου χωρὶς νὰ ἔχῃν σῶμα.

Καὶ πρὸς καιρὸν γιὰ ἰατρὸν τὸ ἰλαρὸν σε ὄμμα,
 Ρίπτωντας μιὰν ἀκτίνα σε μορεῖς νὰ θεραπεύσης,
 Μύρια πάθη παλαιὰ καὶ νέα νὰ γιατρεύσης.

Γατρικὸν καὶ ἰατρὸς εἶσαι ὅταν θελήσης,

Καὶ μ' ἕνα βλέμμα ἠμπορεῖς ζωὴν νὰ μὲ χαρίσης,
Ὡς ἂν νὰ μὴν αἰθάνεσαι πῶς εἶσαι ἢ αἰτία,

Γι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰς πόνευμε δὲν δίδεις ἰατρεία.

Ρώτησε καὶ τὰ μάτια σε κ' ἐλπίζω νὰ σε πῆναι,

Πόσαις σαΐταις ζέλυνται γὰρ σῆθος μ' καὶ τρυπῆναι.

Ἄν ἠμπορῆσα βέβαια, καὶ τῶρα δὲν λαλέσα,

Μοῦ εἶχα τὴν ὑπομονὴν, καὶ μὲ αὐτὴν ἐξῆσα.

Μὰ βλέπωντας πῶς σώθηκε, γι' αὐτὸ κί' ἀνασενάζω,

Κι' αἰτίαν τῆ θανάτου με, ἐσένα πιά φωνάζω.

Ἡ γνωσῆσ.

Ὅσον ἔν τὸ πρῶτον ραβασάκι ἦτον γεμάτον κακίας, θυμῷ καὶ ζηλοτυπίας, τόσον ἐξεναντίας τῆτο εἶναι πραότιτος καὶ ἀγάπης ἔμπλεον· καὶ τῆτο τὸ ἔγραψεν ἐξεπίτηδες τοις τοτρόπως, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ καὶ μὲ τὸ καλόν· ὅθεν μετὰ τὸ γεῦμα ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐξαδέλφην τῆς, καὶ ἐμβάινοντας μέσα λέγει τὴν δέλην· νὰ, τῆτο τὸ ραβασάκι καὶ ὅταν ἔλθῃ πάλιν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ τῆ τὸ δώκης· ὑπερον δὲ ἀνέβη ἐπάνω κατὰ τὸ συνειδισμένον τῆς καὶ μείνασα μερικὸν καιρὸν, πάλιν ἀνεχώρησε.

Δὲν ἀπέρασαν δὲ πολλαὶ ἡμέραι καὶ πάλιν ἐκράχθησαν ὅλοι εἰς τὸ ζιαφέτι τὸ βράδυ οἱ συγγενεῖς, ὡσαύτως καὶ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας· ἡ Χοροφιμά τὸν ἐδέχθηκε μὲ ἕνα πολιτικὸν ὀλίγον τι τῆ πρώτῃ διαφέρων· ὡσαύτως καὶ ἡ Μειρέμ· ὁ φίλος μας ἔν ἀρχισε κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς παραμάνας τε νὰ συχνοκοιτάξῃ τὴν Μειρέμ, νὰ συχνομιλῇ μὲ αὐτὴν, νὰ ῥίχνῃ βλέμματα Ἐρωτικὰ πρὸς αὐτὴν, καὶ μάλιστα τότε, ὅταν ἔβλεπεν, ὅτι ἡ Χοροφιμά τὸν κοιτάζει· πόσῃν ἔν χαρὰν ἐλάμβανεν ἡ Μειρέμ δι

αὐτὴν τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς Ἐρωτός της, ἀγκαλὰ καὶ πλασὴν. εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παρασύνη τις· ἡ Χαροφιμὰ δὲ βλέπωντας παρομοίαν ὀμιλίαν, παρόμοια βλέμματα, ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῇ περισσότερον, καὶ ἂν εἶχε νοιώσει καὶ μικρὰν ἀκτῖνα ἀγάπης, ἐσβύθη καὶ αὐτὴ παντελῶς· ὅθεν ἄρχισε πλέον νὰ μὴ κυτᾶζη τὸν τζελεπή, νὰ μὴ τὸν ὀμιλῇ καὶ τὰ παρόμοια· ὁ τζελεπὴς μας ὅμως ἐσοχάσθη πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἀδιαφορία, ἀλλὰ ζηλοτυπία· ὅθεν ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἄλλην τόσῃν χαρὰν καὶ θυμηδίαν, ὅσην ἐλάμβανεν ἡ Μειρέμ ἀπὸ τὴν πλασὴν ἀνταπόκρισιν τῶν Ἐρωτικῶν βλεμμάτων τε. Ἐπειτα δὲ ἄρχισαν ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐθυμίαν, ἄλλοι μὲν νὰ τραγωδῶν Τερρικὰ, καὶ ἄλλοι Ἀρμένικα, καὶ ἄλλοι Ῥωμαϊκά· ἄρχισε λοιπὸν καὶ ὁ Κύρ Ἀνδρέας μας νὰ τραγωδῆσῃ τὸ ἀκάλυτον, πολλὰ σιγανὰ καὶ Ἐρωτικά.

Σταῖς λυπαίσιμν ἀνακωχὴν	μὴν ὄραν εὐρου μοναχὴν.
Κυτᾶζωντάς σε μόνου	τότε δὲν εἶχα πόνου.
Ἄφ' ἧ μὲ λείψῃ καὶ αὐτὸ,	πῶς εἶν' νὰ ζήσω δυνατὸ,
Ποία ἐλπίς μὲ μένει,	ποία χαρὰμ' εὐφραίνει;
Ἀπὸ τού κόσμου τὸν ἐδῶ,	πρέπει νὰ πάγ' ἂν δὲν σ' ἰδῶ,
Καὶ μὴν ἡμέρ' ἂν ζήσω,	πολὺ δὲ τὸ νομίσω,
Ταῖς ὥραις πῆ σὲ χαρισῶ,	θανάτης ὅλαις ταῖς βασῶ.
Κ' ἡ ὥρα πῆ μὲ λείψεις,	εἶν' πόνος, λύπη, θλίψις.
Καὶ τὸν καιρὸν πῆ κοιμηθῶ,	μ' ἐλπίδα πῶς θ' ἀναπαυθῶ,
Ὅλο πῶς πᾶς κυτᾶζω,	εὐδὺς ξυπνῶ, ταραζω.
Μέρα μὲ τίκει συλλογὴ,	νύκτα ἀνεῖραν ἡ πληγὴ,
Ποία ὥρα νὰ ἐλπίσω,	καλὰ πῶς δὲ νὰ ζήσω;
Ἐξ ἀπτό νὰ σὲ θεωρῶ,	χαρᾶς δὲν ἔχ' ἄλλον καιρὸ,
Τὸ νὰ σὲ βλέπω μόνου,	λαφρύνουμ' ἀπτόν πόνομ.

Μ' αὐτὸ ἐσὺ μὲ τὸ σερφεῖς,   καίτοι νὰ ζήσω καρτερεῖς
 Ἐλπίς δὲν εἶν' ἀμμία,   ποδαῖνω ἔχ' ὑγείαν.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδῇ ἄλλο Ἐρω-
 τικώτατον κατὰ τὸ Μακάμ εὐίτζι.

Στὰ μάτια ὅπῃ λαχταρῶ,	διπλὴν ἐνέργειαν ζωρῶ,
Δυσὶ αἵτια συμβαίνου,	πικραίνου καὶ εὐφραίνου.
Πότε σημεῖα φονικά,	ἢ πότε θεραπευτικά,
Νεκρῶνεν κί ἀνασαίνου,	ζωὴν δίδου καὶ πέρνου.
Μὲ ἓνα κύταγμα γλυκόν,	ἡμερον καὶ Ἐρωτικόν,
Ζωὴν εὐδύς χαρίζου,	καὶ μὲ καλοκαρδίζου,
Μὰ ὅταν πλέον βελιθῶν,	μὲ πάθος νὰ ἐκδικηθῶν,
Τζαρὲς δὲν εἶν' νὰ ζήσω,	πικρὰ δὲ ξεψυχήσω.
Ἐφθασα πλέον νὰ δοθῶ-	ζὸν ὀρισμόν τες νὰ βρεθῶ.
Καὶ ἔτ' ἐξεσιάζου,	κί ἂν θέλῃς δυσιάζου.
Στὴν θέλησίν τες ἡ ζωὴ,	καὶ ἡ ἐδική μου ἡ πνοή,
Στέκει ὁ θάνατός μου,	καὶ ὁ ἀφανισμός μου.
Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀφεθῶ,	μήτε νὰ ἐναντιωθῶ,
Κεῖμαι σὴν προσαγίν τες,	καὶ σὴν ὑποταγίν τες.
Σκλαβιά ἡ θεληματικὴ,	εἶναι ἀπὸ τὴν σανικὴ,
Πλέον βασανισμένη,	πλὴν εὐχαριστημένη.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδῇ καὶ ὁ ἐξάδελ-
 φος τῆς Χοροφιμάς τὸ ἀκόλυσον, δηλ. ὁ ἀδελφὸς
 τῆς Μειρέμ, ἔτζι.

Τελεία καὶ σφυσὴ χαρὰ,	καὶ εὐτυχία καθαρά,
Πέποτες δὲν ἐδόθη-	καὶ νεῖς δὲν ἠξιώθη.
Κάθε καλὸν συγκοινωνεῖ,	εὐώνεται καὶ συμφωνεῖ,

Μὲ κάποιαν ἀηδίαν.	ἢ μὲ δυσαρεσίαν.
Εὐτύχημα χωρὶς καίμων,	χαρὶ ἄνευ ἀναστεναγμῶν,
Τελείως δὲν συμβαίνει,	εἰς κάποιον νὰ γένη
Δὲν εἶδα ναυχαρισηθῆ.	κάνεις ἢ ἢ ἀύαρσηθῆ,
Εἰς τὴν κατάσασίν τε.	εἰς ὄλιγν τὴν ζωίν τε.
Μὰ ὄλο δ' ἄχη ἀφορμῇ,	νὰ λέγη πῶς τὸν πολεμεῖ,
Πάντα τὸ ροιζικόν τε,	μὲ ψδόνου ἐδικόν τε.
Σ' ὄλες ἢ τύχη ἐξ ἀρχῆς,	αἰτία εἶναι παραχῆς,
Παίξει ἢ μεταβάλλει,	ὑψοῖ ἢ καταβάλλει.
Κι ὅποιος ἐλπίζει ἢ θαρρῆϊ,	ἀλύπητα γιὰ νὰ χαρῆ,
Βέβαια λανθασμένος,	εἶναι ἢ γελασμένος.
Γιὰ τῆτο σαῖς μεταβολαῖς,	καθένας πρέπει ταῖς πολλαῖς.
Νὰ ἔχη ἡσυχίαν,	μὲ γενναιοκαρδίαν,

Ἐτραγώδησε πρὸς τέτοις ἢ ὁ Θεὸς τῆς Χοροφιμᾶς. ἀγκαλὰ ἢ ἦτον γέρων, ὅμως τὸ κρασί τὸν ἔκαμε νέον (ὁ οἶνος γὰρ ἔ μόνον φρένας, ἀλλὰ ἢ ἡλικίαν μεταβάλλει ἐν ὄσω ἐνεργεῖ,) κατὰ τὸν ἀκόλεθον τρόπον, ἦγεν κατὰ τό Νίγηρις.

Τὴν ἀκατάστατον ῥοπήν,	ἢ τὴν συχυνὴν μετατροπήν,
Τῆς τύχης με κυτάζω.	κ' ἔττι δὲν ἡσυχάζω.
Ποτὲ δὲν θέλει νὰ σταθῆ.	ἢ σὲ καράει, ναύρεθῆ,
Ἐκεῖ πᾶ ἡμερώνει,	εὐθύς κί ἀναγριάνει,
Δίχως χαρὰ κάμμιά φορὰ,	δίδη διπλῆν τὴν συμφορὰ,
Πάντα μὲ γκιορμετλίκι,	δίδει ἢ κεφσιζλίκι.
Δὲν ξεύρω τί νὰ σοχαοῶ,	σὲ τί ἐλπίδα νὰ πιαθῶ,
Πᾶ ὄλο μὲ συγχίζει,	κί ἔξαφνα μὲ σασίζει.
Ἐπάνω ὅπᾶ καρτεροῶ,	νὰ εὔρω δρόμον σταθεροῶ.

Τ' τύχη μ' ἐμποῖζει,	εὐθὺς καὶ μ' ἀφανίζει.
Δὲν ἠμπορῶ νὰ θαρρῆσθῶ,	σε' τίποτες νὰ πιαθῶ,
Δὲν θέλω τὰ καλά της,	μήτε τὰ βάσανά της.
Τὰ δίδῃ καὶ τὰ ὑσερεῖ,	ὀγλίγωρα ἢ φθονερῇ,
Καὶ ἂν καλοκαρδίξῃ,	ὅμως διπλᾶ φλογίζει.
Χαρίσματα προσωρινά-	μὲ τέργια καθημερινά,
Εἶναι ἢ δωρεαῖς της,	καὶ ἢ ἀπόφασαῖς της.

Ὁ γαμβρὸς δὲ τῆ τζελεπῆ Στεπάναναγα παρομοίως ἐνθυμήθηκε τῆς νεότητός τε τὸν Ἔρωτα (αὐτὸς δὲ εἶχε τὴν μεγαλητέραν τε θυγατέρα, ὅπῃ ὠνομάζετο Κατήγκο, δηλ. Αἰκατερίνα) ἐτραυγώδησε ἦγεν καὶ αὐτὸς τὸ ἀκόλεθον.

Ὡς τύχη τύχη φοβερά,	γιατ' εἶσαι τόσο φθονερά;
Τί τόσο ἀπονία,	καὶ ἄμετρος κακία;
Τί εἶν', ὁ ἄσπλαγχνος θυμὸς,	καὶ παντελὴς ἀφανισμός;
Τί ἔσφαλα εἶπέμε,	κί ἔτ' εἰ θανάτωσέ με.
Τί σ' ἔκαμα καὶ με φθονεῖς;	παντάπασι δὲν με πανεῖς,
Δίχως αἰτίαν μόνον,	πάχεις νὰ κάμῃς φόνον;
Εἰς ἄλλης προξενεῖς χαρὰν,	σ' ἐμένα λύπην καθαρὰν,
Διὰ νὰ με παιδεύσῃς,	τέλος νὰ με σκευτξέψῃς;
Δὲν ἔζησα ἐδὲ σιγμὴν,	χωρὶς ὀργῆς σε δοκιμὴν,
Δὲν εἶδα καλὴ μέρα,	εἴ κοσμί αὐτὴν τὴν σφαῖρα.
Θαυμάζω ὅμως κίμπορῶ,	εἴν ἄσπλαγχνίαν πῆ θωρῶ,
Εἰς τόσο ἐξιέτι,	κάμε καὶ μερχαμέτι.
Ὡς! πότε νάχω τὸς καί μὲς,	κί αὐτὸς τὸς ἀνασεναγμὲς;
Φθάνει σε τὸ πῶς κλαίγω,	δίχως ποσῶς νὰ πταίγω.

Λυπήσῃ με καὶ μιᾶν φορά, μὴ τυρανῆς τόσο πολλὰ,
 Γιατὶ δὲν ὑπομένω, μὲ λύπην ἀποθαίνω.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισε πάλιν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας
 νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλυθον κατὰ τὸ Νεβάς-

Ἄν ἡ ζωὴ με κρέμαται, μέσα σὰ δυὼ σε χεῖλι,
 Ἄνοιξ' ἄς λείψῃ ἄς κοπῇ, ἄς γένη πιά τεπτίλι.

Μὲ τέτοιου τρόπου τὸ νὰ ζῶ, τὸ ἔχω καταχύνῃ,
 Ζωὴ πᾶ σ' ἄλλον κρέμαται, ζωὴ δὲν εἶν' ἐκεῖνι.

Τί ἄλλο ἀπὸ τὸν θάνατον, θὲ νὰ μὲ φοβερύσῃ;
 Ἄν εἶναι εἰς τὸ χέρι σε, κάμε το μὴν ἀργύσῃς.

Τέτοιου τάρξι δὲν μπορῶ, ἐγὼ νὰ ὑπομένω,

Κιάπ' ἕνα τέτοιον βαδὲ, τί πρέπει νὰ προσμένω;
 Βέβαια ἄλλο τίποτε, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσω,

Παρά ἀπ' τὸν κατάλογον, τῶν φίλων νὰ σὲ σβύσω.

Γιατ' ἡ μεγαλοπρέπεια, ὅπᾶ σὲ κυριεύει.

Κιὸ πᾶ μὲ δείχνεις πάντοτε, αὐτὸ μὲ ἐρμινεύει.

Ἄν εἶν' λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ ζῆς μὲ τέτοιου τρόπου,

Τῆ κάκε μὴ κεράζεσαι, κ' κάμνεις τόσο κόπου.

Γιατὶ βαρέθηκα νὰ ζῶ, μὲ μιᾶν ξερὴν ἐλπίδα,

Τὴν γνώμην σε τὴν ἔνοιωσα, κ' τὸν σκοπὸν σε εἶδα.

Τέλος πάντων, ἀφ' ἧ ἄρχισε νὰ τελειώσῃ ἡ
 εὐθυμία ἡ δέλησεν ὁ τζελεπὴς μας νὰ ψάλλῃ ἀκόμη
 ἐν τραγῳδί κατὰ τὸ μακάμ' Σαπά:

Ἡ φλόγα ἡ Ἐρωτικὴ, ἐσάθῃ ὑπερβολικὴ,

Πάντοτε τὴν καρδιά με, μὲ ὅλα τὸ σφάμα.

Γιατὶ εὐρίσκωντας ἐκεῖ, τὴν ὕλην πλείον δεκτικὴ,

Τὴν ἐδικήν μιν κλίσιν, τζαρὲς δὲ εἶν' ἐνὰ σβύση,
 Κάμμιὰ αἰτία δὲν μπορεῖ, φωτιά πᾶ ὄλον προχωρεῖ.
 Ποτὲ νὰ τὴν μαράνη, μὰ πάντα αὐτ' αὐξάνει.
 Κί' ἂν τύχη ἀποχωρισμὸν, ματιῶν κἀνεὺν μακρυσμὸν,
 Κί' ἢ φλόγα λιγοσεύσει, κί' ὀλίγου καταπέσει.
 Ἡ μνήμη εἶναι ἀρκετὴ, τζιμπλίδες πάντα ἐνὰ κρατῆ,
 Πολλὰ βαθυὰ κρυμμέναις, πάντοτε ἀυαμμέναις.
 Κί' ἔτσι εὐθύς μὲ μιὰ ματιά, ἐξωτικὴ φυσιματιά,
 Ἡ φλόγα ξαναπιάνει, καὶ εἰς τὸ πρῶτον φθάνει·
 Μιὰ θεωρία μοναχί, ἀξία εἶν' ἀπ' τὴν ἀρχή,
 Νεαν φωτιὰν ἢ ἀνάψη, καὶ ἔξαφνα νὰ κάψη,
 Μὰ πόσον μᾶλλον ταῖς παλαιαῖς, σὰν εὐρ' Ἐρωτικαῖς δελταῖς
 Ποσῶς δὲν εἶναι θαῦμα, ἀνάπτει ἐν τῷ ἅμα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἐτελείωσεν ἡ εὐ-
 θυμία καὶ τὸ ζιαφέτι μὲ τὴν ἡδονὴν καὶ ἀγαλλίασιν
 τῶν Ἐρώτων καὶ ἀντερώτων προσώπων, ὅσιν λύπην
 καὶ ἀθυμίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀπερασμένον·
 ἡ συντροφία δὲ ἐκατάλαβε τὸν τζελεπήμας, ὅτι
 εἶναι τραμὲνος. ὁμοίως καὶ τὴν Μειρέμ, διὰ ποτὸν ὅ-
 μως καὶ ποτὸν δὲν ἤξευραν· ὁ τζελεπή δὲ Στεπάνα-
 γας ὑποπτεύθη διὰ τὴν θυγατέρα τε, ὡσαύτως καὶ
 ὁ τῆς Μειρέμ ἀδελφὸς δι' αὐτήν· δὲν εἶπεν ὅμως κἀ-
 νένας τίποτες, ἔτε κοινῆ, ἔτε ἰδίᾳ. Ἐκείνην δὲ τὴν
 νύκτα ἀλισμόνησεν ἡ δέλη τὸ ραβασάκι τῆς Μειρέμ
 καὶ τὸ δάση τὸν τζελεπή, Ἀνδρέαν, ὅταν εὐγαινεῖ·
 ὅθεν ὅταν τὴν ἐρώτησεν ἡ Μειρέμ, ἂν ἔδωκε τὸ ρα-
 βασάκι τῆς τὸν τζελεπή, τὴν εἶπε πῶς ἀλισμόνη-
 σεν, ὅμως μὲ δεύτερον θέλω τε τὸ δώσει ἐξάπαντος,
 καὶ μείνατε ἡσυχος.

Ὁ δὲ τζελεπή Ἀνδρέας συκωθεὶς πρῶτῃ ἄρχισε νὰ σοχάζεται ἐκεῖνα ὅπερ ἠκολούθησαν, τὴν ὀμιλίαν μετὰ τῆς Μειρέμ, τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Χοροφίμας, τὰ τραγέδια, καὶ τὰ λοιπὰ. ἄρχισε νὰ ὑπόπτευται, ἄρχισε νὰ φοβῆται· (ὡσάννὰ ἐνοιωθε πλέον ἡ ψυχὴ τε ὅτι δὲν θέλει πλέον ἰδῆ τὴν Χοροφίμην) ὀλιγόσευε δὲ τὸν πολύν τε φόβον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦτον εἰς τὸ κέφι, ἐσοχάζετο δηλ., ὅτι αὐτὰ τὰ τραγέδια τὰ ἀπέδωκεν ἡ συντροφία εἰς τὸν οἶνον· ἔπειτα δὲ διὰ νὰ χαροποιήσῃ ὀλίγον τὶ ζωηρότερα τὴν φαντασίαν τε ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλουθον τραγῆδι πολλὰ σιγανῶς μὲν, ἐμπαθῶς δέ.

Καλὴ καρδίᾳ καὶ ὑπομονῇ, κάνεις τοχάινει νᾶχη,
 Καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται, εἰς ὅ,τι κί ἂν τῆ λάχη.
 Ἐλπίζομεν εἰς μερικὰ, σαῖς ψευδοπροφητεῖαις,
 Καὶ τὸν καιρὸν μας χάνομεν σαῖς ματαιολογίαις.
 Καὶ ἔχομεν θεμέλιον τὸ γνέμα τῆς Δράχνης,
 Τὸ χιόνι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ νερὸ τῆς πάχνης
 Αὐτὸ τὸ θαρῆρος εἶν' τρελλόν, τίποτες δὲν ἀξίζει,
 Ὅποιος τὸ συλλογιθῆ, τῆ λόγε τε σκοτίζει.
 Εὐκαιρὰ παντεχαίνομεν, καὶ κεφαλοπονῆμεν,
 Στὴν ἄμμον καὶ εἰς τὸ νερὸ νὰ κτίζομεν θαρῆρῶμεν.
 Ἀπέταξέ μας τὸ πελὶ ὁπέχαμεν εὐ χέρι,
 Ἐφυγε καὶ ξεροθῆκε καὶ ὑπήγε εἰς ἄλλα μέρη.
 Καὶ ἄλλοι τὸ ἐπίασαν, καὶ δυνατὰ κρατῆσι,
 Καὶ μᾶς πῆ τὸ ἐχάσαμεν παίξεσι καὶ γελέσι.
 Καὶ λέγεσιν ἂν εἴχετε γινῶσιν εἰς τὸ κεφάλι,
 Δὲν ἀπετῆσε τὸ πελὶ νὰ σᾶς τὸ πάρην ἄλλοι.

Μὰ ἤθελέτε τὸ βασῆ μὲ γυνῶσιν ἢ μὲ τάξι,
 Καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν, διὰ νὰ μὴ πετάξῃ.
 Τώρα πῆ σᾶς ἀπέταξε, ἢ ἀπὸ σᾶς εὐγῆκε,
 Δέρνετε τὸ κεφάλισας, ὅσον κί ἂν ἤμπορεῖτε.
 Διότι δὲν μετάρχεται νὰ σᾶς ἐμπῆ σὸ χέρι,
 Ἐκεῖνο τ' ὁμορφο πνλί, ἢ τὸ καλόν σας τέρι.
 Ἀπέταξε ἀπέταξε πλέον μὴ τὸ ζητᾶτε,
 Μοῦ τὸν καιρόν σας χάνετε κ' εὐκαιρα τὸν περνᾶτε
 Πολὺ τὸ ἔχω ναυρεθῆ, ἄνθρωπος νὰ τὸ γράψῃ,
 Καὶ νᾶχῃ πέτρινη καρδιά ἢ πάλιν θε νὰ κλάψῃ.
 Μὲ τέτοια δάκρυ ἀρχήνησα διὰ νὰ τὴν συντύχῃ,
 Δίδωντας πῶς σὲ γνώρισα κ' εὐχαρισῶ τὴν τύχῃ.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὸ ἀκόλεθον
 ῥαβασάκι, τὸ ὁποῖον ἐσοχάθη νὰ τὸ σείλῃ μὲ
 τὸν δῆλόν τε πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἱποφιῶν· τὸ ῥαβασάκι
 δὲ ἦτον τὸ ἀκόλεθον.

Ἀξιολάτρευτῃ ἢ ἐρασμιωτάτῃ ψυχῇ με Χαροφιμά!

Τὴν ὄραν π' ἀξιῶνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχῇ με,
 Τότε μόνον μὲ φαίνεται πῶς ἔχω τὴν ζωὴν με.
 Καὶ σ' ὅλον τὸν λοιπὸν καιρὸν ὅπῃ σὲ ὑπερῶμαι,
 Σῶμα νεκρὸν χωρὶς ψυχὴν ἢ ἀθῆνες μετρεῖμαι.
 Ψυχὴ ζωὴ καρδιά ἢ φῶς, ἐσένα ἔχω πλέον,
 Καὶ τ' ἀξιολάτρευτου σὲ πρόσωπον ἢ ὄραϊον,
 Μὰ ὅταν ἤμπορῶ αὐτὸ ἐμπρὸς με νὰ μὴν ἔχω,
 Βέβαια ἀπτῆς ζωντανῆς πολλὰ μακρὰν ἀπέχω.

Γιατί ἔ τὴν πνοὴν αὐτὴν πῶς θὰ ζωογονήσῃ,
 Τῆ κάλλος ὁ ἀέρας σε πρέπει νὰ τὴν χαρίσῃ.
 Τὸ εἶναι με ἔ ἡ ζωὴ γέκει τὴν θάλησίν σου,
 Κιὸ θάνατός με ὁ πικρὸς, ἀπὸ τὴν σέρησί σου.
 Λοιπὸν λαχτάρα μὲ πρόκρινε ὅποια βασ' ἡ καρδιά σου.
 Μεταχειρίσῃ εἰς ἐμὲ κί' ἄς εἶν' με τὴν υἰγιά σου.
 Μόνον ἀπτὰ χερσάκιά σου ἄς εἶν' ὁ θάνατός με,
 Καὶ τόχῳ τὸ καλλίτερον εὐτύχημα τῆ κόσμου.

Ο' πιστότατός σε Α.

Ἀφ' ἧ τὸ ἐβέλωσε, τὸ ἔδωκε τὸν δῆλον λέγων-
 τὰς τον, πήγαινε αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ σπῆτι τῆ
 τζελεπῆ Στεπάναγα, ἔ δὸς το τὴν δέλην, ὅπῃ νὰ
 τὸ ἐγχειρίσῃ κρυφίως τὴν κοκωνίτζαν Χοροψιμάν· ἂν
 τύχη δὲ νὰ ἔλθῃ ἄλλος νὰ σὲ ἀνοίξῃ τὴν πόρταν,
 εἰπέ τον πῶς ζητεῖς τὸν τζελεπῆ Στεπάναγα· ἦλ-
 θεν ἔν ὁ δῆλος κτυπᾷ τὴν πόρταν, ἔ κατὰ τύχην
 ἦλθεν ἡ δέλη πάλιν ἔ τὸν ἀνοίξεν· αὐτὸς δὲ βλέ-
 πωντας ὅτι εἶναι ἡ δέλη τὴν λέγει, ὁ τζελεπῆ Ἀν-
 δρέας μὲ ἔσειλε νὰ σὲ δώσω αὐτὸ τὸ ραβασάκι διὰ
 νὰ τὸ ἐγχειρίσῃς τὴν κοκωνίτζαν Χοροψιμάν κρυφί-
 ως· τότε ἡ δέλη λαμβάνουσα ἐκεῖνο τὸ ραβασάκι
 εὐγάζει τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν τζέπηνης ὅπῃ τὴν εἶχε
 δώσῃ ἡ Μειρέμ ἔ τὸ δίδει τὸν δῆλον λέγουσα, δόσε
 ἔ σὺ αὐτὸ τὸ ραβασάκι τὸν αὐθέντην σε· ἔ ἔτσι ἡ
 δέλη ἀνέβη εὐθύς ἔ τὸ ἔδωκε τὴν κοκωνίτζαν της, ἔ
 ὁ δῆλος ἔτρεξεν εὐθύς εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὸ γράμμα εἰς
 τὸ χέρι. ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἀκῆει τὸν τζελεπῆ
 Ἀνδρέαν αὐθέντην τε τραγωδῶντα τὸ ἀκόλεθον τρα-
 γῶδι λυπηρᾷ· ὅθεν ἐσάθη ὀλίγον ἔως ἔ νὰ τὸ τε-
 λειώσῃ, κ' ἔπειτα τῆ τὸ ἔδωκε.

Καρδιά με φλογισμένη, πάντοτε βυθισμένη,
 σὲ πάθῃ φοβερᾷ,
 Πότε δὲ ἢ ἀνασάνῃς, τὸ ἄχ' αὐτὸ νὰ βγάνῃς,
 ἔτ' ἰ λυπητερά;
 Ὡς πότε αὐτὰ τὰ πάθῃ, εἰς τὰ δικά σε βράθῃ,
 δεινῶς νὰ κατοικῶν;
 Καὶ μ' ὅσῃ ὄρμην ἔχῃ, σὲ σὲν αὐτὰ νὰ τρέχῃ,
 πάντα νὰ σ' ἐκδικῶν;
 Νὰ πάχῃς μετ' ἐμένα, νὰ φθείρῃς κ' ἐμένα,
 κ' πάντοτε μ' αὐτᾶ
 Καὶ πότε πάλιν μ' ἄλλᾳ, βάσανα πλιὸ μεγάλη,
 πιά ἄλλῃ τὰ βασῶ.
 Καρδιά λοιπὸν μεγάλη, πᾶ δὲν εἶν' τρόπος ἄλλῃ.
 ποτὲ γιὰ νὰ φανῇ,
 Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν κρίσι, πρόκρινε νὰ σ' ἀφήσῃ,
 ἢ τὸς ὑπομονή.
 Γιατ' ὅσον ὑπομένει, αὐτὸ μόνον κερδαίνει,
 πῶς δὲν εἶναι νεκρά,
 Πλὴν γνώμη νεκρωμένη, μόνον σ' ἐσένα μένει,
 κ' εἶναι σφαλερά.
 Ζωὴ αὐτὴ δὲν μοιάζει, γιατί' ὅλον πλησιάζει,
 θανάτῃ σὺν ὄρμην,
 Καὶ μόν' σε περφεύρει, κ' θάνατον νὰ φέρῃ,
 πάχῃ με μιάν ἀκμήν.
 Μ' αὐτὴν μόν' τὸν πληρώνει, κ' σὲ ἀφιερώνει,
 Χωρὶς νὰ σε πονῇ,
 Κ' ἐσὺ πῆν ὑπομένεις, καρδιά κ' δὲν ποθαίνεις,
 μ' ὡς πότε ὑπομονή;

Λοιπὸν ἀποφασίσθε, καὶ πῶς παρακινήσθε,
 εὖ καὶ τὴν σεριθῆς,
 Κ' ἑτοίμασε τὸ ξίφος, καὶ κτυπήθῃς εὖ σῆθος.
 χωρὶς καὶ λυπηθῆς.
 Τὸ πᾶν πῶς ὑπερτίσαι, καὶ τῶνομά σε σβύσαι,
 ἀπ' τὴν ζωὴν αὐτή.
 Γιατὶ ἑκαταντήθῃς, καὶ πλέον δὲν με πείθεις,
 πῶς καὶ σὲ κρατεῖ.
 Καὶ γένε πῶς θυσία, καὶ ἄς εἴν' τὰ πάσ' αἰτία,
 καὶ αἱματοχυσία.
 Κι αὐτή, ἡ ἀδικία, ἔχει κρισολογία,
 χωρὶς ἀμφιβολία.

Εὐθύς δὲ ὅπῃ τὸ ἔτελείωσεν ἐμβῆκε μέσα λέ-
 γωντάς τον, τζελεπή, ἐπῆγα καὶ τὸ ἔδωκα τὴν δε-
 λην, καθὼς με παρηγγεῖλετε, καὶ αὐτὴ με ἔδωκεν
 ἄλλο ἓνα καὶ σᾶς δώσω· ὁ τζελεπῆς λοιπὸν Ἀνδρέας
 πέρνωντας τὸ ραβασάκι ἐχάρη κατὰ πολλὰ σοχαζόμε-
 νος πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Χοροφιμάν· ἔπειτα δὲ
 ἀναγνὺς ἐσυγχώθη πλέπωντας πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ
 τὴν Μειρέμ ἑξαδέλφην της· ἐπειδὴ δὲ ἦτον καιρὸς
 καὶ εὐγὴ ἔξω διὰ τὰ καινὰ καθήκοντά τε, διὰ τὸτο
 σηκωθεὶς εὐθύς ἀνεχώρησεν ἀφίνωντας διὰ ὀλίγον τὸν
 Ἐρωτα, τῆς ματαιότητός τε.

Ἡ Μειρέμ δὲ ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν ἐκείνην τὴν Ἐρω-
 τικὴν, ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς Ἀφροδίτης ὅπῃ τὸ βρά-
 δι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν ὑπερβολικὰ ἠ-
 δύνετο· τὸ πρῶτὸ δὲ ὅταν ἄρχισεν αὐτὰνὰ τὰ σοχαζε-
 ται, ἡ ἀπελπισία της μετεβλήθη εἰς ἐλπίδα καὶ τὰ
 παρόμοια, ὅθεν διὰ τὴν ἠδύνην τῆς λόγος της περισσό-

τερον ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλεθρον τραγῆδι
πολλὰ ἡδονικὰ καὶ ἁρμονικὰ.

Μιὰ ὑπομονὴ σὰν φθᾶση, εἰς τὸν ἄκρον τῆς βαθμῶν,
Σὲ ἀπελπισίαν κλίνει, ὅμως μὲ πολὺν κλαυθμὸν.

Μεγαλοψυχία τότε, εἰς τὸν ἄνθρωπον νεκρά,

Εἶν' κί αὐτὴς γιὰ τήντιν πάλιν πολλὰ δύκρουα πικρά.

Μιὰ καρδιά τὸν ἐμποδίζει, κί ἄλλη τὸν παρακινεῖ,

Μιὰ τῆ λέγει τί ἐλπίζεις, κί ἄλλη ἔχ' ὑπομονή.

Ἡ ἀπελπισία λέγει, φθάνει πιά, τί καρτερεῖς;

Τί τῆ κάκε ὑπομένεις, εἶναι πιά γιὰ νὰ θαρρήσῃ;

Ἡ ἐλπίδα ἀντιτίκει, καὶ τῆ λέγει νὰ θαρρήσῃ,

Προμαντεύεται καὶ λέγει, ὅτι ἔχει νὰ χαρῆ.

Σ'εὺα μέγα τί τοῖ ἀγῶνα, βρίσκομαι καὶ σὰ σενα.

Νὰ ἐκλέξω δὲν ἡξεύρω, ποῖον ἀπτὰ δυῶ δεινά.

Ἡ σκληρότης εἰς τὸ φῶς με, εἶναι μὲ ὑπερβολαί,

Νὰ ἀπελπισῶ λυπῆμαι, τόσες κόπες ναφιλέ.

Ἐπειτα δὲ ἡδέλησε νὰ τῆ σείλῃ ἀκόμι ἐν
ράβασι διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν ἔρωτα περισσότερον· ἐπει-
δὴ ἐσοχάσθη, ὅτι ἀπὸ ἔρωτα ἦτον ἡ ὁμιλία τῆ καὶ τὰ
βλέμματά τῆ· ὅθεν ἄρχισε τὸ ἀκόλεθρον.

Ἀξιέρασέ μοι Κύρ

Ἀνδρέα!

Μὲ πόσον ὑπερβολικόν, μὲ ἔρωτα καθολικόν,

Σὲ ἀγαπῶ ψυχὴ μου. γλυκυιὰ ἀναπνοή μου.

Μὲ καθαρότητα πολλή, σὲ λαχταρῶ χρυσὸ πηλὶ,

Μὲ καθαρὰν φιλίαν, χωρὶς διπροσωπίαν.

Κι αὐτὸ πῶς εἶναι φανερὸν, σὲ λόγε με τόσον καιρὸν,

Δὲν εἶν' ἀμφιβολία, πασῶς ἢ ὑποψία.

Ἀγάπη πῶς ἔχω πισή, βέβαια ἢ ξεχωρισή,
 Τὸ ξεύρεις χωρὶς ἄλλο, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
 Μόνον θαυμάζω κί ἀπορῶ, γὴν ἀσπλαγχνιά ὅτῃ θωρῶ,
 Ἐμένα δὲν μιμεῖσαι, σ' ἀχαρισίαν εἶσαι.
 Δείχνεις πολλὴν διαφορὰν, σὲ λόγε με κάθε φοράν,
 Μὲ γνώμαις ἐναντίαις, ἢ μὲ ἀντιλογίαις.
 Δίγνωμα λόγια δολερὰ, τὸ ζόμασ' ἔχεις φανερά,
 Καὶ ἄλλα συλλογίσαι, σὲ ζάσιμ μιά δὲν εἶσαι.
 Ἐ'χεις πολλαῖς μεταβολαῖς, ἢ ἀλλαξογνωμιαῖς πολλαῖς,
 Δὲν ζέκεις σὲ καράρι, ὀλόχρυσόμ' κανάρι.

Ἡ πισή σε Μείρεμ.

Ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσε, τὸ ἐβέλωσε ἢ ἐσοχάθη
 πάλιν νὰ υπάγη μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν
 ἑξαδέλφην τῆς Χοροφιμᾶν, ἢ ἔτζι νὰ τὸ δώσῃ τὴν δε-
 λην κρυφίως ἢ ἦλθε λοιπὸν μετὰ τὸ γεῦμα, με με-
 γάλην χαρὰν χαιρετᾶ τὴν ἑφαδέλφην τῆς, τὴν ἐ-
 ρωτᾶ πῶς ἀπέρασε τὴν νύκτα, πῶς ἐκαλεκοιμήθηκε;
 τὴν λέγει. ἴδες χθὲς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν πόσον
 εὔμορφα, πόσον γλυκὰ ἐτραγωδῆσε, τί ἔρωτικά
 τραγῳδία ἦσαν ἐκεῖνα! ἢ τὰ παρόμοια· πίζευσόν
 μοι, τὴν λέγει ἕσερον, ἕνας παρόμοιος νέος, καθὼς
 αὐτὸς, δὲν εὐρίσκειται μὲ ὅλας τὰς χάριτας ἐσολισμέ-
 νος· πόσον λοιπὸν εὐτυχὴς ἦθελες εἶσαι, ἑξαδέλ-
 φη, (τὴν πειράζει) ἂν ἦθελες τὸν ἀπολαύσει διὰ
 ἄνδραν! δὲν εἶναι ἀλήθεια; ναί, ἑξαδέλφη με, ἀπο-
 κρίνεται ἡ Χοροφιμά, αὐτὸ ἀληθεύει, καθ' ἕναν τρό-
 πον· ὅμως ἂν δὲν ἦτον ἐπιρρέπῃς εἰς ὅλα τὰ μέρη,
 ἢ ἂν δὲν ἦτον ἢ ἄλλης θρησκείας, ἦθελε βέβαια ἦ-
 ναι εἰς ἔμένα τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον· αὐτὰ
 λοιπὸν τὰ δῖω ἢ μάλλισα τὸ ἕσερινὸν κάμνεν νὰ ψυ-
 χραίνεται ἢ ἀγάπη με πρὸς αὐτόν· αὐτὸ βεβαιώτα-

τα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τὴν Τερκίαν ἀνατροφῆς· μετὸ νὰ ἐγχεέν εἰς τὰ τέκνατων ἕνα μῦθος ἄσπονδον ἐναντίον τῶν ἑτεροδρήσκων. Ὅθεν κάλλιον ἕνας πατήρ, ἢ μήτηρ ἔχει νὰ ἀποθάνῃ ἢ κόρη τε, ἢ ὁ υἱός τε, παρὰ νὰ πάρῃ ἄνδρα, ἢ γυναῖκα ἄλλης δρησκείας, εἰς καιρὸν ὅπῃ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ δρησκείᾳ τὸ ἐπιτρέπει καὶ τὸ συγχωρεῖ*). Ὅθεν δὲνήτον παράξενον, ἂν καὶ ἡ Χοροψιμὰ ἐμίσει τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν τῆ ὀρθοδόξου καὶ Ἀνατολιῆ δόγματος ὄντα· μετὸ νὰ ἦτον πολλὰ εὐλαβῶς πρὸς τὴν δρησκείαν τῆς ἀνατετραμμένη καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα της· καὶ ἐσοχάζετο ἂν τὸν ἀγαπήσω καὶ τῆ δώσω τὴν καρδίαν μου, δὲν θέλω ἀπολαύσει τίποτε· ἐπεὶ δὲ οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν μὲ ἀφήσει· Ὅθεν μάταιος εἶναι ὁ Ἔρωσ μου πρὸς αὐτὸν διὰ τῆτο πάντοτε ἀδιαφορῆσεν· ἡ Μειρέμ δὲ μετὸ νὰ εἶχε διαφορετικὴν ἀνατροφήν, ὁ πατήρ της εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ πολλῶν, ὡσαύτως καὶ ἡ μητέρα της, τὸν ἀδελφόν της δὲ καὶ τὴν βυζάσραν της δὲν τὴς ἔμελλε νὰ τὴν διδάσκῃ περὶ δρησκείας, διὰ τῆτο ἦτον ἡ καρδιά της ἐλευθερά, ἀπὸ ὅλας τὰς δεισιδαιμονίας, ἀπὸ ὅλας τὰς μωρολογίας τῶν γραϊδίων· Ὅθεν εὗρε καὶ ὁ Ἔρωτας τόπον καὶ τρόπον, καὶ εἰχώρησεν εἰς αὐτὴν τόσον, ὡσεὶ ὅπῃ τὴν ἐκυρίευσεν παντελῶς· τὴν λέγει ἕξερρον, ἕξαδελφί μου, ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸς ὁ νέος τόσον μὲ ἐτυπώθη εἰς τὴν καρδίαν, ὅπῃ παντελῶς ἡσυχίαν δὲν ἔχω, καὶ ὅλα προκρίνω νὰ τὰ χάσω καὶ μόνον αὐτὸν νὰ μὴν ἕξερηθῶ· τότε τὴν λέγει καὶ ἡ Χοροψιμὰ. καὶ ἐγὼ, ἕξαδελφί, νοιώθω τί εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ὅποιον βέβαια εἶναι ἀγάπη, ὅμως δὲς ἡξεύρω τί νὰ κάμω, διὰ τὰ αἴτια ὅπῃ σὲ εἶπα. ἂν ἡξεῦρα πῶς ὁ πατήρ

*) Ἐπρεπεν ὁ καλὸς ἦθος νὰ μᾶς σημειώσῃ, πᾶ εὐρίσκειται αὐτὸ, ὅπῃ ἡ ἀγιοτάτη πίστις μας νὰ συγχωρῇ, τὴν ἑνωσιν τῶν σκότες μετὸ τὸ φῶς εἰς καιρὸν ὅπῃ προεῖπεν τ' ἀναντιώτατα.

με ἔξεργε, καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα ἀντιπαθεῖν ὅτι ζελεπή
 Ἀνδρέας δείχνει εἰς ἐμένα ἕνα Ἐρωτικὸν ὑπερβολικόν,
 με ἔσειλε τώρα τόσα ῥαβασία, δὲν με χαροποιεῖν
 ὅμως τόσον, με τὸ νὰ ἠξεύρω, ὅτι οἱ γονεῖς με δὲν με
 ἀφίνεν νὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ μάλιστα σήμερον τὸ πρωτὶ
 με ἔσειλε με τὸν δὲλόντε, (τὴν δίδει τὸ ῥαβασάκι
 νὰ τὸ διαβάσῃ) διὰ τῆτο καὶ δὲν τῆ ἀποκρίνομαι. Ἐ-
 κει ὅπῃ τὸ ἀνεγίνωσκεν ἡ Μεῖρεμ καὶ ἠψάνετο μίαν
 ἄκραν σίγχχυσιν εἰς τὴν ψυχὴν της ἀπὸ ζηλοτυπίαν,
 νὰ, καὶ εμβαίνει ἡ μήτηρ γύναιον δεισιδαιμονέσατον
 (ἐπειδὴ καὶ τὰ ἄλλα ὅπῃ ὠμίλησαν τὰ ἠκεσεν ἔσα εἰς
 τὴν ἄλλον ὄνδᾶν αὐτῶν μὴ γινωσκουσῶν) φωνάζουσα
 πρὸς τὴν Μεῖρεμ με θυμόν, τέτοια ἐγὼ, Μεῖρεμ,
 ἠλπίζα ἀπὸ λόγου σε; ἀπάταις καὶ ἀτιμiais νὰ φέρης
 εἰς τὸ σπῆτί με; τί ῥαβασί εἶναι αὐτὸ; νὰ τὸ ἰδῶ
 εὐθύς με ὀργὴν ἀρπάζει τὸ ῥαβασάκι καὶ τὸ βάνει εἰς τὴν
 τζέπην της λέγουσα· ἄλλην φορὰν Μεῖρεμ, σὲ λέγω
 νὰ μὴ πατήσης εἰς τὸ σπῆτί με· ὅθεν πήγαινε,
 πήγαινε, καὶ ἂν θέλῃς παρόμοια πράγματα νὰ μιλήσης,
 κράξε παρόμοιαίς σε εἰς τὸ δικόν σε τὸ σπῆτι νὰ μι-
 λήσης· τότε γυρίζει καὶ πρὸς τὴν Χοροψιμὰν τὴν
 θυγατέραν της· ἐσύ λοιπὸν θέλεις τιμωρηθεῖν καθὼς
 σὲ πρέπει ἀπὸ τὸν πατέρα σε εὐθύς ὅπῃ νὰ ἔλθῃ·
 ἐπειδὴ ἀπετόλμησας νὰ δέχῃσαι Ἐρωτικὰ ῥαβασία
 ἀπὸ ἄλλοπίους τόσαις φοραῖς χωρὶς τὴν εἰδησίην μας,
 καὶ με τῆτο νὰ φανερωθεῖ εἰς τὸν κόσμον μία Ἐρωτικὴ
 ἀνταπόκρισις, καὶ νὰ ἀτιμάσῃς τὸ σπῆτί μας τώρα εἰς
 τὰ γυρατεῖά μας· αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγουσα με θυμόν
 ἀπέρασεν εἰς τὸν ἄλλον ὄνδᾶν ἀφίνουσα καὶ τὰς δύο
 ἀφῶνας καὶ ἀκινήτης ἀπὸ τὸν ἔξαφνόν τως φόβον· μετ'
 ὀλίγον δὲ ἐλθεῖσα ἡ Μεῖρεμ εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἀνε-
 χώρησεν· ἀφίνουσα τὴν Χοροψιμὰν ἀκόμι ἀναβηθῆτον.

Καθὼς ὅλα τὰ πράγματα προτιήτερα κατὰ ὄρεν
 ἐπήγαιναν, ἔτσι τώρα ἐξεναντίας ἀρχισαν νὰ πηγαι-

νην ἄνω ποταμῶν· ἐπειδὴ κατὰ τύχην μετ' ὀλίγον ἤλ-
 θεν ὁ τζελεπὴ Στεπάναγας μαζῇ μετὸν ἀδελφὸν
 τῆς Μειρέμ· ἐμβαίνοντες δὲ μέσα βλέπεν τὴν Χορο-
 ψιμὰν ἀπὸ τὸν μέγαν τρόμον, ὅπῃ τὴν ἐπροξένησεν
 ἢ μητέρα τῆς μετὰ φοβερίσματα τὰ αἰφνίδια, κει-
 μένην ὡσὰν νεκράν· ἐμβαίονεν παραμέσα καὶ βλέπεν
 τὴν μητέρα τῆς ὠργισμένην, χλωμὴν ἀπὸ τὸν θυ-
 μόν, ἀλλοιομένην τὴν ὄψιν, μερμερίζουσαν· τὴν ἐ-
 ρωτῶν τί ἔχεις; διὰ τί εἶσαι θυμωμένη; δὲν τρέχεις
 νὰ ἰδῆς τὴν κόρην σου; πῶς ἐλεεινῶς κεῖται; αὐτὴ δὲ ἄρχι-
 σε τότε καὶ τὰς ἐδιηγῆθη ὅλα ὅσα ἤκουσε καὶ ἀπὸ τὰς
 δύο· τότε ὁ ἀδελφὸς τῆς Μειρέμ θυμωθεὶς ἀνεχώρη-
 σε παρευθὺς· ὁ τζελεπὴ δὲ Στεπάναγας τρέχει
 πρὸς τὴν κόρην τε, τὴν τρίβει, τὴν βρέχει μετὸ
 ξίδι, καὶ μόλις ἠμπόρεσε νὰ τὴν ἀναστήσῃ· ἀφ' ἧ δὲ
 ἤλθεν εἰς τὰς φρένας τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξε-
 τάξῃ, ἔτε νὰ τὴν ὀνειδίσῃ, ἀλλὰ τότε τὴν ἀφίσε
 καὶ ἀπέρασε, εἰς τὸν ἄλλον ὄνδᾶν ἐξετάζωντας τὴν
 γυναϊκά τε, ἣτις διὰ νὰ τὸν βεβαιώσῃ εὐγάζει ἀπὸ τὴν
 τζέπην τῆς τὸ ραβασάκι καὶ τὴν δίδει λέγουσα, διάβα-
 σαι καὶ τὸ ραβασάκι ὅπῃ τῆς ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια,
 καὶ ἰδὲς τί ἀνθρώπως τιμὴς ἐμβάζεις εἰς τὸ σπῆτί μας·
 ἄρχισεν ὁ τζεπεπὴ Στεπάναγας νὰ τὸ ἀναγνώσῃ
 (ἐπειδὴ καὶ ἠγυνή τε δὲν ἤξευρε) καὶ ἀναγνὼς βλέπει
 τὸ ὄνομα τῆς τζελεπῆς Ἀνδρέα· τότε λέγει πρὸς τὴν
 γυναϊκά τε· αὐτὸ τὸ περιστατικὸν εἶναι πολλὰ εὐκα-
 λον νὰ ἰατρευθῆ, καὶ μάλις τῶρα ὅπῃ εἶναι ἀκόμι
 ὀγλίγωρα, ἐπειδὴ καὶ ἠξεύρωμεν τὴν ἀφορμὴν ἐξε-
 τάξῃς ποῖος ἔφερε τὰ ραβασία; ὄχι· κράζει εὐθὺς
 τὴν δέλην, τὴν ἐξετάζει μετὰ κάθε τρόπον, τὴν φο-
 βερίζει πρῶτον, ὕπερον ἠθέλε νὰ τὴν κτυπήσῃ· αὐ-
 τὴ ὅμως ὄλο ἀρνεῖτο, πῶς δὲν ἔχει εἶδησιν· ὕπερον δὲ
 ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ, τότε ἡ δέλη φοβηθεῖσα νὰ μὴ
 ξυλιαθῆ περισσότεραν, ἐξεμυσηρεύθη λέγουσα, πῶς

τὰ ραβασάκια καὶ τῆς Μειρέμ πρὸς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, καὶ τῆς τζελεπή Ἀνδρέα πρὸς τὴν Χοροφίμην ἐγὼ τὰ ἔδιδα, καὶ ἔτε ἡ μία ἤξευρε πῶς δίδω ραβασάκια τὸν κύρ Ἀνδρέα, ἔτε ἡ ἄλλη πῶς λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸν· ὁ τζελεπή Στεπάναγας, ὡς φρονιμώτατος, λέγει τὴν δέλην, συμμαζώξε τὰ πράγματα σε καὶ ἀναχώρει ἀπὸ ἐμένα εὐθύς, καὶ ἐν ὄσφονά τὰ δέσης ἐγὼ σε κάμνω τὸν λογαριασμόν διὰ τὸν μισθόν σε· ἡ δέλη ἀφ' ἧς ἠτοιμάσθη ἦλθε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς αὐθεντόσσης καὶ τῆς κυρίας της, καὶ ἔτσι λαβῆσα τὸν μισθὸν της ἀνεχώρησεν· ὕσερον παραγγέλλει, πῶς ἂν σείλη τίποτε ὁ Ἀνδρέας νὰ μὴ τὸ δεχθῆν, καὶ ἂν θελήσῃ μόνος τε νὰ ἔλθῃ ποτὲ, νὰ τὸν εἰπῆν, πῶς ὁ τζελεπή Στεπάναγας δὲν εἶναι σοσπῆτι· τότε λέγει τὴν γυναϊκά τε, αὐτὸ ὅπῃ τῶρα ἔκαμα καὶ παρήγγειλα εἶναι τὸ ἀρμοδιώτατον ἰατρικόν· ἡ ἀποχή τε τζελεπή Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ σοσπῆτιμας καὶ ἡ φυγὴ τῆς δέλης θέλῃν προσενήσει μεγάλην ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς· κατὰ τὸ παρὸν ὁμως σιωπῆ, ἕως ἂν τὸ πρᾶγμα νὰ ἀπεράσῃ, καὶ δὲν πρέπει πλέον νὰ εἰπῆς τὴν Χοροφίμην τίποτε.

Ἄς ἀφήσωμεν τέττες ἐδῶ, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Μειρέμ. Εὐθύς ὅπῃ ἦλθεν ὁ ἀδελφός της Συμωμένος, ἐκατάλαβεν αὐτὴ τὸ αἴτιον, ὅθεν ἄρχισε μὲ κάτι πεπανηρευμένα καὶ ἐπιτηδεϊότατα λόγια νὰ σκεπάσῃ τὸ πρᾶγμα παντελῶς, καὶ ἤθελε τὸ ἐπιτύχη, ἂν δὲν εἶχε τὴν ὑποψίαν ἀκόμι ἀπὸ τὸ ζιαφέτι τὸ βράδι· διὰ τῆτο τὴν ἐφοβέρισεν ὡς μεγαλήτερος, τὴν ἐνεθῆτησεν, ὅτι θέλει μεγάλως παιδευθῆ, ἀνίσως ἀκῆσει πάλιν τὶ παρόμοιον· ταῦτα εἰπὼν εὐθύς ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τε· ἡ δέλη δὲ ὅπῃ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν τζελεπή Στεπάναγα, τρέχει εὐθύς πρῶτον, καὶ ἀφίνει τὰ πράγματα τῆς εἰς τὴν ἀδελφὴν της ὅπῃ ἐδέλευν εἰς ἓνα πραγματευτὴν ζὸν Γαλατᾶν, καὶ ὕσερα

γυρίζει ὀπίσω ἔ δίδει εἶδησιν τὴν Μείρεμ διὰ ὅλα
ἐκεῖνα ὅπῃ ἠκολέθησαν μετὰ τὴν ἀναχώρισίν της· τέ-
λος πηγαίνει εἰς τὸ Σαράγι τῆ πρέσβευς ἔ κατὰ τύ-
χην ἀνταμώνει ἕναν δῆλον τῆ τζελεπῆ Ἀνδρέα ἔ τῆ
διηγείται ὅλα τὰ συμβεβηκότα, λέγασά τον νὰ τὰ
διηγηθῆ ἔ αὐτὸς τὸν αὐθέντην τε, ἔ ἔτσι ἀνεχώρησε.

Τὸ βράδι ἦλθεν ὁ τζελεπῆ Ἀνδρέας, ἐμβῆκεν
εἰς τὸν ὄνδᾶν, ἐκάθισε ἔ ἐσυλλογίζετο· μετ' ὀλί-
γον ἐμβαίνει ἔ ὁ δῆλός τε μέσα ἔ τὸν διηγείται
ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ ἡ δέλη τῆ τζελεπῆ Στεπάνανα ἦλ-
θε ἔ τῆ εἶπε· μετὰ τὴν διήγησιν αὐτὴν ἔμεινεν ὁ φί-
λος μας πάντῃ ἄφρονος ἀπὸ τὴν λύπην τε· ἔπειτα δὲ
διὰ νὰ τὴν ἀνακαφίσῃ ὀλίγον, ἄρχισε νὰ τρα-
γωδήσῃ τὸ ἐπόμενον πολλὰ λυπηρά.

Παντοτιναῖς καταδρομαῖς, πολέμους ἔ συχναῖς ὄρμαῖς,
Τριγύρω με κοιτάζω, ποσῶς δὲν ἠσυχάζω.
Ἡ τύχη με συμφοραῖς, πολλῶν λογιῶν τόσαις φοραῖς
Ὀρμᾶ ἔ με παιδεύει, ἢ ἀφανισθῶ γυρεύει.
Με σύνεφα πολλῶν καϊμῶν, με πλήθος ἀνασεναγμῶν,
Πάντα με τριγυρίζει, φθορὰν με φοβερίζει.
Σὰν κάσρο με πολλιορκεῖ, κί ἀκαταπαύτως πολεμεῖ,
Μεχασερὲ με ἔχει, πάντα με καταπρέχει.
Καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ φυλαχθῶ,
Γιατὶ οἱ βοησοῖ με, ἐφάνηκαν ἐχθροῖ με·
Ἐσώθικ' ἢ ὑπομονή, νικᾶται δὲν καταπονεῖ.
Κ' ἢ μεγαλοψυχία, ἔχει ἀδυναμία.
Αὐτὰ πλιά δὲν με βοηθῶν, γιατί' ἐφθασαν νὰ φοβηθῶν,
Κ' ἔτσι σὲ ἐρημίαν, εἶμαι κί ἀπελπισίαν.
Λοιπὸν δὲ νὰ παραδοθῶ, ἔ εὐς ἐχθρὸς με ἢ ἀφεθῶ,
Κλίω πλέον κεφάλι, κ' ἢ ἀκρὸ ὅπῃ τὸ βγάλλει.

Ἀφ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσεν ἄρχισε νὰ συλλογι-
 ζεται λέγωντας· ἴσως εἶναι ψεύματα καὶ πλάσματα
 ὅλα αὐτὰ τῆς Μειρέμ ἑξαδέλφης τῆς, ἢ ἄλλος κἀνέ-
 νας δόλος, ὃθεν δὲν πρέπει νὰ τὰ πισεύσω παρευδύς·
 ἄς δοκιμάσω, ἄς τὴν ζείλω ἐν ῥαβασάκι ἀκόμι,
 ὡσάν νὰ τὸ ἤξεύρω πῶς μᾶς ἐξεχώρισαν, τὴν δὲ
 Μειρέμ, ἣτοι τῆτο ἀληθεύει, ἣ ἔ, δὲν θελω τὴν ἀγα-
 πῆσαι, κάλλιον προκρίνω νὰ ἀποθάνω. παρὰ νὰ ἀ-
 γαπήσω ἄλλην, πλὴν τῆς Χοροφιμᾶς, ἣ ζωὴ με, τὸ
 φῶς με, ἣ ἀναπνοή με, ἣ κινήσις με, ἣ ψυχὴ με καὶ τὸ
 πᾶν με εἶναι αὐτὴ, διότι ἣ Μειρέμ ἐσάθη αἰτία
 νὰ μὲ ὑσερήσῃ πάντων τῆτων, τὸ ῥαβασάκι δὲ εἶναι
 τῆτο, ὅπῃ ἐδῶ βλέπεται.

Ἀξιολάτρευτη καὶ ἀξιέραση
 ψυχὴ με Χοροφιμά!

Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ζήσω, ἀπ' τὸ φῶς με ἂν χωρίσω,
 Μῆτε χωρὶς τὴν ζωὴν με, νᾶχω τὴν ἀναπνοήν με.
 Τὴν δικήν τε θεωρίαν, ἔχω γιὰ παρηγορίαν.
 Καὶ αὐτὸ ὅταν κυτάζω, φαίνεται πῶς ἠσυχάζω.
 Μὰ ἂν τύχη καὶ τὸ χάσω, εἰς τὸν θάνατον θά φθάσω
 Καὶ τὸν κόσμον ὑσερῆμαι, βέβαια καὶ ἀπαρῆμαι.
 Γιατὶ ποιοὺς μπορεῖ νὰ ζήσει, τὴν ζωὴν τε σὰν ἀφήσῃ.
 Χάνει χωρὶς τὴν ζωὴν τε, τὸ κορμὶ τὴν ὑπαρξίν τε.
 Καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ σῶμα, δὲν ἀκρόδησεν ἀκόμα,
 Νὰ κινήται ἢ ἀναπνεύῃ, πλεόν νὰ καταλαβαίνῃ.
 Κι ὅταν τῆτο δὲν με βλέπῃ, ἣ ζωὴ με τί με πρέπει;
 Καὶ ἐγὼ χωρὶς τὸ φῶς με, αἰδοῦσιν δὲν ἔχω Κόσμο.
 Καὶ ὁ ἴσκιος ἂν χωρίσῃ, ἴσως καὶ παραστρατίσει,

Από τὸ κορμίτ' ἀνθρώπου, εἶναι κάθε μέρος τόπος.
 Ἴσως νὰ ἀπομακρύνω, καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνο,
 Πλὴν ἀδύνατο μεγάλο, καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο,

Ὅ κατὰ πάντα πιστότατός σε Α.

Ἀφ' ἧ τὸ ἐσύνθεσε δὲν τῆ ἄρρεσεν, ὅθεν ἐσο-
 χάσθη νὰ γράψῃ ἄλλο μᾶλλον ἐνεργητικόν, ἄρ-
 χισε λοιπὸν νὰ γράψῃ τὸ ἀκόλευτον.

Ἐρασμιωτάτη ψυχί μου
 Κυρία Χοροψιμά.

Μετὰ τὴν ζέφισίν σου,	καὶ ἀναχώρισίν σου,
Στοχάσῃ τί συμβαίνει,	σε λόγῳ με νὰ γένη;
Ἐκεῖ ὅπῃ κοιμῆμαι,	πάντοτε σὲν θυμῆμαι,
Παραλαλ' ὄλο ἓνα,	καὶ ὀμιλῶ μὲ ἐσένα.
Καὶ ὅταν δὲν κοιμῆμαι,	καὶ τότε συλλογῆμαι,
Τὰ προτερήματά σε,	καὶ κάλλη τὰ χρυσά σε.
Κί ὅταν ἤθελε τύχη,	καθεὶς νὰ με συντύχη,
Ἀποκρίσιν δὲν πέρνει,	μόν' ἔττι ἀπομένει.
Κιὰν δώσω καὶ κάμμια,	πάλιν ἀπολογία,
Δὲν εἶσαι ἀρμοδία,	ἀλλ' ἔτ' ἐπιτηδεία.
Τί κάμνετε μὲ λέγου,	τὰ δένδρα, λέγω, κλαίγου,
Τέτοιας ἀποκρίσεις,	δίδω σὰς Ἐρωτήσεις.
Αὐτὰ κι' ἄλλα παθαίνω,	ζὸν δρόμον ὅταν βγαίνω.
Ἀπὸ τὸν χωρισμόν σου,	τὸν ἀνυπόφορόν σου.
Καὶ δὲν θαρῶ με' τόσο,	ποτὲ νὰ τὸ γλυτώσω,
Μόν' σὲ κἀνίνα ἄλλο,	δα πίσω ποιὸ μεγάλο.

Ὅλος ὅλως σὸς Α.

Πρὸ τῆ δὲ νὰ κοιμηθῆ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀ-
κόλυθον θρηνητικώτατα.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κακίας, ἦλθ' ἡ τύχη με βαθμὸν,
 Αὔξησαν τὰ δάκρυά με, με παντοτεινὸν κλαυθμὸν.
 Ἄγριώθηκε σ' ἐμένα, με θυμὸν τῆς φοβερὸν,
 Οὐτ' ὀλίγον ν' ἀνασάνω, δὲν με δίδει πλὴν κείρον.
 Ἄγκαλὰ κ' πάντα εἶχα, κ' ἐξαρχῆς καταδρομαῖς,
 Δὲν με ἔλειπαν νὰ βλέπω, ἄγριαῖς συχναῖς ὀρμαῖς.
 Πλὴν ἡ τωριναῖς σκληραῖς τῆς, κ' θανάσιμαῖς πληγαῖς,
 Ἐκαμαν αὐτὰ τὰ μάτια, δυὸ ἀσέρευταις πηγαῖς.
 Καὶ με ὅλου ὅπῃ τρέχεν, δίχως νάχεν σερρεμὸν,
 Δὲν μπορῶν ποτὲ νὰ σβύσεν, τῆς καρδιάς με τὸν καϊμόν.
 Φύσιν ἄλλαξαν σέ μένα, φλόγαις δὲν καταπονεῖν,
 Ἄλλ' ἐξ ἐναντίας μόνον, τὴν φωτιὰν ζωογονεῖν.
 Ἐφθασα χωρὶς ἐλπίδα, πλεόν νὰ καταυτηθῶ.
 Ἄχ δὲν εἶναι βλέπω τρόπος, διὰ νὰ ἀνασηθῶ.
 Μόνον ἐσὺ τύχη μὲ κάμε, ἔλκος νὰ σοχαθῆς,
 Κ' ἕνα τέλος διὰ ὅλα, γλίγωρα νὰ ἐνοιαθῆς.

Καὶ ἀφ' ἧ τοῦ ἔτελείωσε τὸν ἐπῆρην ὁ νήδυμος
 ὕπνος, ὅπῃ λῖει κάθε συλλογισμὸν.

Τὸ πρῶτ' ἂν ἀφ' ἧ ἐσυκώθη κράζει τὸν δῆλον
 κ' τῆ λέγει, πήγαῖνε αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι εἰς τὸν
 τζελεπή Στεπάνανα, κ' δός το τὴν δέλην, ὅπῃ
 νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τὴν κοκωνίτζαν Χοροφιμάν, καθὼς κ'
 ταῖς ἀπερασμέναις, κ' ἂν ἡ δέλη ἐκεῖνη δὲν ἔλθῃ
 νὰ σὲ ἀνοίξῃ, κ' ἔλθῃ ἄλλη νεά, τότε ἐρώτησέ την
 πῶ εἶναι ἡ παλαιά; κ' ἂν σὲ εἰπῇ πῶς δὲν εἶναι

ἔδω πλέον, τότε γύρισε ὀπίσω. πέρνωντας δὲ τὰ ῥαβασάκι ὁ δῆλος βελωμένον ἀνεχώρησεν. ὁ τζελεπή δὲ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ τραγωδηῇ τὸ ἀκόλεθρον ἕως ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ δῆλος.

Τί κερφόρα συμφορὰ,	πυίγομι ἀπάνω τὴν ξηρὰ,
Σὰν θάλασσα φεσκώνει,	ἢ γῆ κ' με πλακώνει.
Εἰς τὸν λιμένα ναυαγῶ,	κ' κινδυνεύω νὰ πνιγῶ,
Εἰς ἄκραν μιὰν γαλήνη,	ἢ γῆ με καταπίνει,
Ἡλιος φύσει ὁ πυρὸς,	σ' ἐμένα ἔγινε ψυχρός,
Κί ἄντις νὰ με πυρώσῃ,	ζητεῖ νὰ με παγώσῃ.
Εἰς τὴς λοιπὰς εἶν' καυσικός,	σ' ἐμένα πάγοσ φυσικός,
Καὶ θὰ με ξεπαγιάσῃ,	ἀντίς νὰ με ζεσάσῃ.
Ζητῶ τὸν ποταμὸν νερὸν,	τὸν βρίσκω παρευθὺς ξερὸν,
Ἀντίς νερό βρίσκ' ἄμμο,	πέτε με τί νὰ κάμω;
Στὴν θάλασσ' ἀπαντῶ ξηρὰ,	βενὰ κ' δάσῃ φοβερὰ,
Καράβι πῆ νὰ πλεύσῃ,	πανὶ πῆ νὰ δελεύσῃ;
Ἐμετεβλήθηκε τὸ πᾶν,	ὅλα ἀνάποδα με πᾶν,
Φαίνεται ἀποσασία,	πῶσ εἶν' κ' εἰς τὰ σοιχεῖα.
Ὅλα ἐπάνω με ὀρμῆν,	κ' νὰ με φᾶν ἐπιθυμῆν,
Πλὴν τύχη σὰν θελήσῃ,	δικαία κάμνει κρίσι.

Ἦλθε δὲ ὁ δῆλος κ' τὸν λέγει, ὅτι ἔτε δέλη νέα πλέον εἶναι ἐκεῖ, ἔτε δέλη παλαιὰ, ἀλλὰ μόνον ἕνας δῆλος, τὴν ὁποῖον ἐρώτησα πῆ εἶναι ἢ δέλη, κ' με εἶπεν, ὅτι ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν αὐθέντην ἕσερρον, καθὼς με παρηγγείλετε, ἐγύρισα ὀπίσω, κ' ἰδὲ τὸ ῥαβάσι· κ' ἔτσι εὐγῆμεν ἀπὸ τὸν ὀνδᾶν. Ὁ τζελεπήσ μας λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν δίηγησιν τέτε τῆ δέλω ἐβεβαιώθη κ' διὰ τὰ λοιπὰ, ὅπῃ

ἢ κῆ-

ἤκαστον ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον τε δῆλον· ὅθεν ἄρχισε
 νὰ θρηνῇ τοιαυτοτρόπως.

Πῆ εἶν' τὸ ἔσκι κ' ἡ χαρὰ, πῆ εἶχα γὰ ἄλλην φορά,
 Τώρα καρδιά μ' μαράνθη, τὸ κέφι με ἐχάθη.
 Πῆναι καρδιά ἡ πρωτινὴ, πῆ ἦτον ὅλη ἡδονή;
 Τώρα εἶναι θλιμένη, καὶ παραπονεμένη.
 Πρῶτα ξυπνῆσα τὴν αὐγὴν, χωρὶς καμμίαν συλλογὴν,
 Τώρα μὲ ἄχ' πλαγιάζω, ξυπνῶ κ' ἀνασενάζω!
 Ἡ ἄνοιξαις ἡ δροσεραῖς, σὲ μένα εἶν' λυπητεραῖς,
 Τῆς Γῆς ἡ πρασινάδα, δὲν ἔχει νοσιμάδα.
 Καὶ τῶν ἀνδρῶν ἡ μυρωδιά, δὲν μῆ εὐφραίνει τὴν καρδιά.
 Τί μ' ὠφέλεν τὰ ἄνθη, σὰν ἡ καρδιά μ' μαράνθη.
 Τ' ἀηδόνια τὰ μελωδικά, τ' ἀκῆω μελαγχολικά,
 Τὰ σάξια δὲν μ' εὐφραίνεν, μάλισα μὲ πικραίνεν.
 Κι ὁ κόσμος τί μὲ ὠφελεῖ, σὰν τ' ἀχειλάκι μ' δὲν γελεῖ.
 Παρὰ ζωὴ θλιμένη, κάλιο ἀποθαμένη.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ ψάλλῃ πολλὰ τραγαδικῶς,
 τὸ ἀκόλεθον.

Τί ζωὴ πολλὰ ἀθλία, σεναγμῶν πολλῶν αἰτία,
 τέτη ἡ προσωρινή!
 Καὶ μὲ ὅλο πᾶν δολία, σὴν δικήν της τὴν φιλία,
 ὅπε μᾶς παρακινεῖ.
 Στὴν ἀρχὴν της καὶ εὐ τέλος, δίδει πάντα ἓνα βέλος,
 κλαυθμηρὸν φαρμακερὸν.
 Πλὴν μ' ἀγκίσρι δαλωμένον, πέρνει πλῆθος τυφλωμένων,
 καὶ εἰς κάθε τι καιρὸν.

Ὅσον ἄπλαγχνα παιδεύει, κἀνεὶς πάλιν δὲν γυρεύει,
ἀπ' αὐτὴν νὰ ἀφεθῆ.

Κάθε πειρασμὸν προκρίνει, καὶ ἀντάλλαγμα τῆς δίνει.
ὅ,τι πρᾶγμα κί' ἂν βρεθῆ.

Πολυζήνακτος ὁ βίος, τὸ ὁμολογεῖν ὁμοίως,
ὅλοι μὲ τὴν δοκιμὴν.

Σταῖς φερτέναις τυραννῆνται, πλὴν τὸν θάνατον φοβῆνται,
ὅπῃ εἶναι ὁ λιμὴν.

Ὡ! ἀπάτη τῆ προσκαίρει, κόσμῳ τέτῃ, καὶ χειμέρει,
ἀπορῶ πῶς ἠμπορεῖ,

Τ' ἔσῃ ἀπὸ μεγάλαις, τόσαις δυσυχίαις, ζάλαις,
σ' ὅλες μασνὰ προχωρῆ;

Ἀπ' αὐτὸν παραπονῆνται, ὅλοι καὶ δυσαρεστῆνται,
κάθε γένεος καὶ βαθμῆ,

Μὲ τὸ ζόμα τὸν ὑβρίζεν, ὅμως πάντοτε χωρίζεν,
παρ' αὐτῆ μετὰ κλαυθμῆ.

Ὅσοι ὅμως ἠμπορεῖσι, τὴν ἀλήθειαν νὰ ἰδῶσι,
νὰ γνωρίσεν τὴν πολλὴν

Πλάνην τέτῃς εὐς θαυμάζω, καὶ φρονίμῃς ὀνομάζω.
ὅλες μὲ ὑπερβολὴν.

Γιὰτ' ὀλίγα ὑσερῆνται, γῆϊν' ἀγαθὰ κί' ἀρνεῖνται,
τὰ νομίζεν ὡς νεκρά.

Ὅμως μήτε ἰδοκιμάζεν, τόσα πάσῃ πῆ συχνάζεν,
εἴν' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ μακρά.

Ἡ δὲ Μειρῆμ μὲ ὅλον ὅπῃ ὁ ἀδελφός της τὴν
ἐφοβέρισε διὰ νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸν Ἑρῶτα, αὐτὴ ὅμως
παντελῶς τὰ φοβερίσματα δὲν τὰ ἐσοχάσθη - ἐπειδὴ
ὁ Ἑρῶς εἰς αὐτὴν εἶχε τὴν ἀνωτάτην καθεδρᾶν. διὰ

τὸτο δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ σοχάζεται ἀλλὰ νέα μέσα ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐσοχάσθη ἀρκετὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σείλη ἐν ραβασάκι ἐλέγχον τὴν μεταβολὴν τῆς τὴν τόσον ὀγλίγωρον· ἐπειδὴ ἡ ἐπίπλαστος ἐκείνη ἢ προσπεποιημένη ὁμιλία τῆς ἐφαίμετο ἀληθῆς ἢ Ἐρωτικὴ βεβαιώτατα.

Ἐρασμιώτατε φῶς με

Κύρ Ἀνδρέα!

Τί ἀγανάκτησις πολλή, ἢ μῖσος μὲ ὑπερβολή,
 Καὶ ἄκρα σοβαρότης, κί ἀπάνθρωπος σκληρότης;
 Τί ἦχος ὄντως φοβερόν, ἢ βλέμμα τόσον τρομερόν,
 Γνώμη δυσκολωτάτη, ὀργὴ μεγαλωτάτη.
 Φῶς μ' ἔτξινὰ μεταβληθῆς, ποσῶς νὰ μὴ με λυπηθῆς,
 εἶναι σὲ μένα ζάλη, ἢ συμφορὰ μεγάλη.
 Νὰ μ' ἔχῃς πάντα σὲ καὶ μὲς, σὲ βαθυτάτης τεναγμῆς,
 εἰς τόσον σε γαζέπι, τελείως δὲν σὲ πρέπει.
 Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῆς, καλὰ νὰ πληροφορηθῆς,
 Κί ἔτξινὰ μὲ μισήσης, ἢ πλέον νὰ μ' ἀφήσης.
 Καὶ ὄχ' εὐθὺς τεβεκελί, ἀγαπημένον με πελί,
 Νὰ ἔμβω σὴν ὀργίν σε, ἢ ἀγανάκτησίν σε.
 Φθάνει λοιπὸν ὁ κακιωμὸς, κί ὁ τόσος ἄδικος θυμὸς,
 Καὶ ἔλα σὲ ἰνσάφι, κάμεμε πλέον ἄφι.
 εἰς ὅ,τι ἔπταισα καὶ γῶ, ἢ δυσυχῆς παρακαλῶ,
 Ναι, ἢ ἐπάκκσον με, πελί ὀλόχρυσόν με.
 Καὶ δέλω εἶμαι ἀληθῶς, ἰκέτις σὴ παντοτεινῶς,
 Ὅτι τῆς σῆς υἱεῖα, ζωῆς ἢ εὐτυχίας.

Ἡ Πισοτάτη σὲ Μ.

Ἀφ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἐβέλωσε δὲν ἤξευ-
 ρε μὲ ποῖον νὰ τὸ σείλη· τὸ πρῶτον μέσον τὸ ἔχα-
 σε τὴν παραμάνα τῆς καὶ βυζάσαν τῆς δὲν τὴν πα-
 ρεπισεύετο· ἀπεφάσισε ἔν νὰ τὸ σείλη μὲ ἕνα πάντα
 ἀγνώρισον· ὅθεν ἐκεῖ ὅπῃ ἀπερνεῖσεν ἕνας δῆλος τινος
 μπακάλη, τὸν κράζει λέγουσά τον, παρακαλῶ ἀ-
 πέρνα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Σαράγι τῆ πρέσβευς τῆ
 Βενετζάνε, καὶ δόσε τῆτο τὸ ραβασάκι τὸν δῆλον τῆ
 δραγαμάνε τε διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίση τὸν αὐθέντην τε·
 ὁ δῆλος τὴν ἀποκρίνεται μάλισα, μάλισα· (τὸ φι-
 λωδῶρημα γὰρ εὐγάζει τὰ κάλλισα) ἐπειδὴ μέσα εἰς
 αὐτὸ τὸ σαράγι ἔχω καὶ ὑπόθεσιν τινά· ἦλθεν ἔν ὁ
 δῆλος εἰς τὸ Σαράκι καὶ εὐρίσκων τὸν δῆλον τῆ τζελεπῆ
 Ἀνδρέα, τὸν λέγει, μία κυρὰ μοὶ ἔδωσεν αὐτὸ τὸ
 ραβασάκι διὰ τὸν αὐθέντην σε· ὅθεν ἀφ' ἧ ἔλθη
 νὰ τῆ τὸ δῶκῃς· ὁ δῆλος δὲ τῆ τζελεπῆ Ἀνδρέα τὸ
 ἐπῆρε λέγων καλὰ, καὶ ἐκαρτερεῖσε νὰ ἔλθη ὁ αὐθέν-
 τῆς τε νὰ τῆ τὸ δῶσῃ.

Πρὸς τὰς τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς ἦλθε καὶ ὁ τζε-
 λεπῆ Ἀνδρέας, καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὄνδαν τε ἄρχισε
 νὰ συλλογίζηται διὰ τὰς θλίψεις καὶ τὰς καϊμῆς τε· ὅθεν
 ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλεθον διὰ νὰ ἀπεράσῃ
 ὁ καιρὸς, κατὰ τὸ νεχαβέτι.

Μὲ πάδη κί ἀνασεναγμῆς,	καὶ ὑπερβολικῆς καϊμῆς,
Πάντοτε παραδέρω,	καὶ πάλιν ὑποφέρω.
Μὲ θλίψεις πολυκαιριναῖς,	μὲ συμφοραῖς παντοτειναῖς,
Μὲ δάκρυα, μὲ πόνης,	περὶ τῆς τόσῃς χρόνῃς.
Ποτὲ δὲν ξεύρω νὰ χαρῶ,	καὶ νὰ γελάσω λαχταρῶ,
Πλὴν δὲν μ' ἀφί' ἡ λύπη,	ὅπῃ ποσῶς δὲν λείπει.
Μὲ ἐκυρίευσεν πολυ,	καὶ τίποτε δὲν μ' ὠφελεῖ,

Ὅσο κί' ἄν κοπιᾶζω, δὲν τὴν διασκεδάζω,
 Μὲ βί' σκ' ἀ φαρμακερά, κ' ἕτερα δεινὰ πολλὰ,
 Τόσου καιρὸν παλεύω, εἰς τέλος πιά κ' οὐτεύω.
 Γιατ' ἐγλεντ' ζέ' ἔχω τὸ ἄχ, κ' γιὰ παρηγορί' τὸ βάχ!
 Ματαίως πάντα τρέχω, ἐλπίδα πιά δὲν ἔχω.
 Ὡ' τύχη τύχη φθονερά, σὲ μένα μόνου ε' α' δερά,
 Πῆ ἢ μεταβολαῖς σε, ἐκείναις ἢ πολλαῖς σε.
 Γύρισε πρὸς με μιὰν φορά, τύχη περακαλῶ πολλὰ
 Κάμεμε ἰναέτι, φθάνει τὸ ἐξί' τι.

Ὅταν λοιπὸν ἐτραγωδῆσεν ἐμβαίνει ὁ δῆλος
 μὲ τὸ ραβασάκι εἰς τὸ χέρι λέγωντάς τον τζελεπή,
 σήμερον πρὸς τὸ δειλινόν, ἦλθεν ὁ δῆλος τῆ μπα-
 κάλη μας κ' με ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ραβασάκι νὰ τῆς τὸ
 ἐγχειρίσω, λέγωντάς με, πῶς εἶναι ἀπὸ μιὰν κυ-
 ράν· τὸ ἐπῆρεν εὐθύς εἰς τὰς χεῖράς τε κ' ἀναγνὼς
 βλέπει πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Μειρέμ· ὅθεν ἐσυγχύθη,
 πάλιν, ἐλυπήθη, παθ' ὑπερβολὴν, κ' τόσον μίσος
 κατ' αὐτῆς ἐλάμβανε ἀπὸ τὰ ραβασάκια της, ὅσην
 ἀγάπην αὐτῇ τῆ ἔδειχνε, σοχαζόμενος τὸ, πόσον
 ἄπρεπον εἶναι νὰ παρακινῶν αἱ γυναῖκες διὰ λόγους
 γραπτῆ κ' προφορικῆ τὲς ἄνδρας πρὸς Ἐ' ρωτα.

Ἐ' πειτα δὲ, πρὸ τῆ νὰ τὸν κυριεύσῃ ὁ διαλύων ἀ-
 πάσας τὰς φροντίδας, λύπας, θλίψεις τε κ' σενοχωρίας
 ὁ γλυκύτατος, λέγω, ὕπνος· ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ
 τὸ ἐπόμενον, κατὰ τὸ νίγηρις.

Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς με, ἐξαρχῆς τῆς ἐδικῆς με,
 Ἦ φερτένα τῶν κακῶν με, κυριεύει τῶν φρικτῶν με
 Καὶ γαλήνης εὐτυχίαν δὲν ἐπέτυχε καμμίαν,
 Μήτ' ἀνέσεως λιμένα, ἠῦρε σὲ καιρὸν κ' ἀνέμα.

Ἀπ' ἐδῶ σ' ἐκεῖ πηγαίω, θλίψεως σερραῖς λαχαίω,
 Καὶ εἰς δυσυχίας ξέραν, ὄντως πέφτω κάθ' ἡμέραν.
 Πάντοτε μὲ τριγυρίζου, κύματα παδάων κί ἀφρίζου,
 Μὲ συχυῶν κινδύνων ζάλαις, καταποδιασαῖς μεγάλαις.
 Κ' ἐν τῷ μεταξὺ ὀρμῆσι, κί ἄνεμοι ἐχθρῶν φυσῆσι,
 Κί ὅλα τάρμενα ξεσχίζου, καθ' ἐλπίδος κί ἀφανίζου.
 Κ' ἔττι νύκτ' ἀπελπισίας, φέρου ἐν ταύτῳ τελείας.
 Καὶ τεφάνι ἀπορίας, σκοτεινάδ' ἀναισθησίας.
 Λαχταρῶ παυτῆ κυτάζω, γλυτωμῆ φῶς δὲν πεικάζω,
 Πλέον εἶσι τῆς φιλίας, ἀποβλέπω κάθε μίας.
 Μὰ κί αὐτὰ κρυμμένα μένου, κ' ὡς φαίνεται προσμένου,
 Τὸν καλὸν καιρὸν νὰ εὔγην; τότε πῆ δὲν χρησιμεύου.
 Πιὸ λοιπὸν νοός τιμῶνι, νὰ βασῶ νὰ μὴ σραβόνη;
 Κί ἀφ' ἧ ὅλα βυθισθῆκαν, τ' ἀκριβώτερα χαθῆκαν.
 Εἰς τὸ ἴδιον καράβι, νὰ φοβεῖτ' ἀκόμι βλάβη.
 Βέβαια πιά καθῶς τρέχει; τὸν βυθὸν λιμένα ἔχει.

Ὄταν δὲ ἐφάνη ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ, ὅπῃ
 τότε ἄρχισαν νὰ κελαδῶν τὰ πελλία, τὰ κανάρια
 κ' τὰ ἀηδόνια γλυκύτατα, ἐστυκώθη κ' αὐτὸς κ' ἄρχισε
 νὰ συγκελαδήσῃ μὲ αὐτὰ, ὄχι ὁμως χαροποιᾶ,
 ἀλλὰ λυπηρὰ, κατὰ τὸ ἰσφαχάν.

Τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης μὲ, μὲ φύλλα πισοσύνης

Ἰσκιον ἐλπίδος μ' ἔδιδεν ἀμέτρον εὐφροσύνης.

Πλὴν τώρα ἐμαράνθικαν, τὰ φύλλα κ' ὑποφέρω.

Ἀπελπισίας λογισμὸν κιάδικα παραδέρω.

Τῶν ὑποσχέσεων κλαδιά, τῆ μίσους ἢ ψυχρότης,

Ἐξήρανε παντάπασι, κ' ἔφθασ' ἡ κρυότης,

Κ' ἐγὼ τὴν ῥίζαν τῆ φυτῆ, ἀδύνατον κυτάζω,
 Ἀπτὰ σημεῖα τῶν κλαδιῶν, ἄν εἶν χλορὴ διαζῶ
 Ἀειθαλὲς ἐνόμιζα τὸ δένδρον τε μὲ λάθος.

Χωρὶς τὰ ἄνθη δέχεται τὸ φυλλοβόλον πάθος.
 Φαίνεται πιά νὰ ἔχασε τὴν ζωτικὴν ἰχύν τε.
 Καὶ δι' αὐτὸ ἀπέβαλε τῶν φύλλων τὴν γολήν τε.
 Καὶ μ' ὅλον τῆτο πρόσφερνα ὁμῆ κ' θεραπεῖαν
 Δακρύων με ποτίσματα μὲ κάθε προδυμίαν.

Πλὴν μάτην ἐκοπίασα δι', ὅτι εἶχε φθάσει
 Βαθειὰ ἡ ῥίζα μοναχὰ σὺν ὄφιν εἶχε πιάσει.
 Καὶ ἔδειχνε εἰς μάτια μὲ ὅλο πῶς δὲ ν' αὐξήσῃ,
 Μὰ ῥίζαν σαθερότητος δὲν εἶχευ ἀποκτήσει
 Μόν' ἀπὸ ζέσιν Ἐρωτος πάλιν νὰ ἀναδώσῃ,
 Ἴσως τῶν πρώτων ἴσκιων με ἐλπίδας ξαναδώσει.

Ἐπειτα δὲ σοχαζόμενος τελείαν, τὴν ὑσέρησιν, ὅτι
 δηλ. πλέον δὲν θέλει ἰδῆ ἐκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον ὑπο-
 κείμενον, δὲν θέλει ὁμιλήσει πλέον μὲ αὐτὸ,
 ἄρχισε νὰ θρηνησῇ κατὰ τὸν ἀκόλυθον τρόπον, δηλ.
 κατὰ τὸ Σεγκιὰχ λιτόν.

Ἄλλο ὡσάν τὸν χωρισμὸν πάθος δὲν ἐγνωρίσῃ,
 Τόσον πολλὰ φθοροποιὸν κ' δὲν ἐθεατρίσῃ.
 Δοξάζεν ὅλοι καθαρά, πῶς ἄλλο νὰ μὴν εἶναι,
 Τῆς τύχης μέγα τὸ δεινὸν κ' ἔττι ἐννοῦναι.
 Γιατὶ εἶναι ἀδύνατον πράγμα ἂν ἔ δοκιμάσει,
 Πάθος αὐτὸ τῆ χωρισμῆ τὸ εἶναι νὰ μὴ χάσῃ.
 Ἀφ' ἑνα σῶμα σύνδετον τὸ εἶδος ἂν χωρίσῃ,
 Ἐκ τῆ λοιπῆ εἰσέπειτα τινὰς τί θὰ ἐλπῖσει;

Παρά, ροὴν τῶν θλίψεων, φθορὰν ἢ καὶ πόνον,
 Καὶ ἄλλα ἄμετρα δεινὰ ἢ τέλος πάντων φόνου.
 Ἄχ! ἢ ἐγὼ ψυχίτζαμε δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω,
 Ὅπῃ σὲ ὑπερήδηκα, ἀλλέως πῶς νὰ ζήσω;
 Μὲ θλίψεις πάρεξ ἢ καὶ μὲς ἢ εἰς βυθὸν τῆς λύπης,
 Ἐν ὅσω σὺ τὸ εἶδος μὴ ἀπὸ κοντὰ μὲ λείπεις.
 Σεσένα τύχη σέκεται νὰ μὲ χαροποιήσης,
 Καὶ μὲ τὸ εἶδος μὲ αὐτὸ νὰ μὲ εἰδοποιήσης.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ τραγῆδι ἐσο-
 χάσθη νὰ τὴν σείλη ἐν ῥαβασάκι ἢ διὰ νὰ τὸ σείλη
 ἐφεύρεν ἕνα μέσον πολλὰ ἐπιτήδειον, καθὼς θέλο-
 μεν εὐθὺς εἰπῆ, ἔγραψεν ἐν τὸ ἀκόλουθον.

Ἐρασμιωτάτη ἢ ἀξιολάτρευτή μὲ
 Κυρία Χοροψιμά!

Τάχα ξεύρεις πῶς ποδαίνω, ἢ θάρρεις πῶς σὲ γελῶ;
 Μέρα τῆ ἡμέρα φῶς μὲ νοιάσω ὅτι ἀναλῶ.
 Ἡ' δική σου ἢ ἀγάπη μ' ἔκαμε νὰ σε ρηθῶ,
 Κάθε ἡδονὴν τῆ κόσμου, ἢ τὸ πᾶν νὰ ἀρνηθῶ.
 Ὅλα ἔλειψαν σ' ἐμένα, δὲν εἶν' πλέον λακυδιά,
 Σκλάβος εἶμαι βασιλεύεις, σὴν ἀθλίωμε καρδιά.
 Τύρανός μὲ ἢ κυρία εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ,
 Σέγνωρίζω, τὴν ζωὴν μὲ ἀπὸ σένα καρτερῶ.
 Καὶ θάρρεις χωρὶς ἐσένα πῶς μπορῶ νὰ εὐτυχῶ,
 Πέμετο εὐθὺς ὦ φῶς μὲ γιὰ νὰ πάγω νὰ πιηγῶ.
 Μ' ὅσαις ἔχω δυσυχίαις, ἂν τὸ καλοσοχαθῆς,
 Ἐχοντας τὴν εὐνοιά σου πάντα εἶμαι εὐτυχῆς.

Καὶ χωρὶς εἶσαί φῶς με κάθε ἄλλος ἐγλεντζῆς,

Κ' ἡδοναῖς κ' ἡ εὐτυχίαις εἰς ἐμέναναι σκετῆς.

Βέβαια σ' αὐτὸ νὰ εἶσαι πάντοτε νὰ σὲ χαρῶ,

Ὅτι ὅλ' αὐτὰ πᾶ εἶπα, ἔττι φῶς με τὰ θαρῶ.

Ὁ πιστότατος τῆς δέλος Α.

Ἦσαν τὸ ἐβέλωσε κ' ἔκραξε τὸν δέλον τε ἀφ' ἧ δὲ ἦλθεν ὁ δέλος τὸν λέγει, ἡξεύρεις κάμμιαν γυναῖκα Ἀρμέναν γραίαν πτωχὴν; τὸν ἀπεκρίνεται ὁ δέλος λέγωντας, μάλισα τζελεπή· πήγαινε λάιπὸν κράξετην νὰ ἔλθῃ ἐδῶ παρευθὺς· ἐπήγεν ὁ δέλος εὐθὺς κ' τὴν ἔκραξεν, ἦτις ἦλθεν ἀκολοθεῖσα αὐτὸν· ἐμβαίνοντα δὲ μέσα λέγει, τί ὀρίζετε αὐθέντα, ὅπῃ με ἐκράξετε; τότε τὴν λέγει ὁ τζελεπή Ἀνδρέας, Μητέρα, ἔχω καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω, κ' ἂν μὲ τὸ κάμης, θέλεις βέβαια μὲ ὑποχρεώσεις. θέλω νὰ δώσης μὲ κρυφίον τρόπον, ὅπῃ σοχαθῆς, τῆτο τὸ ραβασάκι τὴν κοκονίτζαν Χοροφιμάν, τὴν θυγατέρα τῆ τζελεπή Στεπάνανα, νομίζω, ὅτι τὴν γνωρίζεις, ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ καταλάβῃ κανέναν· τὸ καλὸν ἐκεῖνο γραίδιον τὸν λέγει, ὡς ἐπιτηδειότατον κ' πρακτικώτατον ὅπῃ ἦτον εἰς παρόμοια πράγματα, ὡσὰν νὰ εἶχε σπευδάξει εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆ Ἐρωτος τῆ πάντα ἐφευρίσκοντός τε καὶ ἐπινοῶντος, αὐτὸ εἶναι τζελεπήμυ πολλὰ εὐκολον εἰς ἐμένα νὰ τὸ κάμω· ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν κόρην τὴν γνωρίζω πολλὰ καλὰ, κ' τὴν μητέρατης κ' τὸν πατέρατης κ' ὅλως τῆς συγγενείσ της· κ' μάλισα εἰς τὴν ἐκκλησίαν κάθε Κυριακὴν κ' ἑορτὴν ἐγὼ σέκομαι ὀπίσω ἀπὸ τὴν κόρην, κ' ἡ μητέρατης παρεμπρὸς· κ' μεθαύριοντὴν Κυριακὴν εὐθὺς ὅπῃ

νά τελειώσῃ ἢ λειτουργία καὶ νά ἀρχίσῃ ὁ κόσμος νά
 εὐγαίνῃ καὶ νά ἀνακατώνονται θέλω τῆς τὸ ἐγχει-
 ρίσει τόσον κρυφά, ὅπως κἀνέναν νά μὴ καταλάβῃ
 τῆτος ὁ τρόπος τῆς ἐγχειρίσεως ἄρесе κατὰ πολλὰ
 τὸν τζελεπή μας· ὅθεν εὐγαλε καὶ τὴν ἐφιλοδώρησε
 πολλὰ γενναίως· τὸ γραΐδιον δὲ μετ' ἄλλον πολλὰ πα-
 λιτικὸν προσκυνῆσαν καὶ εὐχαρισῆσαν τὸν τζελεπή μας
 χώρησε δείχνωντας μίαν μεγάλην προθυμίαν, καὶ ὑπο-
 χόμενον ὅλα τὰ δυνατά τε.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησε τὸ κάλλισον ἐκεῖνο καὶ ἐ-
 πιτηδιώτατον γύναιον ἄρχισεν ὁ τζελεπής μας νά
 τραγωδηῖ τὸ ἀκόλῃθον πολλὰ λυπηρά.

Τὸ νῆρι τῆς ψυχῆς με καὶ τὴν κατηγορίαν,

Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς με, γλυκειά με συνοδίαν.

Τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν με πῶς νά τὸ σεριθῶ,

Ὅπως τὸν νῆρι με χάσω, ὅταν τὸ θυμηθῶ.

Τὰ μάτια σὰν δὲν βλέπω ἐγὼ πῆ λαχταρῶ,

Νά ζήσω πλὴν δὲν θέλω, ποτέ με νά χαρῶ.

Παρά ζωὴ θλιμένη με τέτοιο σεριθῶ,

Θάνατος εἶναι κάλλιο με δίχως σεναγμῶ.

Τῆ κόσμος δὲν μευφραίνει καμμιὰ τε εὐμορφίαν,

Σὰν τὸ πελιμ' δὲν βλέπω δὲν τόχω συνοδίαν.

Μὲ σεναγμὸς καὶ πόνος με φλόγα καὶ καϊμό,

Νά κλαίω θέλω πάντα πελιμ' τὸν χωρισμό.

Τρώγω λαλῶ κοιμῆμαι καὶ ὅπου περπατῶ,

Μὴ ἔχων τὸ πελιμ' πάντα ἀγυνακτῶ.

Πῶσε γλυκειά μ' ἀγάπη; πῶσε δικό με φῶς;

Πῶς ἔξαφνα ἢ τύχη σ' ἄρπαξεν ἀπ' ὀμπρός!

Πλέον δὲν σὲ ἀκῶω νὰ δῶ πῶς κελαδεῖς,
 Μαρνήθηκες, πολίμη, δὲν θέλεις νὰ μὲ δῆς.
 Κἂν ἄκυσσε, ἀκόμι, αὐτὸν τὸν σεναγμὸν,
 Ἄχ! ἄδικα ποδαίνω μ' αὐτὸν τὸν σερεμὸν!
 Σφάζομ' σὲ παραδίδω τὴν μαύριν με καρδιά
 Σ' ἀφίνω πλιά ποδαίνω γλυκειά με συνοδιά.

Καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσεν ἔπρεπε νὰ ὑπάγη
 πρὸς τὰ καθήμερινά τε καθήκοντα. τὸ βράδυ δὲ
 ἀφ' ἧ ἦλθε, πάλιν ἄρχισε νὰ καλέσῃ τὸν ποσει-
 νότατον ὕπνον ἔ ἀναπαυτικὸν, κατὰ τὸ εἰωθὸς τε, τρα-
 γυφδῶντας δηλ. θρηνητικώτατα.

Δὲν ἠμπορῶ ἐξᾶπαντος αὐτὴν τὴν δυσυχίαν,
 Νὰ ὑποφέρω κ' ἔμεινα πλέον σὲ ἀπορίαν.
 Οὐκ ἔμε εἶν' ἀδύνατον νὰ μείνη σὸ κεφάλι,
 Ἀπὸ τὴν συμφορὰν αὐτὴν ἔ ζάλην τὴν μεγάλη.
 Μαύρη μὲ ἔγιν' ἡ καρδιά, παρηγοριὰ δὲν ἔχει,
 Σὰν ποταμὸς τὸ δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτια μ' τρέχει.
 Ἐλεος ἀπτὴν τύχην με πλέον δὲν ἀναμένω
 Γιατὶ πιά ἀπελπίσθηκα, μόν' θάνατον προσμένω,
 Σιργιάνια συνανασροφαῖς μὲ σάξια ἔ σοχπέτια,
 Ὅλα αὐτὰ μὲ φαίνονται μεγάλα ἐζητία,
 Καὶ μόνον εἶναι εἰς ἐμὲ μικρὴ παρηγορία,
 Τὸ ἄχ τὸ ἀκατάπαυσον ἔ ἡ θρηνολογία!
 Ἦ φράτι ἀναπαύομαι, μαυτὰ ἔ ἡσυχάζω,
 Τὸ ἄχ τὸ βᾶχ μὲ δάκρυα ἔ τὸ ἀνασενάζω!
 Καὶ τῆτο εἶναι εἰς ἐμὲ, παντοτεινὴ παιδεία
 Νὰ μὴ ποδαίνω ἐνταύτῃ, μόνου μ' ἀργοπορία.

Ὅμως σοχάζομαι αὐτὸ πῶς ἦν γιὰ ὄφελός με,
 Γιατὶ γλυτώνω βέβαια ἀπὸ κακὰ τῆ κόσμου.
 Σὲ τῆτο μόν' ἀδιμονῶ, καὶ τὴν ψυχὴν με χάνω,
 Πῆ ἐξατίζει ὁ καιρὸς ἐν ὅσῳ νὰ ποδάνω.

Καὶ μισοτραγωδῶντάς το ἀπεκοιμήθη. τὸ πρῶτ
 δὲ ὅταν ἡ ἡμέρα διεδίδετο, καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλλεν, ἐσηκώ-
 θη πάλιν διὰ νὰ ἡμπορέσῃ πρὸ τῆ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῶν
 καθηκόντων τε, νὰ σοχασθῇ καὶ τὴν δυσυχίαν τε, ἄρχισε
 λοιπὸν νὰ θεωρῇ τὸ πάθος τε, ὅπῃ ὅσον ἐπαλαίωνε, τό-
 σον ἠίξανε, καὶ δὲν ἤξευρε μὲ τί νὰ τὸ παρομοιάσῃ ἔβλε-
 πεν, ὅτι ὅλα εἰς τὴν φύσιν ὅσον παλαιώνεν, τόσον φθεί-
 ρονται, ὁ Ἔρωσ δὲ ἐξεναντίας μονώτατος, ὅσον παλαι-
 ώνει, τόσον ἀναναινίζεται, καὶ ὅσον γηράζει, τόσον πε-
 ρισσότερον νεάζει καὶ αὐξάνει, οἱ συλλογισμοὶ δὲ καὶ
 σοχασμοὶ τε εἶναι οἱ ἀκόλεθοι.

Τί μεγάλη ἀπορία,	ὅτι ἡ πολυκαιρία,
Κάθε πρᾶγμα ἀφανίζει,	πλέον καὶ ἀδυνατίζει.
Σβύνει ὅλα καὶ μαραίνει,	καὶ εἰς τὸ ἐδὲν τὰ φέρνει.
Καὶ κἀνένα δὲν γλυτώνει,	σὰν περάσθηναι οἱ χρόνοι.
Στὴν νεότητά δαιμάζει,	τὰ λαλέδια τὰ τεινάζει,
Τ' αὐτὴ τὰ κατασκορπίζει,	χόρτα πράσινα χλωμίζει.
Τὰς μπαχτζέδες καὶ τὰ δάση,	φέρνει σὲ μιὰ τέτοια γάσι,
Πιὰ νὰ μὴ τὰς ὀρεχθῆναι,	ὅσοι κίαν τὰς σοχαθῆναι.
Τῆτο εἶν' μεγάλο θαῦμα,	ὅπῃ εἰς σὲ κάθε πρᾶγμα,
Ὁ ἀφανισμὸς συμβαίνει,	ὁ καιρὸς ὅσον πηγαινέει.
Μὰ ὁ Ἔρωτας δὲν ἔχει,	χρόνον νὰ τὸν κατατρέχῃ.
Γιατ' αὐτὸς ὅσον παλιώνει,	τόσου πλέον ξαναινώνει.
Εἰς τὰς χρόνας σεραώνει,	μάλις καὶ δυναμώνει,
Δείχνει τὴν θεριμότητά τε,	παρὰ σὴν νεότητά τε.

Στήν ἀρχὴν ἀδυναμίαν, ἔχει κίϛλο διγνωμίαν
 Μὰ σὰν τύχη ἔ αυξάνει, πιά ἐλάττωσι δὲν κάνει.

Καὶ τὸτο τελειώσας ἀνεχώρησε πρὸς τοὺς ὑπο-
 θέσεις τε, ἔ αὐτὴ ἦτον ἡ ἰσερνὴ ἡμέρα τῶν ὑπο-
 θέσεών τε, ἐπειδὴ εὐθύς ὅπῃ ἦλθε τὸ βράδυ τό-
 σον τὸν ἐκυρίευσεν ἡ λύπη, ὅπῃ δὲν ἤμπορῆσε
 πλέον νὰ σηκωθῇ ἀπὰ τὸ κραββάτι, καθὼς ἀπὸ
 τὰ διὰ ζίχων λόγια τε δηλοποιεῖται.

Ἡ κάθε λύπη δέχεται κάποιαν παρηγορίαν,

Ἡ ἔ ἐσχιάται παντελῶς με τὴν πολυκαιρίαν.

Φθάνει μία ἀπόφασις, ἔ ἔνα ὄχι ἄλλο,

Νὰ παύσῃ κάθε λυπηρόν, ὅσο κίαν ἦν μεγάλο.

Μὰ ὁ καιμὸς τῆ χαρισμῆ ὅλα τὰ ὑπερβαίνει,

Εἶναι μιὰ λύπη πῆ ποτὲ ἀπὸ τὸν νῦν δὲν βγαίνει.

Γιὰ τ' ὅσον ἡ ἐνδύμισις, εὐρίσκεται πῶς λείπει,

Τρομάρα πάντ' ἀκολουθεῖ, μεγάλο καρδιακτύπι.

Ὁ ζωντανὸς ὁ χαρισμὸς, κάθε στιγμή σκοτώνει,

Φονεύει κατ' ἡμερινὰ, πλὴν δὲν ἐλευθερώνει.

Φθείρει ἔ τρώγει τὴν καρδίαν, μ' ἄκραν μελαγχολία,

Καὶ ἂν γελάσῃ ἔ ποτὲ, εἶν' ἔέκαρδα ἔ κρύα.

Καὶ μόνον μιὰ παρηγορία, εὐ βάσανά με ἔχω,

Ἐλπίδα ἀνταμώσεως, ἔ ὅλο ἀπαντέχω.

Γιατὶ ἂν ἔλειπε κίαυτὴ, ποσῶς δὲν ἤμπορῆσε,

Νὰ τὸ βασάξῃ νῦς ποτὲ, μὰ βέβαια πετῆσε.

Ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐθρηνολογῆσε, τόσον ἐ-
 λεεινὰ, ὅπῃ ἂν κἀνένας ἤδελεν ἀκίῃ τὸς ἐπο-
 μένους θρήνους, ἔπρεπε βέβαια νὰ τὸν λυπηθῇ.

Σὲ χάσω κ' ἂν κλαίγω,	μόνον αὐτό σὲ λέγω
Πῶς ἢ ψυχὴ μ' εὐγαίνει,	σιγμὴ δὲν ἀπομένει.
Πηγαίνεις κί ἀπομένω,	ὡς τόσον ἀποθαίνω,
Πλὴν δὲν παραπονῆμαι,	μήτε τὸ συλλογῆμαι.
Γιατὶ τέτοια φιλία,	ἔδειξες ὅτ' ἓ μία,
Ἐσάθῃ κί ὄχι ἄλλῃ,	ὡσὰν αὐτὴ μεγάλη.
Θὰ πῆς ἔχε ὑγείαν,	κί αὐτὸ θαύγει μὲ βίαν,
Βέβαια ἢ ψυχὴ μὲ	μὲ τὴν ἀπόκρισίμην.
Σὰν κέρτερο νὰ μείνῃ,	δὲν θὰ τὸ ὑπομείνῃ,
Ὁ νῦς μὲ θὰ πετάξῃ,	κ' ποιὸς νὰ τὸ βατάξῃ.
Μὲ τῆτο ὁμως ἴσως,	ἂν δὲν τραπῆ εἰς μῖσος,
Ἡ ἄκραμας φιλία,	κ' νὰ νῆαι ὅλη μία,
Μπορέσω νὰ βατάσω,	ὅτ' ἓ νὰ μὴ σὲ χάσω,
Καὶ νὰ ἀνταμωθῶμεν,	καθὼς ἐπιθυμῶμεν.
Καὶ καθαράν φιλίαν,	χωρὶς ἀμφιβολίαν,
Σ' ἐμένα νὰ ἡξεύρῃς,	πῶς πάντα θέλεις εὖρῃς.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε πάλιν νὰ ψάλλῃ σιγανὰ τὸ ἀκόλυθον, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ διὰ μέσθ' αὐτῆ νὰ ἀποκοιμηθῇ, ἐπειδὴ ἡ λύπη τε ἢ ὑπερβολικὴ κ' αὐτὸν τὸν ὕπνον τῆ ἀφαιρῆσε.

Πάντοτε μαζῆ μὲ μάχῃ,	ἔφθασεν ἢ τύχῃ νᾶχῃ,
Καὶ χωρὶς νὰ ἀδικῆται,	ἕως τῶρα μ' ἐκδικεῖται.
Ὅσα ἔτυχε νὰ ξεύρῃ,	κί ὅσα μπόρεσε νὰ εὖρῃ,
Ὅλα πλέον εἰς ἐμένα,	τᾶ δειξεν ἕνα πρὸς ἕνα.
Ἐξαφνα ὁμως κυτάζω,	πρᾶγμα πῆ πολλὰ θαυμάζω
Βλέπ' ἀνανωχὴν πολέμῃ,	πῆ δὲν ἤλπιζα ποτέ μὲ.
Ἐπαυσεν ἀπταῖς πολλαῖς τῆς,	ταῖς φρικταῖς ταῖς προσβε-
	λαῖς τῆς

Κῆποιον ἄν' εἰσι με δίνει, καὶ εἰς τὴν εἰρήνην κλίσει.
 Βέβαια καλὰ σημεῖα, τὸ νὰ κηρυχθῆ φίλια,
 Μὰ τί τύχη νὰ ἀφήσῃ, ἔχθρῳ παλαιαῖς καὶ μίση
 Ἄχ! ἡ δοκιμὴ ἡ τόση, κάμνει πίσυ νὰ μὴ δώσῃ,
 Πιὰ τινὰς σαῖς ἐδικαίς της, φιλικαῖς μεταβολαῖς της.
 Καὶ φοβῆμαι ἡ εἰρήνη, τέλος πάντων μήπως γίνῃ,
 Νέων συμφορῶν αἰτία, κ' ἔλθῃ ὅλα ἐναντία.
 Πράγμα ἄσατον νὰ τύχη, δὲν εἶν' ἄλλο σὰν τὴν τύχη,
 Καὶ ἀγάπη πῶς νὰ γένη, ποῖος ἐγγυητὴς ἐμβαίνει;

Τὸ πρῶν δὲ τόσον τὸν ἀδυνατήσεν ἡ λύπη αὐτῆς ὥστε
 ὅλος σχεδὸν ἐνεκρώθη κατακείμενος εἰς τὸ κρεβάτι τε·
 καὶ τῆτο φαίνεται φανερὰ ἀπὸ τὸ ἐπόμενον θρηνητικὸν
 τραγῆδι, ὅπῃ ἔλαλεν εὐθύς ὅπῃ τὴν αὐτὴν ἐξέ-
 πησε, διὰ ἀναφυχὴν τε μικρὰν.

Τύχη ἀφ' ἧς ἐγνώρισες, καλὰ καὶ ἐσοχάσθης,
 Τὸ πῶς δὲν εἶμαι γιὰ ζῶν, τότε πιά με ἐγνοιάσθης.
 Καὶ γύρισες τὴν σφαίραν σε, καθὼς ἐλαχταρῆσα,
 Κ' ἔδωκες πλέον εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο πᾶ ποθῆσα.
 Τώρα δὲν με χρειάζεται, λείψε ἀπὸ ἐμένα,
 Γιατὶ πλέον τὰ μέλη μου, εἶναι νενεκρωμένα.
 Αὐτὸ ἐσὺ τὸ ἔκαμες, κί ἐσὺ τὸ διεκρίθης,
 Κί ἔδειξες τὸ κέρμισε, ὅχι πῶς με λυπήθης.
 Μόνον γιὰτ' οἶδες πῶς ἐγὼ, δὲν εἶμαι γιὰ νὰ ζήσω,
 Κ' εἶπες καὶ τώρα ἄς φανῶ, πῶς θὰ τὸν ἐλεήσω.
 Ἄλλ' ὁ σκοπός σε εἶν' αὐτός, διὰ νὰ τυραννῆμαι,
 Καὶ μετὰ θάνατον πικρὰ; ὅποταν σ' ἐνδυμῆμαι,

Ὅπῃ δὲν ἀξιώθηκα, μιὰ τέτοια εὐτυχία,

Νὰ τὴν χαρῶ μόν' ἔκαμα, τὴν ἔχασά σου βία.

Γιὰ τὸτο κ' ἐγὼ βέβαια, θενάμαι νταβατζήσου,

Καὶ σὲ προσμένω νὰ ἐλθῆς γιὰ νὰ κριθῶ μαζί σου.

Πρὸς τὸ γεῦμα ἔφθασε δὲ καὶ τὸ καλὸν γραῖ-
διον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν γεμάτον ἀπὸ χαρὰν, καὶ ἐμ-
βαίνουσα μέσα προσκυνεῖ τὸν τζελεπή λεγουσα· αὐ-
θέντα. Ἰδὲ ὅπῃ γυρίζω ἀπὸ τὸν ἐκκλησίαν ἀφ' ἧς ἔτε-
λείωσα τὸν σκοπὸν μου· τὴν Ἐρωτᾶ ὁ τζελεπῆς, τὸ
ἔδωκες τὸ ραβασί μου; αὐτὸ δὲ τὸν εἶπε, μάλισα καὶ αὐ-
τῇ, πῶ νὰ σᾶς ζήση, νὰ τὴν χαρῆτε, τὸ ἔλαβε πά-
ραυθα, ὡσάν νὰ ἤξευρε· τότε τὴν λέγει πάλιν ὁ
τζελεπῆς, δὲν σὲ εἶπε τίποτες; καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὲ
εἰπῇ, ἀπεκρίθη ἡ γρατα, δὲν ἠμπορῶσεν ὁμως, ἂν
ὀρίζετε νὰ τὴν μιλήσω τίποτες, προσᾶξ, ξετέμετο, καὶ
ἐγὼ ἴσως ὑπάγω αὐριοῦν μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ σπῆτί
της καὶ θέλω τὴν εἰπῇ· ἄλλο τίποτες, τὴν λέγει ὁ τζε-
λεπῆς, νὰ μὴν τὴν εἰπῆς, παρὰ ὅ,τι βλέπεις, πῶς κεί-
τομαι, ἀφανίσθηκα, ἠθένησα, ἠτόνισα, αἱ δυναμεις
μου ἐχάθησαν, καὶ αἱ ψυχικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ, καὶ ἂν
δὲν μὲ σείλῃ ἰατρείαν πρέπει βέβαια ὀγλίγωρα,
ὀγλίγωρα νὰ μείνῃ πάντα νεκρὸν αὐτὸ τὸ καρμὶ, ὅπῃ
θεωρεῖς· δός τὴν ἀκόμι καὶ αὐτὸ τὸ ραβασάκι· τὸ γραῖ-
διον τὰ ὑπεχέθη ὅλα, καὶ ἔτζι λαβῆσα τὸ ραβασάκι
βελωμένον ἀνεχώρησε· τὸ ραβασί δὲ ἐκεῖνο, ἦτον τὸ,
ἀκόλεθον, καθὼς ὀράται.

Ψυχὴ μου! Ζωὴ μου! Φῶς μου!

Κυρία Χοροψιμά!

Εἶναι καὶ ἄλλαι συμφοραὶς, καὶ ἄλλαι δυσυχίαις,

Εἶναι διάφοροι κλαυθμοὶ, διάφοραις παιδείαις,

Εἶναι ἀνασενάγματα, θρῆνοι δεινοὶ ἢ πάσι,

Ὅπῃ σπαράττει ἢ κεντῶν ἢ τῆς ψυχῆς τὰ βάσι.

Εἶν' ἄλλα μύρια κακὰ τὸν ἄνθρωπον πᾶ φθείρου,

Καὶ ἔχεν τόσῃν δυνάμει τὸν τάφον νὰ τὸν σύρει.

Ὅμως ἀφ' ἧ θανάτουδ' ὅλα τὰ τελειώνει,

Ἐχει τὸ ἰφτιχάρι τε· γιατίι τότε γλυτώνει.

Κι' αὐθιγῆ ἢ παρηγοριᾶ, ἔχει τὰ δάκρυά τε,

Καὶ ἐγλευτζεῖ κι' ἀνάπαυσιν τ' ἀνασενάγματά τε.

Ἀμὴ αὐτῇ ἢ συμφορᾷ ἢ ἄκρα δυσυχία,

Πᾶ ὑπερβαίνει κάθε μιᾶ, χωρὶς ἀντιλογία.

Ἦγεν αὐτὸν τὸν χωρισμὸν, ἐγὼ τὸν ἀνομάζω,

Θάνατον ὅτως ζωντανὸν, ἢ ὅλος δὲν διαζῶ

Εἰς μίαν τέτοιαν συμφορὰν, ἢ δάκρυα δὲν βγαίνου,

Μόν' εἰς ἐσωτερικὰ, ἢ γὴν καρδιᾶ πηγαίνου.

Κι' ὅταν εἰς κέντρον τῆς ψυχῆς θανατηφόρος εἰς ἐν,

Βιάζου γῆσος ἢ καρδιᾶν, τὸ ἄχ, ἄχ! νὰ φωνάζου.

Κ' εὐθύς ὅπῃ εὐγῆ τὸ ἄχ! μὲ τόσῃν δυναθείαν,

Μὲ πόνος ἐσωτερικὸς, μὲ μίαν τόσῃν βίαν.

Εἰς μίαν μέρα σκοτεινῇ, τὸν ἄνθρωπον ἀφίνει,

Καὶ ἔμπλεον παντοδαπῶν δεινῶν τὸν κατασῆνει.

Ω' χωρισμὲ οἱ τρόποι σε, τ' ἀποτελέσματά σε,

Εἶν' ὅλα, φεῦ φαρμακερὰ, ἢ πιά εἶν' τὰ καλά σε;

Ω' χωρισμὲ πᾶ μέκαμες, διὰ νὰ προτιμήσω.

Τὸν θάνατον χίλιας φορᾶς, παρὰ ὅπῃ νὰ ζήσω.

Ω' χωρισμὲ πᾶ εἰρήσεις, κι' αὐτὰ τὰ δάκρυά με,

Ὅπῃ μὲ ἐχρησίμευαν, κἂν εἰς τὴν συμφορὰ με.

Ω' χωρισμὲ πικρότατε, σὺ συμφορὰ μεγάλη,

Ω' δυσυχοανίατε, ἢ ταραχῇ ἢ ζᾶλι!

ὦ Θάνατε, τί ἔγινες; πῶ εἶσαι; τί προσμένεις;
 Σ' ἐμένα ἔλα γλίγωρα κί εἰς ἄλλου μὴ πιγαίνης.

Ο' πισότατος τῆς δῆλος Α.

Ἀφ' ἧ δὲ ἀνεχώρησεν ἐκεῖνο τὸ δεινὸν γραῖδιον εἰς τὰς κολακείας καὶ ὑποχέσεις, ἄρχισεν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον καὶ νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλῃθον, πολλὰ σιγανὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ὅπῃ ἡ λύπη τὸν εἶχε προξενήσῃ.

Ζῶ μὰ δὲν καταλαμβάνω,	ἂν ζὸν κόσμον εἶμι ἀπάνω,
Μήτε ὅτι ζῶ νομίζω,	εἰς τό φῶς κί ἂν τριγυρίζω,
Βλέπω ὅτι δεῖ μ' εὐφραίνει,	ἡ καρδιά καὶ τί θὰ γένη;
Πρέπει ὀφθαλμούς νὰ κλείσω,	τὰ δεινὰ ν' ἀναχετίσω.
Ὅτι ὄρεξιν δὲν ἔχω,	σ' ὅσα βλέπω νὰ προσέχω.
Καὶ τὰ ὦτα νὰ συμπώσω,	τόπου τῶν κακῶν νὰ δώσω.
Ὅτι ἄλλα συλλογῆμαι,	καὶ τί μ' εἶπαν, δὲν θυμῆμαι
Κί ἂν ἡ γλώσσά με θελήσῃ,	πίποτες νὰ ὀμιλήσῃ,
Δὲν εἶναι ὁ νῆς κοντά με,	χάνονται τὰ λόγια με.
Ἄσθητες ποσῶς δὲν ἔχω,	ἀπ' τὲς ζωντας δὲν μετέχω
Ζωῆς τρόποι καὶ σημεῖα,	ὅλα ἔλειψαν μ' βία.
Γιατὶ ἔφθασα νὰ δώσω,	κί ὅλα νὰ τ' ἀφιερώσω,
Εἰς τὸ μέρος π' ἀγαπῆσα,	καὶ μ' ἐκεῖνο πάντα ζῆσα.
Ὅμως μὲ τὴν σέρησίτε,	πάν κί αὐτὰ ὅλα μαζήτε,
Κ' ἐν τῷ ἅμα ὅλα φθάνω,	ὅσα κί ἂν εἰπῶ νὰ χάνω.
Ἄχ πικρὴ κατηραμένε,	χωρισμὲ φαρμακωμένε!
Χωρισμὸν δὲν σ' ὀνομάζω	ἄλλὰ θάνατον σὲ κράζω.
Ὅτι μόνος σε ἐσάθης,	ὁ ἀφανισμὸς με αὖθις
Καὶ τὸ τίλος τῆς ζωῆς με,	βέβαια καὶ τῆς πνοῆς με.

Προξενήθη ἀπὸ σεύα, ὄθεν ζῶ ἀποθαμένα,
 Κί ἄν δὲν βρῖσκωμαι σὺν ἄδῃ, ὅμως ζῶ διὰ σημάδι.

Ἐσοχάζετο δὲ ὕσερον τὸ τρεπτόν τῆς τύχης,
 τὸ μεταβλητόν τῆ Ἐρωτος καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἔβλε-
 πεν, ὅτι πόσον ἀδύνατον εἶναι πλέον νὰ ζήσῃ ἡσύ-
 χως καὶ υἱγειῶς, ἂν τῆ φωτός τε ὑσερηθῇ! εἶναι ἀδύ-
 νατον νὰ ἀναλάβῃ, ἂν ἀπὸ τὰ μάτια τε χωριοθῇ,
 καὶ τῆτο δῆλον γίνεται ἀπὸ τὰ διὰ εἰχῶν αὐτῆ
 λόγια., τῆτ' ἔσι, τὰ ἐπόμενα.

Βλέπω τὸ ἀκατάστατον τῆ κόσμῳ καὶ λυπῆμαι,
 Γιατὶ σὺν ματαιότητα, αὐτὴν ὅλως νὰ κοιλιῆμαι;
 Ἄφ' ἔ ναι, ὀφθαλμοφανῶς, μυρία κακὰ βλέπω,
 Γιατὶ τὸν νῦν με εἰς αὐτὰ, παντοτεινὰ νὰ τρέπω;
 Καὶ δὲν σοχάζομαι καλὰ, πῆ δὲ νὰ καταυτήσω,
 Εἰς ὅλον τὸ ὑσερινόν, καὶ ἔττι νὰ βαρυσίσω.
 Ἀμὴ ποῖός εἶν' νὰ σοχαοθῶ, καταλεπτῶς ὡς πρέπε;
 Ἄφ' ἔ οὐκ εἰσόλωσε, κί ὁ ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει;
 Πολλὰ κίς ἀπέφασισα, τὴν ἀποχὴν νὰ κάνω,
 Νὰ λείψω πλέον ἀπ' αὐτόν, τὸν μάταιον τὸν πλάνο.
 Ὅμως ἡ ἀγνωσία με, καὶ ἡ ἀσοχασία.
 Τὸν νῦν με ἀπετύφλωσαν, ὁμῆ καὶ τὴν καρδιά.
 Καὶ ἔττι δὲν σοχάζομαι, τί εἶν' αὐτὸ πῆ κάνω,
 Πῆ τὸν καιρόν με τὸν χρυσόν, ἀνωφελῶς τὸν χάνω.
 Καὶ πότ' εἰς τῆτον τὸν καιρόν, καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλο,
 Λέγω πῆ νὰ παραιτηθῶ, ναι, ναι, καὶ χωρὶς ἄλλο.
 Καὶ με αὐτὲς τῆς σοχασμῆς, κί ὁ θάνατος προφθάνει,
 Καὶ ἔττι πιά ἀνέλπισα, ἀπτὴν ζωὴν με βγάνει.

Τῆ ἐπαύριον δέ, δηλ: κατὰ τὴν δευτέραν με-
 τὰ τὸ γεῦμα. ἐπειδὴ εἰς τὰ κοινάτε καθήκοντα
 δὲν ἐπῆγεν, ἔξω δὲν εὐγῆκε νὰ τὸν ἰδῆν οἱ φίλοι,
 ἔδωκε τὸ πρᾶγμα κάποιον κρότον, ὃθεν ἔλαβον εὐ-
 λογοφανῆ αἰτίαν νὰ τρέξεν εὐδύς νὰ ἰδῆν. ἤλθον
 λοιπὸν τόσοι, τὸν ἐρώτησαν διὰ τὴν υἰγείαντε. αὐτὸς
 δὲ εἰς ἄλλον μὲν, εἶπεν τῆτο, εἰς ἄλλον δὲ, ἄλλο·
 καὶ καθὼς τὸν ἐρωτῆσαν, ἔτσι τῶς ἀπεκρίνατο·
 μεταξὺ δὲ τέτων τὸ ἔμαθε καὶ ὁ πρέσβυς· διὰ τῆτο
 ἔσειλεν εὐδύς τὸν ἰατρούτε. ἤλθε λοιπὸν ὁ ἰατρός,
 τὸν ἐρωτᾷ, τὸν ἐξετάζει, τῆ πιάνει τὸν σφιγμόν·
 ὃδ' ἀσθενῶν τζελεπῆς τὸν ἀποκρίνεται, καὶ ἐγὼ μό-
 νος δὲν ἤξεύρω. μὲ φαίνεται ὅτι ἐκρύωσα, μὲ τὸ
 νὰ αἰσθάνωμαι πυρετόν· τὸν ἐδιώρισεν ἔν ὁ ἰατρός
 νὰ πάρη κατὰ ἰατρικὰ, καὶ ἔτσι ἀνεχώρησεν.

Ὁ τζελεπῆς μας δὲ, ἔμεινε μόνος συλλογιζό-
 μενός τὸ ἄποπον, ὅπῃ ἐσυνέβη, τὰς ἐρωτήσεις, τὰ
 ἰατρικὰ ὅπῃ τὸν ἐδιωρίσθησαν, ἐχαμογελεῖσε λέ-
 γωντας, ὡ τί εὐμορφὸν πρᾶγμα! Θέλεν μὲ ἰα-
 τρικὰ νὰ θεραπεύσεν τὸν Ἐρωτα! τὸν Ἐρωτα ἄχ!
 τὸ ἰατρικόν τε ἀγνοῶν! ἄχ! δὲν ἤξ ἴσεν, ὅτι ἐκεῖνη
 ὅπῃ εἶναι αἰτία τῆς νόσε με, αὐτὴ ἡ ἰδία εἶναι καὶ τὸ
 ἰατρικὸν αὐτῆς - καὶ ταῦτα λέγωντας ἄρχισεν νὰ τρα-
 γωδᾷ. μετὸ νὰ εἶναι εἰς παρομοίας περιστάσεις τὸ
 τραγῆδι, μέσον ἡσυχασικώτατον.

Εἰς τὸ θίατρον τῆ κόσμη, μὲ τὰ μέτρα τῆ νοός με
 σὰν τὸν χωρισμὸν πλιγῆν,
 Δὲν εὐρίσκω νὰ ἐσάδη, μεταξὺ εἰς τόσα πάδη,
 ὅπῃ βρίσκονται εἰς τὴν γῆν.
 Ἰατρός δὲν χρησιμεύει, ἰατρικὸν δὲν θεραπεύει.
 ἄλλὰ μήτε ὠφελεῖ.

Οὐδὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ἕνας πᾶν χωρίσει πλείον,
 πάντα νὰ μελαγχολῆ.
 Ὅλοι ἄχρηστοι οἱ φίλοι, εἰς τῆ χάρισμῃ τὴν ὕλην,
 καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς.
 Ἀπορῆν τὴν ἀρρώστιάν με, δὲν γνωρίζεν τὴν φωτιάν με
 μὰ ῥωτῆν γιατί πονεῖς;
 Μητρικὰ τὸ ὀνομάζεν, ὑποχόντρια τὸ κράζεν,
 χωρισμὸν δὲν εἰνόεν,
 Βλέπαν μιὰν φθορὰν ἀνθρώπε, ἀπὸ ἄχ! ἀδιακόπε
 τὶ ὄνομά τε ἀγνοῆν.
 Ἄν τὲς πῶ πῶς ἔχεν λάθος, καὶ αὐτὸ δὲν εἶν τὸ πάθος
 καὶ γελιῶνται φανερά,
 Παραλαλιτὰ τὸ λέγεν, μὲ λυπῶνται καὶ μὲ κλαίγαν,
 σὴν μεγάλην συμφορά.
 Ταλανίζεν τὴν ζωὴν με, κί ὅλην τὴν κατάστασίν με,
 λέν, ὁ μαῦρος θὰ χαθῆ.
 Νιὸς ἀκόμι σὸν καιρὸν τε, ἦτον πιὸ καλλίτερόντε,
 νὰ μὴν εἶχε γεννηθῆ.
 Πᾶν πονῶ δὲν τὸ γνωρίζεν, ἰατρὲς μοὶ συναθροίζεν
 διορίζεν ἰατρικὰ.
 Μὰ ματαίως κοπιάζεν, καὶ τὴν φύσιν ἐκβιάζεν, μὲ ὅλα
 ταῦτα τὰ κακά.

Ἀφ' ἧ δὲ ἔως τὸ βράδι, χεδὸν, ἐπρόσμενε πλαγιασ-
 μένος εἰς τὴν κλίνην τὸ γραίδιον· ἐκεῖνο, καὶ βλέπωντας
 ὅτι δὲν ἔρχεται πλέον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ὄντας
 βαρεμένους καὶ ἀποσαμένους ἀπὸ τῆς σοχασμῆς, ἠΐτε-
 λησε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ὕπνον, μὲ τὸ ἀκόλῃθον
 τραγῆδι, ἀλλὰ πολλὰ σιγανά.

Εἰς ὅ,τι κί ἂν σερήθηκα, σὸν τόπον ἔβαν ἄλλο,
 Σ' αὐτὸ πῆ τῶρα δ' ἔχασα, δὲν ἔχω τί νὰ βάλω.
 Ἐχασα τ' ὅ,τι δὲν μπορῶ ποτέ με ν' ἀποκτήσω,
 Καὶ πέτεμε εἰς τὸ ἔξῃς, πῶς ἡμπορῶ νὰ ζήσω;
 Ὁ Ἥλιός με ἔλειψε, δὲν ἀνατέλλει πλέον,
 Τὸ νὰ ποδάνω τ' ἄνοιωσα, πῶς εἶναι ἀναγκαῖον.
 Κι αὐτὴ πῆ ζωὴ δὲν εἶν' ζωὴ, εἶν' θάνατος τεπτήλι,
 Κί ἂν ὀμιλῶ ὄχι ἢ καρδιά, μόνον λαλῶν τὰ χεῖλι.
 Καὶ παύωντας ὀλίγον πύλιν ἄρχισεν, κατὰ τὸν ἐπό-
 μενον τρόπον.

Ὁ χωρισμὸς κ' ἢ σῆρισις, σὰ ζωὰ κ' θηρία,
 Καὶ σ' ἔμψυχα κ' ἄψυχα, ἂν προξενεῖ παιδεία.
 Πῆ ἔμεινεν ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἀπ' τὸ φῶς χωρίση,
 Για νὰ βασιάξη κ' νὰ ζῆ, χωρὶς νὰ ξεψυχήση;
 Καθ' ἕνας ἄς τὸ σοχασθῆ, κ' ἄς καταδικάση
 Ἐμὲ, ἂν σφάλλω εἰς αὐτὸ, πλὴν ὄχι καθὼς φθάσει.
 Καὶ μάλις αὖ εὐρεθῆ τινὰς κυριευμένος,
 Ἀπὸ αὐτὸν, καθὼς ἐγὼ, κ' ἐξολοθρευμένος.

Καὶ τῆτο τελειώσας, τὸν ἐκυρίευσεν ὁ ὕπνος, κ' ἔτξι οἱ σοχασμοί τε ἐχάθησαν· τὸ πρῶτ' δὲ ἐσηκώθη, κ' πάλιν, κατὰ τὸ συνειδηθέν τε, ἄρχισε νὰ σοχάζεται τὰ παλαιὰ κ' τὰ χθесινά· τὸν ἐπερικύκλωσαν οἱ λογισμοὶ ἐκεῖνοι οἱ λυπηροί, τὸν ἔθλιβον ἀπὸ κάθε μέρους, ἡσυχίαν δὲν τὸν ἐδίδον, ἀδυναμίαν τῆ ἐπροξενῶσαν, σύγχυσιν, ταραχήν κ' κάθε λαίλαπα εἰς τὴν καρδίαν τε ἡγειρον· ἔπειτα δὲ τὸν ἤλθε λογισμὸς κ' διὰ τὸ γραῖδιον ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔσειλεν ἐχθές· ὅθεν ἠθέλησε νὰ προετοιμάσῃ τὸ παρὸν ραβασάκι πρὸς τὴν Χοροψιμάν, διὰ σίχων δεκαμέτρων, καθὼς κ' ἄλλοτε ἔκαμε.

Ψυχή με ἢ μόνη παρηγορία με ἢ κυρία! χοροψιμά!
πρασκυνῶσε.

Ἐγὼ πῶς εἶμαι δῆλος δικός σε,
 Θαρρῶ πῶς πλέον νὰ τὸ ἠξεύρης.
 Καὶ δὲν ἐλπίζω ποτὲ νὰ εὔρης,
 Ἄλλον κἀνένα τόσο πιζόν.
 Ὅτῃ γιὰ σένα ἢ τὴν ζωὴν τε,
 Νὰ θυσιάξῃ ἢ τὴν ψυχὴν τε.
 Καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ πρόσωπόν σε,
 Μὲ τέτοιον τρόπον ξεχωριστόν.
 Ἄχ! σὲ ὀμνύω πῶς ποτὲ γνώμην,
 Νὰ μὴν ἀλλάξω ἐν ὄσῳ ζήσω,
 Μήτε ποτέ με ναι, νὰ γυρίσω,
 Ἄλλην κἀμμίαν νὰ σοχαοῶ.
 Κί ὁ ἕρανος με ἄς μὲ παιδεύσῃ,
 Μὲ κεραυνόν τε ἄς μὲ φονεύσῃ.
 Ἄν ἢ ἠμπόρεσ' ἀφ' ἑ σὲ εἶδα,
 Κἂν τὸ τοῖετον νὰ φανταοῶ.
 Ἐξεναντίας θέλω προσήσω,
 Ὅτι δὲν πρέπει κἂν νὰ τολμῆσω,
 Τὴν εὐσπλαγχνίαν σε νὰ ἐλπίσω,
 Καὶ νοιώθω φῶς με πῶς ἀναλῶ.
 Ἀχ! δὲν κοιμῶμαι μόν' συλλογῆμαι,
 Πάντοτε κλαίω κί ὅλο λυπῆμαι.
 Μισῶ εἰς ἄκρον τὸ νὰ γλευτίζω,
 Εἴχασα πλέον ἢ νὰ γελῶ.

Ὅσον ἐν φρόνιμος, καὶ ὅσον σοχαστικὸς ἄνθρωπος ἦτον ὁ Τζελεπή Ἀνδρέας, τόσον ἄφρονα καὶ ἀνόητον τὸν ἔδειξε τῆτο τὸ περισατικόν· ἀλήθεια μὲν εἶναι, ὅτι ὁ Ἔρως ἔχει μεγάλην δύναμιν, ὑποδελώνει καὶ ὑπεραχρεῖσι κάθε ἄνθρωπον ἀπλῶς, ὅχι ὅμως καὶ ἐκεῖνον ὅπως ἀνταποκρίσεως δὲν ἐπιτυχαίνει· ἐπειδὴ τῆτο τὸ νὰ ἀγαπᾷ τινὰς καὶ νὰ μὴν ἀνταγαπᾶται εἶναι μία τρέλλα ἐναργεσάτη. αὐτὸς ἔβλεπε πρῶτον, πῶς δὲν ἀνταγαπᾶται, ἀνταπόκρισιν δὲν λαμβάνει· ἤξευρε πρὸς τέτοις, ὅτι καὶ ἂν ἀντηγαπᾶτο δὲν ἤμπορεῖσε νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνην τὴν ὠραιότητα, διὰ τὸ δεισιδᾶμον τῆ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς· ὅθεν ἂν ἦτον φρόνιμος ἔπρεπεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ μὴν ἀφεθῆ νὰ κυριευθῆ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα· πᾶς ἐν ἐρασιῆς εἶναι ἄφρων καὶ ἀνόητος καὶ ἀδυνάτων ἐρᾶ, ἀνίσως τὰ ἀκόλεθα ὑσερῆται, δηλ. πρῶτον μὲν, ἂν σερῆται χρημάτων, δι' ὧν ἤθελε δυνηθῆ νὰ κυβερνήσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν σύζυγόν τε, ἢ ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι, καὶν τέχνην τινά· δεύτερον δὲ, ἂν ἐρᾶ, καὶ δὲν ἀντερᾶται· καὶ τρίτον δὲ, τῆ ἐρωμένε ὑποκειμένε τὸ μέρος, ἢ καὶ αὐτῆ τῆ ἐρώντος δηλ. οἱ γονεῖς εἶναι εἰς αὐτὸ σύμφωνοι· ἂν εἶναι κατ' ἀξίαν· ὅποιος λοιπὸν αὐτὰ δὲν τὰ φυλάττει, πίπτει βεβαιότατα εἰς πολλὰ ἄτοπα, καθὼς ἡ πείρα αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ· ἐπειδὴ ἢ αὐτόχειρ τις γίνεται, ἢ καταφρονητῆς τῆς τιμῆς τε καὶ τῆ ἀξιώματός τε, ἢ σκανδάλων καὶ διχονοιῶν πρόξενος· ὅθεν ἐκεῖνος ὁ γλυκὺς τε καὶ χαρὴς Ἔρως μετατρέπεται εἰς πικροτάτην λύπην καὶ σενοχωρίαν· ὑσερον δὲ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς, ἄρχισε συνήθως νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλεθον.

Μέσα εἰς Θάλασσα πλατιά,	ὅτῃ ἀφρίζει δυνατὰ,
Ἐγὼ πῆ παρακοιλιῆμαι,	ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῆμαι.
Κύματα ὄρη τρομερὰ,	ὅλα γεμάτ' ἀπὸ νερὰ,
Ὅσαν βενὰ φθασμένα,	καὶ νέφη συκωμένα.

Μ' ἀνέμους κί ἀτακταῖς πνοαῖς, κ' με τρομακτικαῖς βοαῖς,
 Μ' ἔξαφναις ὀλομποραῖς, ὅπ' ἔρχοντ' ὄραις ὄραις.
 Μῆτε βασᾶ ποσῶς παυλὶ, κί ἀκόμι γῆ πᾶ νὰ φανῆ,
 Καὶ τὸ κακὸν αὐξάνει, κ' εἰς προσθήκην φθάνει.
 Κ' εὐδύς μιὰ νύκτα σκοτεινὴ, ἄγρια κ' χειμερινὴ,
 Μ' ἔκοψε τὴν ἐλπίδα, πᾶ βρίσκομεν δὲν εἶδα,
 Ο' νῆς ναὶ, πᾶ τὰ κυβερνᾶ, ἀλλ' ὄφελος δὲν προξενᾶ,
 Σάσισε δὲν γνωρίζει, πνιγμὸν μὲ φρεβρίζει.
 Τί ἄλλο πια νὰ καρτερῶ, εἰς τέτοιον φαβερόν καιρόν;
 Χωρὶς καταβοκύρη, μπορῶ νὰ ἰδῶ χαίρει;
 Μὰ ὅσο κί ἂν ἀπελπιθῶ, δὲν πρέπει ν' ἀποφασισθῶ,
 Γῆσως ἢ τύχη θίλει, καλὰ νὰ δώσῃ τέλει.

Τέλος πάντων ἦλθε κ' τὸ γραῖδιον ἐκεῖνο, κ' ἄρ-
 χισε νὰ τὸν διηγηθῆ, τὸν τρόπον ὅπᾶ ἐπῆγε κ' ὠμί-
 λησε μὲ αὐτὴν, δηλ. ὅτι δύο μανδύλια κεντημένα
 εἶχεν εἰς τὰ χέρια, διὰ πώλημα, κ' μὲ αὐτὰ ἐμβῆκε
 μέσα εἰς τὸν ὀνδᾶν τῆς κοκωνιτζας Χοροφιμᾶς· πῶς
 τὴν ἔδωκε τὸ ραβασάκι, πῶς τὴν εἶπε τὴν κατάσασίν
 τε, τὴν ἀρρώσταντε, δι' αὐτὴν, κ' τὰ λοιπὰ, κ' πῶς
 ἴδε τὴν Χοροφιμᾶν, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ μετεβλήθη, ἦλ-
 λοιώθη ἢ ὄφιστις, πῶς ἀνασέναζεν ἀπὸ καρδίας κ'
 τὰ παρόμοια· πῶς τὴν εἶπεν ὕσερον κ' δύο λόγια
 δι' αὐτόν, δηλ. κ' ἐγὼ ἦθελα τὸν ἀγαπήσει, μητέ-
 ρα με, ἂν ἦξευρα πῶς ὁ πατέρας με μὲ ἀφίνει. Αὐ-
 τὸ ὅμως ἦξευρω ὅτι δὲν γίνεται· ἐπειδὴ ἴσως σᾶς εἶναι
 γνωστὸν, ὅτι ὁ πατήρ με μόνον διὰ αὐτὸ κ' μόνον
 μὲ ἐκλείσει, κ' μὲ ὑσέρησε τῆς συναναστροφῆς τε· ἐπει-
 δὴ προτιτέρα πολλάκις ἐσύχναζεν εἰς ἡμᾶς· ἀφ' ἑ λοι-
 πὸν τὰ ἦκασεν αὐτὰ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας εὐγάζει
 εὐθὺς κ' φιλοδωρεῖ ἐλευθερίως τὸ γύναιον, κ' ὕσερον
 τὴν δίδει ἀκόμι ἐν ραβασάκι λέγωντας, μητέρα με,

δός την ἀκόμι αὐτὸ καὶ εἶπέ την καὶ ἐκ σώματος, πῶς αὐτῇ, ἂν θέλη, ἤμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἢ νὰ μὲ θανατώσῃ· αὐτῇ ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ τὸν πατέρα της νὰ θελήσῃ μὲ κάττε τρόπον· ὕερον δὲ προσκυνήσασα ἀνεχώρησεν ὑποχομένη τὰ πάντα, αὐτὸ δὲ περιεῖχε, τὰ ἀκόλεθα μελλήσματα.

Περιπόθητέ μοι καὶ εὐγενεστάτη κυρία Χοροφιμά!
προσκυνῶσε.

Μ' ὄλον ὅπῃ εὐρίσκομαι, σχεδὸν, νενεκρωμένος,

Ἀπὸ τὰ ἄπειρα δεινὰ, πῆμαι τριγυρισμένος:

Ἦ νεωσίση εἶδησις, μὲ κάμνει ὕ ἀναζήσω,

Καὶ τῶν κακῶν ἀνακωχὴν, ὀλίγην νὰ ζητήσω.

Ἄν ὅμως ἤμην βέβαιος, τέτις τῆς εὐσπλαγχνίας,

Ὅπῃ ἡ γραῦς μοὶ ἔφερε, κί ἄκρας παρηγορίας:

Ἐντὸς ὀλίγου ἀληθῶς, ἄλλοῖος ἐφαινόμην,

Κ' ἐδίωκα τ' ἀνιάρᾳ, πῇ μὲ καταπλακῶνεν.

Δι' ὃ καλὴ κυρία με, θερμῶς παρακαλῶσε,

Βεβαίωσε τὸν λόγον σε, κί ἀναψυχὴν μοὶ δόσε:

Ὡς ὅπῃ νὰ κενθῶ, τῇ βάρει τῶν πασῶν με,

Καὶ σὲ νὰ ἐπιγράφωμαι, λύτιν τῶν συμφορῶν με.

Ὁ εὐτελέστατος καὶ πισ. δῆλος σε Α.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ δὲν ἔδωκε πίσιν τελείαν, εἰς ἐκείνης τῆς γραίας τὲς λόγους· ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ ἄλλην τινα, διὰ νὰ εἰδοποιηθῇ ἀληθεύεν, ἢ ὄχι, τὰ ὅσα τῇ διηγήθη, διὰ τὴν χοροφιμάν; ὅθεν προσάζει πάλιν τὸν δῆλόν τε, νὰ τῇ φέρῃ ἄλλην γραίαν Ἀρμένισσαν, ὡς πρότερον.

Ἔως ἂν νὰ προφθάσῃ ὁ δῆλος, νὰ τῇ φέρῃ τὴν ἄλλην γραίαν, αὐτὸς ἐσύνθεσε, καὶ ἐτοίμασε, χωρὶς ἀργοπορίας, τὸ ἀκόλεθον γραμματίον, διὰ νὰ τῆς τὸ πέμψῃ, εὐθύς ὅπῃ φθάσει.

Χοροψιμά κυρία με!

Ἐπεμετρῶσιν οἱ σεναγμοί με, καὶ πλημμυρῶσι τὰ δάκρυά με,
 Καὶ δὲν μοὶ μένει παρηγοριά με, εἰμὴ ἡ μόνι σε ζωγραφιά.
 Οὔτε φυλάγω ἐντὴ καρδιά με, ὅπερ αὐξάνει τὸν Ἐρωτά με,
 Καὶ χρησιμεύει διὰ τροφή με, μόνι ἡ ἄκρα σε εὐμορφιά.
 Σ' ἐσενα κρέμεται ἡ αἰτία, κί ἂν ἀποδάνω τὴν ἀμαρτία,
 Θεὸς ἄχης μόνι, ὡς παραιτία, μὲ αὐτὴν τὴν ἄκραν σε ἀπονία.
 Κί ὁ κόσμος ὅλος, θὰ σε φωνάζει, κί ἀδιακόπως θενασεκράζη
 Τῆ πισοτάτε, καὶ νὰ νομάζη, μὰ μισημένε δὲλε φονιά.

Οἱ δυσυχῆς, ἀλλὰ πάνπισος δὲλός σε Α.

Τῆτο ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἀνέγνωσε δὲν
 τὸν ἄρεσεν, ὅθεν ἐσύνθεσε καὶ τὸ ἀκόλυσον, τὸ ὁ-
 ποτον τῆ ἐφάνη μᾶλλον ἐνεργητικόν.

Ἐρασμιωτάτη κυρία με!

Ἰνσάφι κάμε ἄπονη μετάβαλλε σὸν ἦθος,
 Δεῖς τί γιαγκίνοι ἀναφες σὸ ἄθλιόν με σῆθος.
 Πῶς ἀναλῶ κάθε σιγμὴν, ποδαίνω κάθε μέρα,
 Καὶ με καπνὸς τῶν σεναγμῶν, μαυρίζω τὸν ἄέρα
 Τὰ δάκρυά με σὰν βροχὴ κατώρθωσες νὰ τρέχεν,
 Πλὴν Ἐρωτα νὰ σβύσσει, τὴν δύναμιν δὲν ἔχεν.
 Στὸς πόνους με ἀνακωχὴν, δὲν μένει νὰ ἐλπίσω,
 Ἄν δὲν προσπέσ' ὁ δυσυχῆς, γιὰ νὰ σε καταπείσω.
 Λοιπὸν λυπήσῃ πρόλαβε, εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πάθος.
 Πρίχῃ ἡ βίβλαις ἀπλωθῆν, εἰς τῆς καρδιάς τὸ βάθος.
 Μ' ἂν ἡ ψυχὴ σε καρτερῇ, καὶ τὴν ζωὴν ν' ἀφήσω,
 Μαχαίρῃ δός με μόνι σε, τὰ αἵμά με νὰ χύσω.

Χωρίς νὰ βγάλω λαλιὰν ζὸν τάφου με πιγαίνω,
 Οὐσία διὰ λόγους, πῆς με εὐθὺς νὰ γένω.
 Στοχάσσε ὅμως ἂν χαθῆ, ἕνας πῆ σὲ λατρεύει,
 Τὸ κρίμα τε εὐ ὅσφ ζῆς, μπορεῖ νὰ σὲ παιδεύη.

Ο΄ ΠΙΣΟΤΑΤΟΣ ΤΗΣ Α.

Ἐπειτα δὲ βλέπωντας ὅτι ὁ δῆλος ἀργεῖ νὰ
 ἔλθῃ με τὴν γυναῖκα, καὶ βαρυνόμενος νὰ εἶναι μόνος
 κείμενος εἰς τὴν κλίνην, ἠθέλησε νὰ τραγωδήσῃ τὸ
 ἀκόλυστον, κατὰ τὸ εἰωθὸς τε.

Εἴν' εὐμορφία μεγάλη, πῆ δὲν τὴν ἔχει ἄλλη,
 Αὐτὸ πῆ δὲν γνωρίζεις, τὰ ἐδικάσε κάλλη.
 Καὶ εἶσαι λανθασμένη, κάθε καρδιά μένει,
 Ἀπὸ τὴν εὐμορφιά σε, ἀφεύκτως νικημένη.

Ἦξευρε ὅτι νέα, τόσοσιν πολλὰ ὠραία,
 Μόνη ζὸν κόσμου εἶσαι, πρώτη καὶ τελευταία.
 Καὶ μόνη πῆ δὲν θέλει, καθόλου νὰ τὴν μέλη,
 Τί κάμνεν σαῖς καρδίαις, τὰ ἐδικά της βέλη.

Μὰ εἶναι ἁμαρτία, ν' ἄχης τόσιν κακία,
 Δὲν πρέπ' εἰς τέτοιον σῶμα, νὰ εἴν' τέτοια καρδιά.
 Δὲν θέλει παρὰ μόνου, ν' ἄχης ὀλίγον πόνου,
 Νήπως τὸν ἐραζήν σε, τὸν προξενήσης φόνου.

Ἄχ! τὰ παράπονά τε, δὲς καὶ τὰ δάκρυά τε,
 Καὶ παρηγόρησέ τον, μὴ σκάνης τὴν καρδιά τε.
 Δὲν εἴν' πῶς θ' ἀποδάνη, λυπεῖται πῶς σὲ χάνει,
 Κι αὐτὸ δὲν τὸν ἀφίνει, σιγμὴν νὰ ἀνασάνη.

Ἔτι δὲ τραγωδῶντάς το, ἰδὲ καὶ ἔρχεται
 καὶ ὁ δῆλος, συντροφιασμένος μὲ τὴν γυναῖκα λέ-
 γωντας, αὐθέντη αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ἢ γυναῖκα διὰ
 τὴν ὁποῖαν μὲ ἐσεΐλατε. ἄργησα δὲ ὀλίγον, ἐπειδὴ
 δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀκαρτερέσω
 ἕως ἢ νὰ ἔλθῃ. ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας λέγει τὴν
 γυναῖκα, μητέρα μου, ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω τι καὶ
 ἂν μὲ τὸ κάμῃς, ἡδέες βέβαια μὲ ὑποχρεώσῃ κατὰ
 πολλὰ. ἡ γυνὴ τὸν ἀποκρίνεται λέγουσα, τζελεπὴ,
 ἂν εἶναι τί, ὅπως νὰ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου, προ-
 σάξετε μόνον, καὶ ἐγὼ θέλω βέβαια ἐπιμεληθῆ
 νὰ σᾶς δελεύσω. τότε τὴν λέγει ὁ τζελεπὴ Ἀν-
 μητέρα μου, μὲ βλέπεις, ὅτι κείτομαι εἰς τὸ κρεβ-
 βᾶτι τρεῖς ἡμέρας σήμερον, καὶ ἡ ἀρρώστια μου εἶναι
 ἢ ἀγάπη τὸ ἀντικείμενον δὲ αὐτῆς, ἢ, καλλίτερα νὰ
 εἰπῶ, ἡ αἰτία αὐτῆς εἶναι ἡ κόρη τῆς τζελεπῆς Στε-
 πάναγα, ἢ κοκωνίτζα Χοροφίμα, (λέγωντας τῆτο
 τὸ ὄνομα ἀνασάναξεν ἀπὸ βάρους τῆς καρδιάσῃ, καὶ ἔδει-
 ξεν ἐκεῖνο ὅπως ἔμελλε νὰ εἰπῆ) ἀπὸ τὴν ὁποῖαν
 μὲ ἐξεχώρισαν, καὶ μὲ ὑσέρησαν τῆς συνανατροφῆς
 τῆς, καὶ σχεδὸν μὲ ἀπήλπισαν. αὐτῆ δὲ τῆς ξεχω-
 ρισμῶ ἑσαθῆ ἀφορμῇ καὶ ἡ ἐξαδέλφητις Μειρέμ,
 καθὼς ἤκουσα, διὰ τῆτο καὶ ἔλαβον ἕνα μῖσος ὑπερ-
 βολικὸν πρὸς αὐτήν. θέλω λοιπὸν νὰ ὑπάγῃς νὰ
 τὴν δώκῃς τῆτο τὸ ραβασάκι, ὅμως μὲ τρόπον
 κρυφόν, αὐτὴ δὲ προσκυνήσασα καὶ ὑποχρεθεῖσα νὰ
 τὸν φέρῃ αὐρίον ἀποκρισιν, ἀνεχώρησε μὲ λαμπρὸν
 φιλοδώρημα. διὰ νὰ καταλάβῃ δὲ τινὰς τὰ ὅσα
 ἔπειτα συνέβησαν, πρέπει νὰ ἠξεύρῃ, ὅτι αὐ-
 τὴ ἢ γυναῖκα ἦτον πολλὰ γνωστὴ τῆς Μειρέμ, καὶ τὴν
 ἀγαπᾶσε κατὰ πολλὰ, ὅθεν εὐδὺς ὅπως ἤκουσε νὰ
 λέγῃ κατὰ τῆς Μειρέμ τι, ἔδαιμωνιάθῃ καὶ ἄρχισε νὰ
 ἐπιβλευθῆ καὶ τὴν Χοροφίμαν, καὶ τὸν τζελεπὴ
 Ἀνδρέαν, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἐκεῖνο τὸ πεπο-
 νηρευμένον γύναιον, ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, ἐκί-
 νησεν ἴσια πρὸς τὴν Χοροφιμᾶν, ὡσάν ὅπῃ ἦτον εἰς
 αὐτὸ τὸ σπήτι γνωσῆ, ἐκτύπησε τὴν πόρταν,
 τῆς ἀνοιξαν, ἀνέβη ἐπάνω, ἐμβαίνει εἰς τὸν ὄνδᾶν
 καὶ εὐρίσκει τὴν Χοροφιμᾶν μόνην. τὴν χαιρετᾷ, τὴν
 ἐξετάζει περὶ διαφορῶν πραγμάτων, ἕως ἧς ἔφθα-
 σε καὶ εἰς τὸ προκείμενον· τότε ἀνοίγει τὸ αἰμο-
 βόρον τῆς καὶ θανατηφόρου σώμα λέγεται, ἂν ἐρωτᾷς,
 κόρημα, πόθεν ἔρχομαι, καὶ διὰ τί; θέλω σὲ εἰ-
 πῆ παρευδύς. ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀν-
 δρέαν τὸν ἀγαπητικόν σε, ὁ ὁποῖος μὲ ἔκραξε σή-
 μερον διὰ μέσθ τῶ δέλατε, καὶ μοι ἔδωκε τῆτο τὸ ῥα,
 βασάκι (τὴν δίδει τὸ ῥα βασάκι) καὶ μὲ εἶπε νὰ
 σοὶ εἰπῶ καὶ ἐκ σώματος, πῶς εἰς τὴν ἐξεσίαν σε
 ζέκει νὰ τὸν σώσης, ἢ νὰ τὸν θανατώσης· ὅτι
 εἶναι ἀρρώστος, καὶ κεῖται εἰς τὸ κραββάτι, καὶ ἡ
 αἰτία εἶναι ἡ Χοροφιμᾶ, καὶ ὅτι ἂν δὲν λάβῃ ὀγλί-
 γωρα ἰατροίαν, βέβαια μελετε ἀνέσει τὸν ἐπιτά-
 φιον τε, καὶ ἀφ' ἧς εἶπεν αὐτὰ ἔπαυσεν — — ὕσε-
 ρον δὲ βλέπωντας τὴν Χοροφιμᾶν δακρύσαν καὶ ἀνα-
 σενάζεσαν, λέγει. καὶ τὰ πισεύεις, κόρημα, αὐτὰ,
 ὅπῃ σὲ εἶπα, ὅτι εἶναι ἔτσι; καὶ πῶς, τὴν ἀποκρί-
 νεται, ἡ Χοροφιμᾶ, εἶναι ψευδῆ; ἐκεῖνος ὑποκρίνε-
 ται τὸν ἀρρώστον, προσποιεῖται τὸν Ἐρῶντα, ἀφ' ἧς
 ἠγάπησε καὶ ἐξανηγάπησε πλέον τόσας καὶ τόσας, τὰς
 ὁποίας ἐγὼ τὰς ἠξεύρω, καὶ κατῶς ἐκεῖνας ἠπάτη-
 σεν, ἔτσι καὶ ἐσένα, κόρημα, θέλει νὰ σὲ ἀπα-
 τήσῃ. λέγει πῶς εἶναι ἀρρώστος διὰ ἐσένα, ὅμως
 ποῖος ἠξεύρει διὰ τί ἠφένησε; διὰ τῆτο σὲ λέγω
 νὰ φυλαχθῆς, κόρημα, νὰ μὴ τύχη καὶ ἐντροπια-
 σθῆς, μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ὄλλιον ἐκεῖνο γραί,
 διὸν ἐψύχρανε τὴν καρδίαν τῆς Χοροφιμᾶς, ὅπῃ εἶ-
 χεν ἀρχίσει νὰ θερμαίνεται, εὐρεῖσα αὐτὴν ἀπλῆν,

ὡς τῇ ἀληθείᾳ παρθένον. δὲν ἤξευρε δηλ. ὅτι ὁ Ἔρως
καρδίαν ἀσελγῆ δὲν δελαγωγεῖ, ἀλλ' ἀγνήν τε καὶ
παρθένον, καθάραν τε καὶ ἄσπιλον, καὶ τὸτο ἂν ἦτον
πρακτικῆ, ἠμπορεῖσε νὰ τὸ γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν ὁμι-
λίαν τε. ἀπὸ τὸ ἐντροπαλόν τε πρόσωπον, ἀπὸ τὰ
σεμνά τε ῥαβασία, καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος, ὅπῃ προτιήτε-
ρα ἔδειχνε πρὸς τὴν Μειρέμ. Καὶ ἔτσι λοιπὸν ἐψυ-
χράνθη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γραὸς, ὅπῃ ἀπέβαλλε
πλέον καὶ τὸν σκοπόν της, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸ νὰ τὸν γράψῃ
νὰ ἀνταμωθῆν μίαν φοράν νὰ ὁμιλήσεν τί τὸ πρακ-
τέον, περὶ τῆ πατρός της καὶ μητρός της. ἀνεχώρησε,
τέλος πάντων, ἡ γραῖα ἀφήσασα τὴν Χοροψιμὰν εἰς
ἄκραν σύγχυσιν καὶ ἀθυρίαν, καὶ ὑπῆγε πάλιν τὰ ἴσια
πρὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, καὶ ἐμβαίνουσα μέσα
εἰς τὸν ὄνδᾶν τε, τὸν λέγει, τζελεπή! νὰ ὅπῃ ἔρ-
χομαι τὰ ἴσια ἀπὸ τὴν κοκωνίτζαν Χοροψιμὰν, τὴν
ὁποῖαν ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὄνδᾶν, τὴν ἡύρα ὅπῃ ὠμι-
λῆσε πολλὰ γλυκὰ καὶ Ἐρωτικά, με ἕναν νέον μο-
ναχὴ, ἡ ὁποῖα βλέπεσά με ἐσυγχρίθη ὀλίγον,
ὡσᾶν νὰ ἤξευρε πῶς εἶμαι σαλμένη, ἀπὸ τὴν εὐγενεί-
αν σε· τὴν κράζω εἰς τὸν ἄλλον τὸν ὄνδᾶν, τὴν ἔ-
δωκα τὸ ῥαβασάκι σας, τὴν εἶπα ὅλην τὴν κατὰ-
σασίν σας· αὐτὴ δὲ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐγέλασε, καὶ
εὐθύς ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον· ὅθεν τὴν
περίπαιξιν ἐκείνην, με ἔδωκε διὰ ἀπόκρισιν· εὐγαί-
ωντας δὲ ἀπὸ τὴν πόρταν, ἐρώτησα τὴν δέλην ὅ-
πῃ με ἀκολοθῆῃσε νὰ κλείσῃ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ
νέος, με τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ ἡ κοκωνίτζα; αὐτὴ δὲ
με εἶπεν, ὅτι εἶναι υἱὸς ἐνὸς πλεσίς Ἀρμένε Χαλεπ-
λῆ, ὁ ὁποῖος θέλει τὴν σεφανωθῆ μετ' ὀλίγον.
ἀκένοντας δὲ αὐτὰ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας ἔτσι τὰ ἐπί-
σευσε, καθὼς καὶ ἡ Χοροψιμὰ τὰ ἐναντία, καὶ ἐσο-
χάσθη τὰ ἐχθροσινὰ λόγια τῆς ἄλλης γυναικὸς διὰ
ψευδῆ. ὅθεν ἔμεινε πάντῃ ἄφωνος καὶ λειποθυ-

μησμένοι. βλέποντας δὲ ἡ γρατα, ὅτι τὰ λόγια τῆς
 ἐνήργησαν, εἰς ἐκάτερον τὸ μέρος, καὶ ἔλαβον πίσι, καὶ
 καὶ θεωρῶντας καὶ τὸν τζελεπή ἤδη λειποψυχῆντα,
 ἀνεχώρησε, καὶ ἐπῆγε τὰ ἴσια πρὸς τὴν Μεϊρέμ· καὶ
 ἐμβαίνοντας εἰς τὸν ὄνδαν τῆς τῆν ἡυρε καὶ αὐτὴν ἤδη
 κυριευμένην, ἀπὸ λύπην καὶ φενοχωρίαν, καὶ κειμένην
 ἐπὶ τῆς κλινης ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς, τὴν ἐρωτᾷ,
 τί ἔχεις, κόρη μου, καὶ εἶσαι εἰς τὸ κρεββάτι κειμένη;
 ἡ Μεϊρέμ δὲ τὴν εἶπεν ὅλην τὴν ἰσορίαν τῆς. τότε
 καὶ τὸ γραϊδίον τὴν ἐφανέρωσε τὸ μῖσος, ὅπῃ ἔχει
 ὁ τζελεπή Ανδρέας ἐναντίον τῆς διὰ τὴν ξεχώρισιν
 τῆς Χοροφιμάς, (ἐπρόθεσε καὶ ἄλλα τινά,) καὶ ὅτι ἂν
 χάση τὴν Χοροφιμάν, θέλει ἀγαπήσει αὐτὴν,
 τὴν ἐδιηγῆθη ὕπερον, καὶ τὸν δόλου τῆς καὶ ἀπά-
 τιν, ὅπῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐμηχανεύθη ἀπο-
 βλέποντα πρὸς ὄφελός τῆς, καὶ τὰ λοιπά. τότε
 εὐγάζει καὶ τῆς φιλοδωρεῖ ἡ Μεϊρέμ δι' αὐτὸ τὸ
 μήνυμα, πολλὰ ἐλείθερα· ἔπειτα δὲ ἀνέλαβεν ὀλί-
 γον, καὶ σηκωθεῖσα τὴν λέγει, δὲν εἶναι τρόπος νὰ σὲ
 δώσω ἕνα ραβασάκι τὸν δώσης; ἡ γρατα τὴν ἀπεκρί-
 θη, δὲν γίνεται αὐτὸ κόρη μου, κατ' ἐδένα τρόπον·
 ἐπειδὴ ἂν ἐγὼ δώκω ἐκ μέρεσσου αὐτὸ τὸ γράμμα,
 τότε θέλομεν χαλάσει ἐκεῖνο ὅπῃ ὠνοδομήσαμεν·
 ἐκατάλαβε τότε καὶ ἡ Μεϊρέμ, ὅτι δὲν γίνεται ὅθεν
 ἐσιώπησεν ὕπερον τὴν συμβελεύει ἡ γρατα λέγεσα.
 ἂν δὲ θέλης νὰ σεῖλης τὸ ραβασάκι αὐτὸ, πρέπει
 νὰ τὸ σεῖλης με' ἄλλην, ὄχι ὅμως σήμερον· ἀλλ' αὐ-
 ριον, διὰ νὰ μὴ ἐνοηθῆ τὸ πρᾶγμα· ἡμπορεῖς νὰ
 κρᾶξῃς τὴν γειτόνισσάν σε, κόρη μου, τὴν Αἰκατερί-
 ναν, ἡ ὅποια δελεύει ἐκεῖ εἰς τὸ Σαράγι, καὶ αὐτὴ
 θέλει τὸ δώσει, χωρὶς ἀμφιβολίαν· ἤρεσεν αὐτὴ
 ἡ συμβεβλή τῆς Μεϊρέμ, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ κάμη
 καθὼς τὴν ἐβδέτησεν ἡ γρατα ἐκείνη· σηκωθεῖσα δὲ

ἡ γρατὰ ἀνεχώρησεν εὐχομένη τῇ Μείρῃ ὅλα τὰ
αὐτῆς ἐπιθυμητὰ καταθύμια.

Ἡ Μείρῃ δὲ εὐθὺς ὅπῃ ἡ γρατὰ ἀνεχώρησεν,
ἠτοίμασε τὸ ἀκόλυτον βραβασάκι πρὸς τὸν τζελεπή
Ἀνδρέα· τὸν νομιζόμενον ἔρασύν της.

Ψυχὴ με Κύρ. Ἀνδρέα!

Ἄ δὲν πουῆς κανένα, λυπήσε καὺν μένα,

πῆ δὰ σὲ σεριδῶ.

Καὶ δὲν ἔχ' ἄλλον φίλον, πισὸν καθὼς σοι δῆλον,

να̇ ξεμισυρευσῶ.

Ἡ̇ καὺν τὸν ἑαυτὸν σε, λυπήσε μοναχὸς σε,

πῆ δὰ μὲ χωριδῆς;

Καὶ δὲν ἔχεις κανένα, πισὸν ὡσαύτ' ἐμένα,

να̇ παρηγοριδῆς.

Μὴ γίνεσαι αἴτια, μιὰ καθαρὰ φιλία

να̇ ἀπομακρυνθῆ,

Γιατὶ ἀποτυγχάνεις, ζὸν τόπον ὅποιαν βάνεις,

χ' δέλεις λυπηθῆ.

Αὐτὸ σοχάσε μόνον, πῶς τῆς ζωῆς τὸν χρόνον,

ὅλον εἰς τὸ ἐξῆς,

Ἐχά να̇ τὸν περάσω, ἐγὼ ὅταν σὲ χάσω,

μὲ σεναγμαὲς ὀξείς.

Αὐσας χ' γνωρίζεις, ὅτι τὸ νταγιαυτίζεις,

μετὰ χαρᾶς κ' ἐγὼ,

Δίγω τὸ πεπρωμένον, ἔτ' ἦτον γεγραμμένον,

να̇ πάγω να̇ πειγῶ.

Ἡ̇ πισήσε Μ.

Ἀφ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσε, τὸ ἐβέλωσε καὶ ἔττι ἀνεπαύθη ὀλίγον κειμένη εἰς τὴν κλίνην ὅλην τὴν νύκτα· τὸ δὲ πρωὶ εὐθύς κινάσει, διὰ τῆς βυζάστρατος, τὴν γειτόνισσαν καὶ τὴν λέγει, παρακαλῶ, μητέρα μου, θέλω σὲ μείνη ὑπόχρεως, ἂν μὲ κάμῃς αὐτὸ, ὅπως δὲ σὲ εἰπῶ· πές με, κόρη μου, τῆς ἀποκρίνεται ἡ γειτόνισσα, πές με ἡ Μειρέμ ἐν τὴν λέγει, ἐγὼ ἤκιστα, ὅτι συχνάζεις εἰς τὸ σαράγι τῆ πρέσβευς τῆς Βενετίας, καὶ δὲν ἀμριβάλλω νὰ μὴν ἡξεύρης καὶ τὸν Δραγμαῖνον τε κὺρ Ἀνδρέαν; ἡ γειτόνισσα τῆς ἀποκρίνεται, μάλισα, τὸν γνωρίζω πολλὰ καλά· λοιπὸν ἀγαπήσα νὰ τὸν δώκῃς αὐτὸ τὸ ραβασάκι, καὶ ὕσερον νὰ μὲ φέρῃς ἀποκρισιν· ἡ γειτόνισσα τὴν λέγει, διατί κόρη μου ὄχι· αὐτὸ εἶναι πολλὰ εὐκόλον· καὶ ἔττι ἐπῆρε τὸ ραβασάκι καὶ ἀνεχώρησε φιλοδωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μειρέμ μεγάλως, ἐξ ἀνάγκης.

Ἐλθεῖσα δὲ ἡ γειτόνισσα παραχρῆμα, εἰς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, τὸν ἔδωκε τὸ ραβασάκι καὶ ἐκοντοσάθηκεν· αὐτὸς δὲ πέρωντας τὸ ραβασάκι καὶ ἀναγινώσκωντάς το ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενος, ἔγινεν ὡς ἂν δαιμονισμένος, ἀπὸ τὸν ἄκρον τε θυμὸν, ἐξ ἀπροόπτου, βλέπωντας πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Μειρέμ· ὅθεν τὸ ἐξέχισε παρευθὺς λέγωντας τὴν γειτόνισσάν της, νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὸν ὀνδᾶν τε καὶ τῆ ἀναφέρῃ διὰ ἐκείνην, ἡ ὅποια ἔγινε πρώτη αἰτία τῆ χωρισμῆς τε, ἀπὸ τὴν Χοροψιμάν, καὶ τῆς σερήσεως τῆς ζωῆς τε· εὐθύς δὲ ὅπως ἴδε καὶ ἤκασεν αὐτὰ ἡ γειτόνισσα, ἔτρεξε καὶ τὰ ἀνέφερεν ὅλα τὴν Μειρέμ, ἡ ὅποια ἀπὸ τὴν λύπην καὶ ἀπελπισίαν της τὴν πολλὴν ὀλιγοθύμησεν, ἀδυνάτησε, ἐνεκρώθη, ἔχασε τὰς αἰσθήσεις της ὡσαν ἐκείνη, ὅπως πίπτει εἰς ἀποπληξίαν. τρέχει εὐθύς ἡ βυζάστρατος τὸ λοιπὸν, τὴν τρίβει, τὴν ταραάζει, τὴν βρέχει μὲ ξύδι, καὶ ἔττι ἤλθεν ὀλίγον εἰς τὸν

ἐαυτὸν τῆς ἔαρχίσειν ἀ τραγωδίῃ τὸ ἀκόλυσον, μὲ
μῖαν φωνὴν τόσον σιγανὴν, ὅτ' ἔ μόνις ἤκβετο.

Τάχ' ἄνθρωπος ἐξάσθῃ,	ἄλλος κἀνὴς νὰ πάσθῃ.
Τὰ τόσα βάσανά με,	νέα ἔ παλαιά με;
Διάσημα δὲν δίδεν,	συχνὰ μὲ παραδίδεν.
Τὰ πρῶτα δὲν τελειώνεν,	κ' εὐθύς νέα φυτρώνεν.
Ὅλαις ἢ δυστυχίαις,	πῆναι εἰς ἰσορίαις,
Σὲ μένα ἐγενῆκαν,	ἐμπράκτως ἔ φανῆκαν.
Τὰ μυθολογημένα,	ἀλήθευσαν σὲ μένα,
Νιόβη ἔ Ἐκάβη,	ὅποιος μὲ πῆ δὲν βλάβει.
Μὰ τί νὰ συντυχαίνω,	πῆ μόνις ἀνασάινω,
Κι αὐτὸ δια παιδείαν,	νὰ ζῶ μὲ τυραννίαν.
Ὅμως, ὦ σκληροτάτη,	τύχη θυμῆ γεμάτη,
Δεῖξ' ἄν ἀπλαγχυίαν,	νῦν εἰς ἐμὲ τελείαν.
Κι ἀφ' ἧ μὲ βασανίζεις,	ζωὴν τί μὲ χαρίζεις,
Κακία κ' εὐσπλαγχυία,	δὲν ἔχεν συμφωνία.
Μίαν ζωὴν ἀθλία,	δὲν θέλω ἀληθεία.
Ὡς κ' ἄν ἀποθάνω,	τί ἄδικον δὲν κάνω.

Τελειώνωντας δὲ αὐτὰ τὰ λόγια πάλιν ἐνεκρώ-
θη, περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἔ λέγωντας δύο φο-
ραὶς τὸ ἄχ! μὲ ἀνασεναγμὸν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρ-
διάς, ἔγινε θυσιὰ εἰς τὸν Ἑρωτα ἐλεινή, παραδῶσα τὸ
σῶμά της, τῇ μητρίτης γῆ, διὰ τὴν ἀσώχασον ἔ χωρὶς
ἀνταπόκρισιν ἀγάπην τῆς· τὴν ἐρχομένην δὲ ἡμέραν
ἔρχεται ὁ δεῖλος τῆ κυρ Ἀνδρέα ἀπ' ἔξω, ἔ τὸν λέ-
γει αὐθέντα, ἀπέρασα ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆ τζελεπῆ
Στεπάναγα ἔ ἤκβσα διάφορα μεσικὰ ὄργανα, ὡσᾶν
νὰ ἦναι κἀνέναι γάμος· δὲν ἀπετελείωσε τὸν λόγον

ὁ δὲλος, ἢ εὐδύς ἔπεσεν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας εἰς λειποφυχίαν· ἐνεκρώθη ὅλος ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς σοχαζόμενος, ὅτι πλέον ἢ Χοροψιμά τῆς ἀπέταξεν· ὁ δὲλος δὲ τρέχει, τὸν τρίβει, τὸν σηκώνει, τὸν βρέχει, ἢ μόλις ἐδυνήθη νὰ ἔλθῃ ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς· ἢ μετ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ, ἢ κάλιον νὰ εἰπῶ, νὰ μερμερίσῃ τὸ ἀκόλυθον.

Τὸ ἀγγελικόν σε ἦθος, μ' ἐκατήντησιν εἰς βῦθος.

Καὶ τῶν σεναγμῶν τὸ πλήθος μὲ ἠφάνισε τὸ σῆθος.

Ἡ ζαή με εἶναι μῦθος ἢ ἀναισθητῶ ὡς λίθος.

Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — —

Πάντα τὸ κορμὸν ταραζει, ἀπὸ κάθε μικρὸν νάζι.

Καὶ ὁ Ἔρωσ με τρομάζει, θάνατον εὐδύς με τάζει.

Κάθε σε ματιὰ με σφάζει, τὴν καρδίαν με ἀρπάζει.

Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — —

Τὴν ψυχὴν με τὴν καϊμένη, ῥώτησαί τηντί παθαίνει;

Αὐτὴ εἶν' ἀπελπισμένη, κί ἀπ' τὸν Ἔρωτα χαμένη,

Δεν ἠξεύρει τί νὰ γένη, τὸ κερέμι σε προσμένει.

Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — —

Καὶ ἄφ' ἵε τὸ ἔτελείωσεν, ἔπεσε πάλιν εἰς λειποθυμίαν, ἢ μὴ ὄντος τῆς δέλης ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ, κατέλυσε τὸν βίον τῆς ἐλεεινῶς μῆτε τῆς Ἀφροδίτης, μῆτε τῶ ἰψῆς θυσίαν προσενεγκῶν.

Τὴν ἐρχομένην δὲ ἡμέραν, τὸ ἔμαθε ἢ ὁ τζελεπή Στεπάναγας ἢ ἡ κόρη τῆς, ἢ μετενόησαν ὅπῃ δὲν ἐπρόλαβον τὸ πρᾶγμα· ἢ Χοροψιμά δὲ, καταπολλὰ ἐλυπεῖτο δακρύουσα· ἀλλ' εἰς μάτην, ἐπειδὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ πλέον δὲν ἠμπορεῖσεν· εἰς ἀνταμειβὴν δὲ τῆς πισῆς τῆς ἀγάπης, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ καὶ

αὐτὴ πρὸς ἄχρι θανάτου ἀποφείγουσα καὶ τὸ Ἐρωτα·
 καὶ ἔτι καὶ τὰ τρία ὑποκείμενα, ὑπερήθνησαν πάσης
 σχαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, καὶ πάσης ἡδονῆς, διὰ
 τὸν πρὸς Ἐρωτα, ὅπως εἶχον, καὶ ἔγιναν παράδειγμα,
 μᾶς καθαρᾶς μὲν ἀγάπης, εἰς τὰς ἑῶς καὶ θυγατέρας,
 τῶν μεταγενεσέων γενεῶν, καὶ δὲ φερσίματος τῶν
 ἀσυνέων, οἱ ὅποιοι προκρίνουσιν τὸν θάνατον τῶν ἡῶν τε,
 διὰ τὸ νὰ ξερεώσωνται τὰς δεισιδαιμονίαις τῶν. *)

*) Ὅντως ἀνόητος ὁ λόγος τῆτος καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐναν-
 τίος, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἰερὰς νόμους καὶ ἐγγράφους καὶ ἀγρά-
 φους, ὅπως κατὰ διαφόρους καιρούς, καὶ ἀπὸ διαφόρων ἀγίων
 καὶ θεοφόρων καὶ ἅμα σημειοφόρων ἀνδρῶν, ἡ ἀγιωτάτη ἀπο-
 στολικὴ ἀνατολικὴ καὶ καθολικὴ Ἐκκλησία παρέλαβε, καὶ
 φυλάττει, εἰκότως, πανακριβῶς· ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πο-
 λιτικὰς θεσμοὺς, δὲν λέγω τῶν πεφωτισμένων γενεῶν, ἀ-
 μὴ καὶ τῶν ἰδίων τῶν βαρβάρων καὶ κακοπίστων, κτ. ἀλλὰ
 τί εἶπα αὐτά; τί εἶπα αὐτά; μήτε τὰ ἴδια τὰ ζῶα τὰ ἄλο-
 μα δὲν κάμνουν ποτε μίξιν ἔξω ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν· δι' ὅ,τε
 ποτὲ δὲν ἠκέσθη συνουσία χοίρει μετ' ὄνου, ἢ λέοντος μετ' ἀ-
 κμήλου, ἢ ὄφρα μετὰ προβάτου· καὶ ὁμοίως τῆτος ὁ φρόνιμος
 τραγωδοποιὸς νομοθετεῖ, τρέποντινα, τῶν ἀλόγων πολὺ
 ἀλογώτερα· ἀλλ' ἂν ἦναι τόσοσιν λιμπερτίνοσιν, καὶ θέλει τὰ
 πάντα κοινὰ, ὡς μάθη ὁ καλότυχος ὅτι, μ' ὅλον ὅπως ἡ
 ἀνθρωπότης εἶναι μία, ἡ θρησκεία, ὡς εἶδος ἄλλο ἔχει τὰς
 ἑαυτῆς ἀληθεῖς θρησκευτάς, ἐμποδίζουσα παντὶ τρόπῳ αὐ-
 τοῖς τὰ ζωῶν ταῦτα καὶ ἄλογα συνουκίαι.

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ Γ΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕ-
ΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΙΝΟΣ ΖΑΓΩΡΑΙΟΥ
ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Περὶ τῆς ἐν Ρωσσίᾳ κώμης Πελτάβης.

Η Πελτάβα, εἶναι μία πόλις τῆς Μικρᾶς Ρωσσίας καταπολλὰ ἔνδοξός τε καὶ περίφημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀποτελεσθεῖσας κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας· ἡ τοποθεσία τῆς εἶναι πολλὰ θαυμάσιος· ἐπεὶ περιέχει τέσσαρας λόφους, καὶ ἐπάνω μὲν εἰς τὸν ὑψηλότερον κεῖται τὸ φρούριον, περιτειχισμένον μὲ τεῖχος γήϊνον ἰσχυρώτερον τῶ πετρίνῃ· τὰ προάστεια δὲ εἶναι διεσπαρμένα ἐπάνω εἰς τὰς δύο λόφους τὰς μικρωτέρας, τὰ ὅποια εὐλιζονται καὶ μὲ διάφορας μπαχτζέδες καὶ δάση· εἰς δὲ τὸν τέταρτον ὠκοδόμηται ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιον Μο

νασήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, εἰς τὸ ὅποτον κατοικεῖ
 καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς τῆς Ἐπαρχίας· εἶναι δὲ πα-
 ράδοξον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ λόφοι δὲν φαί-
 νονται ὅτι ἐξέχυν, ἀλλ' εἶναι ἴσοι μετὰς πεδιά-
 δας, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος μόνον φαίνονται ἐξέ-
 χοντες καταπολλὰ, ὡσεὶ ὅπῃ καὶ ἀπὸ μακρόθεν ἡμ-
 πορεῖ τινὰς νὰ τὲς ἰδῇ· Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος λοι-
 πὸν ἀπερῶ καὶ ὁ ποταμὸς Βόρσιλα ἀπέχων τῆς Πο-
 λιτείας Βερσιῶν Ῥωσσιῶν πέντε, δηλαδὴ μιᾶς ὥ-
 ρας, καὶ χύνεται εἰς τὸν ποταμὸν Νίπρον, ὁ ὅποιος
 εἰσρέει εἰς τὴν Μαύρην Θέλασσαν διὰ τῆς Ὀζῆ καὶ
 Κιλμπερνῆ. Αὐτὸς λέγω ὁ ποταμὸς Βόρσιλα ἐ-
 σαθὴ περίφημος διὰ τὴν περὶ αὐτὸν γενομένην νί-
 κην ὑπὸ τῆ μεγάλης ἐκείνου Πέτρου, κατὰ τῶν Σβεκῶν·
 ἐπειδὴ ὄχι μόνον αἷμα σρατιωτικὸν εἰς αὐτὸν ἔρ-
 ρευσεν, ἀλλ' ἀκόμι καὶ βασιλικόν. ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ
 μέρος εἶναι ἡ πεδιάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἐσρατοπε-
 δεύσατο ὅτε βασιλεὺς Πέτρος, καὶ ὁ τῶν Σβεκῶν
 Κάρολος, τῶν ὁποίων Σβεκῶν μαρτύριον εἰσέτι εἶναι
 τὰ χαρακώματα, καὶ τὰ μνήματα ὅπῃ εἶναι γεμά-
 τα ἀπὸ τῆς φονευθέντας νεκρῶν αὐτῶν, τὰ ὅποια
 εἶναι ὡς λόφοι, καὶ ἕως τὴν σήμερον ὀνομάζεται Ῥωσ-
 σισὶ Σβέτσκαγια μογίλα· δι' αὐτὴν λέγω
 τὴν νίκην, ἠθέλησε καὶ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα ἡ Β',
 εἰς τὸν καιρὸν τῆς περιγηγῆσεως ὅπῃ ἔκαμεν εἰς τὸ βα-
 σίλειόν της, νὰ τὴν τιμῆσῃ μετὰ τὴν ἐπισκεψίν της,
 καὶ νὰ τὴν δοξάσῃ καὶ μετὰ ἕνα ἐπιπλασον πόλεμον.
 Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν Πελτάβαν ἐπεσκόπευε καὶ ὁ Εὐ-
 γένειος ἐκεῖνος ὁ πάνυ, ὡσαύτως καὶ ὁ Θεοτόκης
 ὁ αὐτὸν ἀξίως διαδεξάμενος, ἄνδρες τῶ ὄντι σοφώ-
 τατοι, καὶ τῇ ἀρετῇ ἀκρότατοι· ἑκάτερος δὲ Κερκυ-
 ραῖος τὴν πατρίδα, αὐτῇ τε κλέος καὶ δόξα, καὶ ἅμα
 παντὸς τῆ Ἑλληνῶν γένους ἀθάνατον.

Αὐτὴ ἔν ἡ πελτάβα ἐσάθη καταφύγιον καὶ
 εἰς τὸν Μολδαβίας αὐθέντην τὸν Μαυροκορδάτου
 λέγω ἐκεῖνον, ὁ ὅποτος προῖδων τὸ σκληρόν τε καὶ
 βάρβαρον, ἔχ ἦττον δὲ καὶ τὸ ἄδικον τῆς κατ' αὐτῆ
 ψήφου ὑπὸ τῆ Σελτάνου, ἔφυγε νυκτὸς μὲ ὀλίγους
 τινὰς δέλωσ τε ἀφείς τὸν θρόνον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν
 ἦτον καί τις γραμματικὸς τῆ Καμαράση Ἀντώνιος
 καλέμενος Ζαγωραῖος ὅχι τόσοσ ὠραῖος, ὅσον ἀγ-
 χίνος καὶ σπεδατος, ἔ εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν.
 ἀφ' ἔ λοιπὸν ὅλοι ὁμῶ εὐτυχῶς ἔφθασαν εἰς τὴν
 Πελτάβαν, καὶ κἀμένασ πλέσιν ἀπὸ αὐτῆσ δὲν εἶ-
 χεν εἰς τί νὰ καταγίνεται· (ἐπειδὴ τὰ κοινὰ καθή-
 κοντα τὰ ἔχασαν,) ἄρχισαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος
 τῆ κάστρου νὰ σεργιανίζεν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆσ πα-
 λιτείας. ἐπάνω γὰρ εἰς τὸ τειχόκαστρον συνηθίζεν νὰ
 περιδιαβάζεν, γυναϊκές τε καὶ ἄνδρες, κόραι τε καὶ
 παιδία, μικροί τε καὶ μεγάλοι, νέοι τε καὶ γέρον-
 τες, διὰ νὰ ἀναπνέεν ἐκεῖνον τὸν καθαρῶτατον ἀέρα.
 τὸ σπῆτι ἔν ὁπῶ πρῶτον ἐκόνευσεν ὁ ῥήθεις αὐθέν-
 τησ, ἦτον ἐνὸσ εὐγενῆσ, ὅσισ εἶχε μίαν κόρην Βαρ-
 βάραν καλεμένην ὠραῖαν μὲν, σεμνήν δὲ εἰς τὸ ἄ-
 κρον, καὶ μὲ ὅλον ὁπῶ εἰς τὴν Πελτάβαν τὰ κα-
 ράσια εἶναι πολλὰ ἐλεύθερα καὶ πολιτικά, ὁμῶσ
 αὐτὴ ὠμοίαζε μὲ μίαν κόρην τῆσ Ἑλλάδος κατὰ τὴν σεμ-
 νότητα καὶ σοβαρότητα· ἡ σεμνότησ γὰρ αὐτῆσ ἦτον
 ἄκρα, ἡ ἀνατροφῆτῆσ ἀρίστη, ἡ ὁμιλία τῆσ ὀλιγίστη
 μὲν, φρόνιμος δὲ ἔ γλυκεῖα· ἔ ἐκεῖ ὁπῶ ἐσέ-
 κητο ἐφαίνετο, ὅτι νῶν ἐκατέβαζεν, ὡσ λέγεται·
 ἔ μὲ τὸ νὰ ἦτον τοιαύτη, ἔτε περὶ τὸ τεῖχος, ἔτε
 ἐπὶ τῆσ τείχεσ ἐσεργιανίζε, καθῶσ τὰ λαιπὰ κοράσια.
 Ὁ Ἀντώνιος δὲ εὐθύσ ὁπῶ πρῶτην φοράν τὴν ἴδεν εἰς
 τὸ σπῆτιτῆσ, εἰς τὸ ὅποτον ἦσαν ὅλοι κόνευμένοι,
 ἐτρώθη ὑπὸ τῆ Ἐρωτοσ τόσοσ, ὡσε ὁπῶ καὶ καθή-
 κοντα ἂν εἶχεν, ἔπρεπε νὰ τὰ καταφρονήσῃ, διὰ νὰ

ἡμπορῇ νὰ ὑπηρετῇ τὸν Ἐρωτὰ· ὅμως ἐπειδὴ ἦτο
εἰς ἀργίαν ἔπρεπε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸν ὑπηρε-
τήσῃ· „ἀσχολία γὰρ καὶ ἀργία, αἰτία καὶ ἀφορμὴ πρω-
„τίστῃ τῷ Ἐρωτῷ· καθὼς λέγει καὶ ἐκεῖνος ὁ σοφός·
„ἀνὴρ ἀργὸς ἐν ἐπιθυμίαις ἐστίν. Ἡ τύχη ὅμως τῆς Τζε-
λεπῆ Ἀντωνάκη, τὸν ὑξέρισεν ἀπὸ τὴν συχνήν της
θεωρίαν, ἐπειδὴ καὶ μετέβησεν εἰς ἄλλο κατάλυμα
ὁ ἀνθέντης, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐρευν.
νᾶ μέσα ἐπιτήδεια, εἰς τὸ νὰ ἡμπορῇ νὰ βλέπῃ τὴν
κοκωνίτζαν. ἐσύχναζε ταῖς Κυριακαῖς εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τὴν πέτρινην, ὅπου καὶ αὐτὴ ἐπήγαινε συν-
τροφιασμένη μετὴν μητέρα της· καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγ-
μα ἐπήγαινε εἰς αὐξήσιν, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ ἔχῃ φι-
λὴν εἰδήσιν, ἠθέλησε νὰ τὴν φείλῃ ἐν ῥαβασάκι·
καὶ ὡς σιχοποῖός ὅπως ἦτον, τὸ ἐσύνδεσε διὰ σχῶν.
αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ ἀκόλῃτον.

Βαρβέρα Ψυχίμα!

Ὅ πότεν εἶσαι μοναχῆ, σοχάσῃ πλὴν με προσοχῆ,
Κ' εὐρίσκεις εὖν καρτέπτη, τί τὴν καρδὰ με κλέπτει;
Τί κάμνει νὰ ζενάζω, ὁπότεν σὲ κυτάζω,
Τί με κεντᾶ παντοτεινὰ, καὶ τί ἀμέτρως με πλανᾶ;
Τὸ φῶς με τί τὸ γγίζει, ὁπότεν σ' ἀντικρύζει·
Κι' ἂν ἔ τὸ πληροφορηθῆς, ποτέ δὲν θέλεις με μεφθῆς.
Ποτέ δὲν θὰ θυμώσεις, μὰ θὰ με δικαιώσεις,
Θὰ νοιώσεις πῶς ἀληθινὰ, εἴν' κάτι τί πᾶ με πλανᾶ,
Κι' ἂν δὲν με θεραπεύσεις, κι' ἂν δὲν με ἡμερεύσεις,
Κι' ἂν ὅπως δὲν μεταβληθῆς, ἂν ἔ αὐτὰ βεβαιωθῆς,
Λέγω τῇ ἀληθείᾳ, τρέφεις σκληρὰν καρδίαν,
Ἐγὼ δὲ μ' ὄλην τὴν σκληρὰν, καρδίαν σε καὶ σιδηρὰν,

Ἐν ὄσῳ ζῶ σὲ τάζω,   ποτὲ πῶς δὲν σ' ἀλλάξω.
 Μήτ' ἀπτόν νῦν με δὲν περιᾶ,   πῶς ἄλλο κάλλος με πλανᾶ.
 Κί' αὖ θέλω νὰ γνωρίσω,   καὶ ἄλλο ἢ ἀγαπήσω.
 Ποτὲ δὲν θέλω ἀφεθῶ,   ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ
 Ὅθεν, παρακαλῶσε,   τὴν γνώμην σε μοι δόσαι.

Ὁ πισός της Α'.

Α' φ' ε' δὲ τὸ ἐσύνθεσεν, ἐσοχάθη νὰ τὸ σείλη, ὅμως αὐτὴ, εἶπε κατ' ἑαυτὸν, Ῥωμαίικα δὲν καταλαμβάνει· ἂν Ῥωμαίικα τὸ σείλω δὲν ὠφελῆι, Ῥωσσιὰ καὶ δὲν ἤξεύρω. Ὅθεν τί πρέπει νὰ κάμω; ἐκεῖ δὲ ὅπῃ ἐσυλλογίζετο, νὰ καὶ ἔρχεται καὶ ὁ διδάσκαλός τε ὁ Ῥώσσος, ὅσις ἐκαλεῖτο Γιώαννης Λιέμπητς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδίδασκε τὴν Ῥωσσικὴν διάλεκτον, μετὰ τὸ νὰ ἐκαταλάμβανεν ὀλίγα Ἑλληνικὰ, ὡσαύτως καὶ ἀπλᾶ· ἦτον πρὸς τέτοις εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτε· ὅθεν εὐκολὸν ἦτον νὰ τὸν διασαφήσῃ. Τὸν λέγει λοιπὸν, εἰς πολλὰ ἀρμόδιον καιρὸν ἦλθες· ὁ Λιέμπητς τὸν ἀποκρίνεται, διατί; ἀγαπῆσα; τὸν λέγει, νὰ μὲ κάμης αὐτὲς τὲς εἰχῆς Ῥωσσικῆς, ὅμως νὰ φυλάξῃς τὸ ἴδιον νόημα, καὶ νὰ ἔχη καὶ τὴν ἰδίαν ἔμφασιν, ὅπῃ οἱ Ῥωμαίικοι ἔχον. Τότε ὁ Λιέμπητς τὸν ὑπεσχέθη· καὶ εὐθὺς τὸν ἐρμήνευσε τὸ νόημα, καὶ τὰς λέξεις ἐκεῖνας, ὅπῃ δὲν ἤξευρε καὶ ἔτσι ἀνεχώρησεν. Οἱ ῥηθεῖς Ἀντωνάκης μας δὲ, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἠθέλησε νὰ συνδέσῃ ἐν Ῥαβασάκι διὰ εἰχῶν κατ' ἀκροσιχίδα τὲ ὀνόματος αὐτῆς καὶ τῆ πατρὸς της Γρηγορίσ, (ἔτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ πατήρ της·) καὶ τὸ ἐσύνθεσεν· ἠδὲ ἀκροσιχίς τε εἶναι αὐτή.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΓΡΗΓΟΡΙΕΒΝΑ Δ'Χ!

Α'ξιολάτρευτή μου Βαρβάρρα
Γρηγοριέβνα!

Βλέμμα τὸ ἰλαρὸν σε, καὶ ἦθος τὸ γλυκὸ,
 Δ'σπάζει τὴν καρδιά μου, μ' ἕνα ἔλκυστικό.
 Δ'εἶ σε ἀπὸ σῶμα μέλι ὅταν λαλήσῃς,
 βαρὺ τὸ σοβαρὸν σε, ὀλίγα γὰρ μιλεῖς.
 Δ'ν τύχη μέσ' ταῖς ἄλλαις, ἢ σὴ ἢ εὐμορφία.
 Δ'ὀδοαυθεῖ καὶ εὐφραίνει ὅλην τὴν συντροφιά.
 Δ'νάμεισα εἰς ὄλαις ἐσὺ ὑπερτερεῖς,
 Ἰνωρίζω καὶ ὑπερέχεις, μὴ λάθος τὸ θαρρῆς.
 Δ'εἶεν οἱ ὀφθαλμοῖσε, νέκταρ πάντες κινεῖς
 Ἡρέμα τὴς συκῶνεις, καὶ ἐμὲ ζωογονεῖς.
 Γεμάτη ἀπὸ Χάρες εἶσαι ξεχωρισταῖς,
 Ὅλαις σ' ἐσὲ θαρρῆνται αὐταῖς ζωοφαισταῖς.
 Δ'ίπτει τὸ ἰλαρὸν σε βλέμμα καὶ ἔλκυστικόν,
 Ἰδίου φλόγα βγάζει καὶ πῦρ, ναί, καυσικόν.
 Β'ν ὄλαις Ἀφροδίτη τὰ κάλλη φυσικά,
 Βραβεῖον ἔδωκέ σοι τὰ ὑπερφυσικά.
 Νέμεις καὶ ἐσὺ ταῖς Χάρες, εἰς ὅσας σὲ θαρρῆν,
 Δ'κρως καὶ ἐπαινῆσιν, αὐτὰ καὶ ἀπόρῆν.
 Δ'ξία εἶσαι ὄντως τὸ ναὶ σὲ ἐπαινώ,
 Χρῆός μου εἶν' μεγάλο, τὸ ναὶ σὲ προσκυνῶ. ἦ

Ὁ πισός της Α'.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσεν αὐτὸ, ἤλθε καὶ ὁ διδάσκαλός τε ὁ Αἰμίπητις καὶ τὸν ἔφερε τὴς Ρ'ωστικῆς σί-

χης, ἢ ἐπειδὴ δὲν τῆ ἄρεσαν ἐκείνοι, διὰ τῆτοτὸν
 ἔδωκε νὰ μεταφράσῃ τῆτες. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν
 πρὸς τὸ δειλινὸν τῆς ἔφερε μὲν, μεταφρασμένους διὰ
 εἰχων, ὅχι ὁμως ἢ κατὰ ἀκροσιχίδα. ὅθεν ἀπεφάσισε
 νὰ σείλῃ τῆς δύο ὁμῆ, ἢ τῆς Ρῶμαίτικες, διὰ τὴν ἀκ-
 ροσιχίδα, ἢ τῆς Ρῶσσιικῆς, διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ
 νόημα. ἢ τῆτο εὐκολα τὸ ἐκατώρῳσεν, ὡσάν ὅπῃ εἰς
 τὸ κονάκι τῆ Αὐθέντη ἦτον μία γυναίκα γνωσὴ εἰς
 τὸ σπῆτι τῆς Βαρβάρας Γρηγοριέβνας, ὅθεν τὴν ἐκρα-
 ξεν εὐθύς, ἢ λέγωντάς τὴν δύο λόγια Ρῶσσιικὰ κητζὰ
 εραβὰ, καθὼς ἠξευρε διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἢ χαρί-
 ζωντάς τὴν ἢ μερικὰ καπίκια, ὑπήκασε ἢ ὑπήγε
 παραχρῆμα, ἢ κατὰ τύχην εὐρέσα τὴν κόρην μονα-
 χὴν, τῆς τὸ ἐγχειρίσε λέγουσα, τῆτοτὸ ῥαβασάκι,
 κυρά μῃ, μὲ τὸ ἔδωκεν ἕνας Γραικος ἀπὸ τὸν Αὐθέν-
 τιν νὰ τῆς τὸ δώσω· ἐκείνη δὲ λαβῶσα τὸ ῥαβασάκι,
 ἢ ἀναγνῶσα τὴν εἶπε καλὰ· ἢ ἔσα ἀσυνήθιση ἀπὸ
 αὐτὰ, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἢ καρδία τῆς ἀπλῆ ἢ τῶν
 τοιῶτων ἄμοιρος· διὰ τῆτο σύγχυσιν κἀμμίαν δὲν αἰ-
 σθάνθη. (Καὶ κατὰ ἀλήθειαν μεγάλος θησαυρὸς εἶναι
 ἢ ἀπλῆ καρδία) ἀφ' ἣ δὲ ἦλθεν ἢ γυναίκα ἐρωτήθη
 ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Ἀντωνάκη διὰ τὸ ῥαβασί, ἢ μα-
 θῶν ὅτι τῆς τὸ ἔδωκεν ἐχάρηκε κατὰ πολὰ· Τὸ δει-
 λινὸν δὲ εὐγῆκεν ὁ Αὐθέντης ἔξω κατὰ τὴν συγῆθειάν
 τε νὰ σεργιανίση εἰς τὸν μπαχτζέν μὲ τὸ ἀμάξι,
 ἀφίνοντας τῆς ἄλλης μονάχης· δὲν ἔχασε λοιπὸν
 καιρὸν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, ἀλλὰ σηκωθεὶς παρα-
 κινεῖ τὸν Καφετζίμπασην, τὸν Τζιμπεκτζίμπασην, ἢ
 τὸν Στόλυικον, ὡσαύτως καὶ τὸν δευτερον Κα-
 φετζῆν (ὁ Καμαράσης δὲ ὁ αὐθέντης τε ἐπήγαινε
 πάντοτε μὲ τὸν Αὐθέντην) διὰ νὰ ὑπάγῃ ἢ αὐτοὶ
 εἰς τὸν πλησίον μπαχτζέν, ὅπῃ νὰ ἢμπορέσῃν νὰ ἐπι-
 σρέψῃν ὀλγιγωρότερα ἀπὸ τὸν Αὐθέντην· εἰς αὐτὴν
 δὲ τὴν παρακίνησιν ὑπήκασαν ὅλοι· ὅθεν ἐκίνησαν διὰ

τὸν μπαχτζέν· ἀφ' ἧ δὲ ἔφθασαν, καὶ ὀλίγον εὐδύ-
μησαν, ἄρχισαν νὰ τραγωδήσῃν κατ' ἑνας ἕκαστος, ὅπως
ἤξευρε· καὶ ὁ μὲν τζελεπή Ἀντωνάκης, ἄρχισε νὰ τρα-
γωδήσῃ τὸ ἀκόλυσον, διὰ σίχων.

Ποτὲ δὲν ἐδοκίμασα, τῷ Ἐρωτος τὰ πάθη,
Αὐτὸς δὲ καθὼς φαίνεται, θέλει νὰ μὲ τὰ μάθῃ.
Κάθεται καὶ ἐπινοεῖ, πλάττει ἕνα ὄραϊον,
Πελάκι σὸς ἀγνῶρικο, νεβλῆδικον καὶ νέου.
Καὶ μὲ τ' αὐτὸ ἐβάλληκε, πλέου νὰ μὲ δελώσῃ,
καὶ κατὰ τὸ κοπέσιτον, θεὸς νὰ σὸ κατορθώσῃ.
Καὶ τρόπες ἦυρε, θαυμασῆς, εἰς τὸ νὰ μὲ πληγῶνῃ.
Κι' ἂν τὸ σαρδίση ἔτ' αὐτὸ, βέβαια μὲ σκοτώνῃ.
Μὲ λέγει δὲ νὰ σιωπῶ, τὸ ἄχ νὰ μὴ φωνάζω,
Καὶ εἰς τὰ πάθη τὰ δεινὰ, νὰ μὴν ἀνασευάζω.
Τῆς σιωπῆς παράδειγμα, τὸν περβανὲ μὲ φέρει,
Πᾶς καίεται μέσ' τὴν φωτιά, καὶ ὅπως ὑποφέρει.
Καίεται ὁ ταλαίπυρος, καὶ λαλιὰν δὲν βγάνει,
Δείχνει τὴν ζέσιν τε αὐτὸ, μὲ ὅλον πᾶν χαϊβάνι.
Ἐτ' ἔτι μὲ λέγει καὶ αὐτὸς, φωτιάς ἂν ὑπομένης,
Βέβαια τὸ ποθέμενον, τέλος πάντων κερδαίνεις.
Μὰ ἂν τὰ χελιδόνια, μιμέμενος φωνάζῃς,
Δὲν κατορθώνεις τίποτες, μόνον δ' ἀνασευάζεις,
Δι', ὅτι τῆτα τὸν γουτζέ, τὸν βλέπῃν καὶ τζιρίζῃν.
Καὶ θέλῃν νὰ τὸν μυριοῦν, πλὴν δὲν τὸ μπασαρδίζῃν.
Κι' ἀπ' ταῖς φωναῖς των ταῖς πολλαῖς, τ' ἀγκάδια προσέχῃν
Πᾶς μὲ αὐσηρὰ κεντρώματα, ὅλα τὰ κατατρέχῃν.

Λοιπὸν ἔγ' ἀπεφάσισα, πλέον νὰ μὴ φωνάζω,
 Μήτε τὸ ἄχ πλέον νὰ πῶ, μήτε ὕ ἀνασενάξω!
 Νὰ ὑπομένω μοναχὰ, τῷ Ἐρωτος τὰ βέλη,
 Κί' ἴσως μυρίσω τὸν γοντζέ', κί' ἂν θέλη, κί' ἂν δὲν θέλη.
 Ὁ μὲν ἐν Καφετζίμπασης ἐτραγωῶδησε τὸ
 ἐπόμενον, ὡς ὁράται.

Καλῶς τὰ μάτια σε τὰ δυῶ,	πῶ ἐπεθύμην νὰ ἰδῶ,
Ὅτι αὐτὰ ὦ φῶς με,	εἶναι ὁ θησαυρός με.
Καλῶς τὸ τζεβαέρι με,	ψυχὴν με καὶ ντζιέρι με,
Καλῶς ἤλθες πελί με,	γλυκειὰ ἀπανδοχή με,
Πελί με ζῆθος ἀνοικτὸ,	σὲ πρόσμενα νὰ σὲ δεχτῶ.
Μὲ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις,	καὶ μὲ χαράς μεγάλαις,
Σ' ἐπρόσμενα τόσον κικιρὸ,	νὰ σ' ἀπόλαύσω νὰ χαρῶ.
Καλῶς ἤλθες πελί με,	ζωὴ κί' ἀναπνοή με
Ἐφθασα νὰ σὲ ξαναδῶ,	ἄς χαίρω καὶ ἄς τραγωιδῶ.
Ἐσεῖται ἡ χαρά με,	ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά με,
Πλέον νὰ μὴν τ' ἀξιωθῶ,	ἄλλοτε νὰ σὲ σεριθῶ,
Οὔτε νὰ μὴν τὸ φθάσω,	πελί με νὰ σὲ χάσω.
Μὰ ὡσε ζῶ νὰ σὲ θωρῶ,	νὰ εὐθυμῶ καὶ νὰ χαρῶ,
Νᾶμαι πάντα κοντὰ σε,	καὶ εἰς ἀπροσάγματά σε.

Ὁ δεῦτερος δὲ Καφετζής, ἔτω, μετ' ἔπειτα,
 ἐτραγωῶδησε.

Δὲν ξεύρω φῶς με τί δηλοῖ, τὸ ἀγιερίκι τὸ πολὺ,
 Ὁ ἄγριος βαδὲς σε, καὶ ὁ σκληρὸς τζεχρές σε.
 Τὸ βλέμμα σε τὸ ἐχθρικόν, τάρζι τὸ ἡγεμονικόν,
 Ἡ τόσ' ἀψιφισία, καὶ ἡ πολλὴ κακία.
 Τὸ ζῆθος τὸ προχθῆσινόν, μὲ κάμνει ὅλον σκοτεινόν.

Καὶ πῶς νὰ τὸ βασιάξῃ, ὁ νῦν νὰ μὴ πετάξῃ;
 Ὅταν τὸ καλεῖσθαι μὲν, μεῖν ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ,
 Χωρὶς κάμμιάν αἰτίαν, καὶ δικαιολογίαν,
 Τί σ' ἔκαμα καὶ δὲν μπορεῖς, κασόλε νὰ μὲ θεωρῆς;
 Τί σ' ἔπταιξα χρυσό με, καὶ εἶσαι ἀντίδικό με;
 Δὲν μὲ λυπεῖσαι παντελῶς, πῦ ἔγινε ὡσάν τρελλός,
 Πῶς καὶ τί σπλαγχνὰ ἔχεις, ἐμὲ νὰ κατατρέχεις;
 Πῶς ὑποφέρεις, ὦ ψυχὴ, νὰ μ' ἔχῃς μῖσος μοναχὴ,
 Καὶ ὅλον νὰ παχίζῃς, γιὰ νὰ μὲ βασανίζῃς;

Οἱ δὲ Στόλνικος, ἐτραγωδῆσε τὸ ἀιόλεθρον,
 μετὰ τῆτον.

Μόλις ἡ τύχημ' ἄρχισε, μεσσετὲ νὰ δείξῃ,
 Κι ἀπτὰ πολλὰ με βάσανα, τὸ χέρι νὰ τραβίξῃ.
 Νὰ δείξῃ πῶς εἰς τὸ ἔξῃς, θέλει μὲ βοηθήσει,
 Μ' ἕνα χρυσὸ κερσίμιτις, νὰ μὲ χαροποιήσῃ.
 Κ' εὐθύς ὁ φθόνος μὲ πλοκάς, καὶ μὲ χαιρεκακίαν,
 Μετέβαλλε τὴν τύχην με, εἰς ἄκραν δυστυχίαν.
 Καὶ δὲν τὴν ἄφησε μικρὸν, ὅπῃ νὰ βαρυνθῆσῃ,
 Καὶ τυραννίαις ταῖς πολλαῖς, ὀλίγον νὰ ἀφήσῃ.
 Ἀλλὰ ἐκεῖ πῆ ἤλπιζα, καὶ πάθῃ πλέον τέφῃ
 Εὐθύς αὐτὸς μὲ ἔφερε, τῶν συμφορῶν τὰ νέφῃ.
 Ὡ φθόνε πονηρότατε, ἄλλο καλὸν δὲν κάμνεις,
 Εἰς τὴν γαλήνην μοναχὰ, τὰ κύματα νὰ βάνῃς.
 Μά! ὅποιος τὸ φαρμάκι σε, εἰς τὴν καρδίαν τε ἔχει,
 Τὸν ἑαυτὸν τε μάλις, φθείρει, καὶ κατατρέχει.
 Τύχη με καὶ σπλαγχνίσσε με, ὡς πότε μὲ παιδεύεις,
 Λυπήσε με καὶ ἄρχισε, γιὰ νὰ μὲ θεραπεύῃς!

Οἱ δὲ Τριμπακτιζίμπασης ἐμελώδησεν ἔτωσί,
ὡς καὶ οἱ λοιποί.

Δυὸ γυνάμαις τὸ νὰ συμφανῶν,	καὶ μὲ ἀγάπην νὰ ποῦν,
Εἶναι μεγάλη τύχη,	σ' ὁποίου τὸ ἐπιτύχη.
Νὰ ἔχου τὴν αὐτὴν βελὴν,	χωρὶς κάμμιαν ἐπιβελὴν,
Ψυχὴν, καρδίαν μίαν	μὲ ἀπόφασιν τελείαν.
Νὰ δείχνου κλίσιν τεργιασὴν,	μὲ μίαν πίσιν θαυμασὴν.
Αὐτὸ εἶναι ντοβλέτι	καὶ τυχηρὸν χικμέτι.
Τέτοιο εὐτύχημα σφασὸν,	εἶναι πολλὰ ὀλιγοσὸν,
Καὶ δύσκολα συμβαίνει,	παρόμοιον νὰ γένη.
Κι ἀνίσως καὶ ἀποκτηθῆ,	ἀκολοθεῖ νὰ συγχιοθῆ,
Κι ἀπὸ μικρὰν αἰτίαν.	νὰ ἔλθ' εἰς δυσυχίαν.
Μόνον ἢ τυχ' ἄς βοιθῆ,	ἴσως καὶ νὰ μὴ φοβηθῆ,
Κάνεις τὸν σερεμόν τε,	καὶ ἀπόχωρισμόν τε.
Τέτοιο καλὸ δὲν ἠμπορεῖ,	ποσῶς νὰ μὲ πληροφορῆ.
Ἐν ὅσφ δὲν ἠξεύρω,	τί τέλος θὲ νὰ εὐρῶ.
Γιατὶ αὐτὰ τὰ τυχηρὰ,	κατόπι ἔχου λυπηρὰ,
Καὶ σπάνια τυχαίνει,	τύχη εὐτυχισμένη.

Οἱ Δβρόνικος δὲ, ὅπῃ καὶ αὐτὸς μετέπειτα ἦλθεν,
ἔψαλε τὸ ἐπόμενον, πολλὰ ἄρμονικά.

Ἡ Ἀφροδίτη βλέπει, ἐκεῖνο πῆ δὲν κρίνει,

ὁ Ἔρωτας συχνά.

Αὐτὴ ἀποφασίζει, καὶ δείχνει πῶς προκρίνει,

ὡς πλάσμα σ' ἐπαινῶι

Καὶ λέγει τὸν υἱόν της, νὰ μὴν ἀργήσῃ πλέον

νὰ δώσῃ παρευθὺς,

Τὰ τόξα, καὶ τὰ βέλη, καὶ τὴν σκλαβιὰν τῶν νέων

καὶ δόξαν πῆ ποθεῖς.

Ὅταν ἐσὺ, θελήσῃς, μὲ νόσιμαίς, καὶ νέαις
 νὰ παρρησιασθῆς,
 λαμβάνεις τὰ πρωτεῖα, ἀπ' ὅλαις ταῖς ὥραις
 χωρὶς νὰ εὐφρανθῆς,

καὶ κάθε ἄλλο κάλλος, γιὰ νὰ τὸ παραβάλλῃ
 κατ' ἕνας ἢ ποιεῖ.

Μαζῆ σε καὶ νὰ εὖρη, ὑπερβολὴ μεγάλη,
 πᾶς λόγος δὲν χωρεῖ.

Τὸ ἐδικόν σε λέγειν, ὅλοι κοινῶς θαυμάζου
 καὶ μένου σάν νεκροί,

Ἀπόκρισιν δὲν ἔχου, ἐκστατικοὶ κυτᾶζου
 μεγάλοι καὶ μικροί.

καὶ τὸ γλυκόν σε βλέμμα, καὶ ἄμετρόν σε νάζι
 καὶ ἡ χάρις ἢ πολλή,

Πᾶς ἔδωκεν ἡ φύσις, εἰς ἄλλην δὲν τεριάζει
 ὧ πάνχρυσον πεπλί.

Τὰ κόκκινά σε χεῖλη, μὲ τί νᾶναι βαμμένα
 νὰ πῶ δὲν ἢ μπορῶ,

καὶ τ' ἄσπρον σε τὸ σῆθος, αὐτὰ μ' ἔχου κ' ἐμένα
 σκλάβου τόσον καιρό.

Εἰς τὴν βασίλισσά με, πᾶς ἔχει τὸ σεφάνι
 τὸ δῶρον τῆς Θεᾶς.

Εἶμαι ὑποταγμένος, καὶ σέκομαι διβάνι
 Προσμένω προσαγάς.

καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης, ὅπῃ ἠκολούθησε τὸν
 Δβόρνικον ἐτραγώδησεν ἔτω.

στοχάζομαι καὶ ἀπορῶ, τὴν τωρινὴν φιλίαν,

Ὅπῃ σὸ σῶμα σέκεται, καὶ ὄχι σὴν καρδίαν.

Ἐπόχεσες βλέπει, τινὰς, μύριας τῆς φιλίας,
 Καὶ πλῆθος λόγων ἀληθῶς, ὅμως μὲ παυρογίας.
 Ταξίματα νὰ μένουν, οἱ φίλοι ὡς τὸ τέλος,
 Ἀχώριστοι τέτοιας λογῆς, ὡσὰν νὰ εἶν' ἓν μέλος.
 Νὰ δῆ τινὰς μὲ προσοχὴν, τί ὄρκους φρικτὸς κάμνεν,
 Ἰφράτι μὲ ὑπερβολὴν, ἢ τὴν ψυχὴν τῆς χάνεν.
 Τοῖστοι εἶναι ἀληθῶς, οἱ τωρινοὶ οἱ φίλου,
 Ὡς ζάχαρ' εἶν' τὰ λόγια τῆς, πᾶ ἔχεν εἰς τὰ χεῖλη.
 Ὅθεν αὐτὰ ὁ φρόνιμος, πρέπει νὰ τὰ κυτάξῃ,
 Μὲ δοκιμὴν κάθε καρδιὰ ἀνδρώπε νὰ ξετάξῃ.
 Ἀνίσως ὄντως συμφωνεῖ, κατὰ τὴν θέλησίν τε,
 Ἐσέρον νὰ τὸν ἀγαπᾷ, μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν τε.
 Ἄν δὲ τὴν συμβεβῆν αὐτῆν· κἀνεὶς δὲν τὴν ψήφισῃ
 Ἐξ ἅπαντος ἀνωφελῶς θέλει μετανοήσει.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης νὰ
 τραγωδησῇ ἐκ, δευτέρου, ἔτω.

Τὰ κάλλη σε ψυχὴ με, τὰ τόσα θαυμασά,
 Σύγκρισιν δὲν λαμβάνω, ἀλλ' εἶναι χωρισά.
 Λάμπαν ὡσὰν τὸν Ἥλιον, ὅπε κι' ἂν εὐρεθῆν,
 Κοντά σε ὅλα τ' ἄστρα, πρέπει ν' ἀφανισθῆν.
 Εὐδὺς πᾶ ἀνατέλλεις, σὲ κάθε συντροφιά,
 Δὲν ἔχει ἰχτικπάρια, τίς ἄλλη εὐμορφιά.
 Ἀρπάξεις κάθε βλέμμα, εἰς τὸ νὰ σὲ δωρῇ,
 Κι' ἂν θέλῃ νὰ κυτάξῃ, κι' ἄλλῃ δὲν ἠμπορεῖ.
 Γιατί ἡ χάρις φῶδ με, πᾶ ἔχεις φυσικά,
 Τὸ νῆρι ἢ τὸ πνεῦμα, κι' ἄλλα ἐλκυστικά,

Εἶν' ἑλκτικὸς μαγνίτις, εἰς κάθε μιὰ καρδιά,
 Καὶ ὄντως ἔτσι εἶναι, δὲν θέλω λακυρδιά.
 Λάθος σ' αὐτὸ δὲν ἔχω, μὲ τὸ νὰ συμφανῶν,
 Μαζῆμε κί ἄλλαις γυνώμαις, ὅπῃ σὲ ἐπαίνῶν.
 Προτίμησιν ἀπ' ὅλες, ἔχεις παντοτινή,
 Καὶ ἄς μὴν εἶναι φῶς με, κ' ἡ κλίσις σε κοινή.

Ο' δὲ Καφετζήμπασης ὡσαύτως, μιμηθεῖς δηλ.
 τὸν Ἀντωνάκη, ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ δευτερώσῃ τὸ
 τραγῳδίον, ὡς ἔπεται.

<p> Ἄν σὲ ἔκαμεν ἡ φύσις, Θέλει κάμη καὶ κἀνένα, Ἄν σὲ φαίνεται παιγνίδι, Γλίγωρα τὸ δοκιμάζεις, Ὅσα τῶρα σὺ μὲ κάμνεις, Κί ἂν θάρρῃς πῶς δὲν εἶν' κρίσις, Ἡ ἐκδίκησις θὰ γένη, Κί ἂν ἀργῇ μὴ συμπαιραίνης, Πληρωμὴ σοὶ κάθε ἕνα, Κί ὅταν πάρης τὸν μισθόν σε, Τότε θέλεις τὸ γνωρίσει, Καὶ καθ' ἕνα τὸν πληρῶνει, Ἄν νομίζης ὅτι ὅλον, Καὶ αὐτὴν τὴν θείαν δίκη, εἶναι πείραξις διαβόλε, Κί ἂν τοιῶτον τὸ νομίζεις, Ἄλλ' ἀναισθητεῖς δι' ὅλε, σὲ τὸ λέγω χωρὶς δόλε. </p>	<p> διὰ νὰ μὲ τυραννήσης, γιὰ νὰ τυρανηῖ κ' ἐσίνα. πῶς ἡ τύχη ἀποδίδει, καὶ τὸ πῶς; θὲ νὰ θαυμάζης. ἤξευρε πῶς δὲν τὰ χάνεις, εἶν' καιρὸς νὰ τὸ γνωρίσης. δὲν εἶν' τρόπος ν' ἀπομένῃ, πῶς ἀπλήρωτ' ἀπομένεις. θέλεις λάβ' ἀπὸ κἀνένα, ἔρχεσαι τὸν ἑαυτὸν σε. πῶς ἡ τύχη κάμνει κρίσι, ὡς ἐκεῖ ὅπῃ σηκώνει. μὲ τὸν ἔμφυτόν σε δόλον, θέλεις κάμη νὰ σ' ἀφήκη. καὶ δὲν γίνεται καθ' ὅλε. ἴσως νῦν δὲν κελανδρίζεις. σὲ τὸ λέγω χωρὶς δόλε. </p>
---	---

Ο δὲ δεύτερος Καφφετζῆς παρομοίως, εἶπε τὸ ἐπόμενον.

Σάν δὲν ἤθελες φιλιάν,	τί μὲ ἔδιδες αἰτίαν :
Ἐγὼ εἶχ' ἀποφασίσω	ὡς καλόγηρος νὰ ζήσω.
Κὶ ὅλα πλείον τὰ τῆ κόσμω,	νὰ τὰ βγάλω ἀπ' ἐμπρόςμε,
Μὰ σὺ μ' ἔδωκες αἰτία,	ἢ λοιπὸν γατὶ κακία;
Τ' ποψίαν ἔχεις φῶς με,	μὰ σὺ εἶσαι ἐδικός με,
Κὶ ἂν σὲ ἔδωκα αἰτία,	ζέκομαι ζήν συμφωνία.
Ὅσα σ' ἔταξα ὡς τώρα,	δέλω τὰ φυλάξω ὅλα.
Ἀπ' τὸν κόσμον βαζγεσίζω,	μὲ ἀπτὸν λόγον μὲ δὲν γυρίζω.
Τέτοιαις ματαιολογίαις,	λέγ' ὅτ' ἤκωσα μυρίαίς,
Ἄλλα λέγεις ὅμως τώρα,	κὶ ἄλλα κάμνεις σὲ μίαν ὥρα.
Ἄλλα σήμερον μὲ τάξεις,	κὶ αὐρίου εὐθὺς τ' ἀλλάξεις.
Εἶσαι σάν τὸ Μαπεῖνι,	πῆ εἰς δύο μέρη κλίνει.
Νικημένος λέγει φῶς με,	εἶς' ἀπτ' ἄδικα τῆ κόσμω,
Πλὴν ἐγὼ εἶμαι δική σε,	φθάνει σ' ὡς ἐδῶ λυπήσε.
Ἄφες τὴν φιλονεικία,	δὲν μπορῶ τῆ ἀληθεία.
Νὰ ἀκέω φλυαρίαίς,	κὶ ὁμοίαις μωρολογίαις.

Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ Στόλνικος ἐποίησε, ἄσας τὸ παρόν.

Τώρα πλείον ἐγνωρίθη, τώρα εἶναι φανερόν
 Ἡ φιλία σε ἢ τόση, ὅτι ἦτον πρὸς καιρόν.
 Καὶ τὴν γνώμην σε τὴν εἶδα, καὶ τὸ τάξι ἐντ' αὐτῶ,
 Καὶ ἐγὼ νὰ τὸ βαζάζω, τῆτο δὲν εἶν' δυνατό.
 Τὰ σημερινά σε λόγια, παντελῶς δὲν συμφωνῶν,
 Μὲ τὰ αὐρινά σε ἔγα, ὅπῃ ἔρχεις κατὰ νῦν,
 Ὅσα σήμερον λαλήσεις, αὐρίου τὰ ἀναιρεῖς,
 Τῆτ' ἂν τ' ὄχης ζαριφλήκι, λάθος φῶς με τὸ θαρρῆεις.

Δὲν τεργιάζει εἰς ἐσένα, ἀλλ' αὐτ' ἄλλα νὰ λαλήσῃ,
 Τὴν ὑπόληψίν σου χάνεις, καὶ ποσῶς δὲν ὠφελεῖς,
 Τὴν καρδιά σου ἀφισέτην, σ'ένα μέρος νὰ σταθῇ,
 Κι' ὄχ' ἐδῶ καὶ κεῖ νὰ τρέχει, καὶ εὖν κόσμου νὰ χαθῇ.
 Τῆτο εἶναι ἐναντίον, εἰς τὴν γνώμην με πολλὰ,
 Κι' εἰς ἐσένα πῶς δὲν πρέπει, τὸ σοχάζομαι καλά.
 Ὅθεν τώρα συλλογίσου, καμ' ἀπόφασιν σωσῆ,
 Σ'ένα μόνου νὰ δελεύης, καὶ νὰ ζέκεσαι πιση.
 Κι' ἂν ἀποφασίσῃς ἔτσι, μετ' ἐμένα ἡμπορεῖς,
 Πιὰ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσης, εἰδὲ μὴ με συγχωρῆς.

Συναδόντως καὶ ὁ Τζιμπρικτζιμπασῆς τοῖς ἄλλοις, ἐ-
 τραγώδησε τὸ ἐξῆς.

Ὅλα τὰ πράγματα καιρὸν, πῶς ἔχεν εἶναι φανερόν,
 Καὶ ὅλα ἔχεν τάξιν, πῆ νὰ βαλθῆν εἰς πράξιν.
 Κι' ὅταν τινὰς περιπατῆ, μετ' τοῦ καιρὸν εἰς κάθε τι,
 Ὅσα σαυτόν ἰδῆσι, εὐλόγα τὰ μετρήσι.
 Εἶναι καιρὸς ὅπῃ ζητεῖ, μελαγχολίας κι' ἄλλο τι,
 Εἶναι καὶ ὥρα πάλιν, νὰ δεῖξῃ γνώμην ἄλλην.
 Ν' ἀλλάξῃ χῆμα καὶ σκοπὸν, καὶ κάθε ἦθος σκυθρωπὸν,
 Τὴν λύπην νὰ ἀφήσῃ, χαρὰν ὅ' ἀκολουθήσῃ.
 Γιατὶ ὁ βίος ὁ παρῶν, μ' ἄγριον βλέμμα κι' ἰλαρὸ,
 Πάντοτε μᾶς κυτᾶζει, κι' ὅλο συχνὰ ἀλλάζει.
 Κ' ἡ τύχ' αὐτῆ ἡ φθονερά, δὲν εἶναι πάντα σταθερά,
 Τρέχει καὶ κατατρέχει, καὶ παίγνιου μᾶς ἔχει.
 Μᾶς δίδει γέλοια καὶ καϊμῆς, κωσῆρια κι' ανασκευαγμῆς,
 Πλὴν σ' ὅ,τι κάνεις φθάσει, πρέπει νὰ τὰ τεργιάσῃ.
 Μόν' ἔχει γιὰ νὰ σοχαθῆ, κι' ὅσον μπορεῖ νὰ βιαθῆ,
 Ὅπῃ νὰ μετριάξῃ, εἰς ὅ,τι δοκιμάζει.

Ο' δὲ Δβόρνικος ἔτω.

Θάλασσα ἀγριωμένη	μεγαλογοιχωμένη,
Ὅσοι σὲ περιδιαβάξεν,	βέβαια ἀνασευάζεν.
Ταῖς φορτέναις κ' βοαῖς σε,	κ' ταῖς ἄτακταις πνοαῖς σε,
Ἐξαφνα, κ' εὐθύς ταῖς κάμνεις,	τὴς πλωτῆράς σε νὰ χάνης.
Φέρεσαι μ' ἀλυπησίαν,	κ' ἀδικοκρισίαν,
Ἄρμενα πανιὰ ξεχίξεις,	κ' ἄνω κάτω τὰ γυρίζεις,
Μ' ἂν ποτε κ' ἡσυχάσης,	κ' τὸ κύμα κατευιάσης,
Πρόσωπον καθρέπτει δείξης,	κ' ταῖς ζάλαις σε ταῖς κρύψης,
Κάμνεις τάχα πῶς κοιμᾶσαι,	κ' ἄλλες τρόπες συλλογᾶσαι.
Μπόραις ἔξαφναις νὰ δώσης,	κ' ὅσους εὖρης νὰ τροπόσης.
Ἄν τὴς βασιλεῖς ὑβρίζης,	κ' κριτὰς δὲν σαϊντίζης,
Πόσον μάλις τὰς κρίσεις,	εἶναι πλέον νὰ ψιφήσης!
Ἐμαδες τὴν ἀδικίαν,	δὲν σοχάζεσ' ἀμαρτίαν,
Καὶ κερσεύεις κ' φονεύεις,	κ' ὅ,τ' ἀρπάσεις τὸ χωνεύεις.

Καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης, μὲ ὄλον ὅπῃ ἦτον
μελαγχολικὸς, ἔφαλε τὸ ἀκόλυστον.

Τώρα πλέον ταξιδεύω	δίχως πλιὰ νὰ κινδυνεύω,
Καὶ κοντεύω σὲ λιμένα,	φόβου δὲν ἔχω κἀνένα.
Ἐπαυσ' ἡ ἀνεμοζάλη,	κ' ἡ φορτένα ἡ μεγάλη,
Περπατῶ εἰς τὴν γαλήνη,	πάγει ἡ τρομάρα κείνη.
Ὁ γιάλος εἶναι σὰν λάδι,	κ' ὄντως εἶν' καλὸν σημάδι.
Ὁ καιρὸς πῶς δὲ ν' ἀνοίξῃ,	καλοκατ' εὐθύς θὰ δείξει.
Ἐν ᾧ κύματα χωνεύου,	ὅσον μόνου πῆ σαλεύου,
Ὀλιγόσευσ' ὁ ἄερας,	τῆς νυκτὸς κ' τῆς ἡμέρας.
Δὲν φυσᾷ μὲ ἀταξίαν,	ἔρχεται δὲ μ' ἡσυχίαν.

Καὶ μακρὰν δὲν ἐξορίζει, μόνον τὰ ῥέμματα γεμίζει.
 Βλέπ' ὁ νῦν με δὲν σασίζει, ἄρχισε καλὰ γνωρίζει,
 Πῶς εἰς τὴν σεριά θὰ φθάξει, γλίγωρα διὰ τὴν ἀρῶάξην.
 Τί λοιπὸν νὰ συλλογῆται, μάταια καὶ νὰ φοβῆται,
 Ἐχοντας καρaboκύρη, ὅστις κάμνει τὸ ταξίδι.
 Τὴν ἐλπίδα τ' ἄς μὴ ῥίξῃ, ὅσα ὄντως κ' ἂν τραβίξῃ,
 Καὶ τὰ πράγματα γυρίζεν, κ' ἔττει τὸν καλοκαρδίζην.

Καὶ ἀφ' ἧ ὅλοι ἐτελείωσαν, ἠθέλησεν ὁ τζε-
 πὴ Ἀντωνάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον.

Στὴν ἀγάπην ἢ κακία, εἰς τὰς ὄρκους ἀπιστία,
 Εἰς τὰς λόγους ἐναντία, εὐμορφή ἀντιμιοδία.
 Εἰς τὸ σπλάγχχνος ἀσπλαγχχνία εἰς ταῖς λύπαις εἰρωνία,
 Εἰς τὸ σέβας τυραννία, πληρωμὴ πολλὰ ἀξία.
 Εἰς τὴν ἡμερὴν καρδία, μιὰ προαίρεσις ἀγρία
 Καὶ διάθεσις δολία, ὦ χαρὰς τέτοια φιλία!
 Εἰς ὑποταγὴν τελείαν κ' εἰς παντοτινὴν σκλαβεΐαν,
 Τέτοια μιὰ σκληρὴ καρδία, τί μεγάλ' ἀχαρισία!
 Εἰς τὸν πόθον ἀηδία, σὴν λακτάρ' ἀνερωτία,
 Καὶ θυμὸς χωρὶς αἰτία, ὦ τί δικαιοκρισία!
 Στὰς ἐπαίνους δυσφημία, σταῖς τιμαῖς ἢ ἀτιμία,
 Εἰς ταῖς χάριτες ζημία, ὦ τί εὐμορφα σημεΐα;
 Δὲν εἶν' πλέον ἀπορία, ἢ δική με θεωρία,
 Ὅτι φαίνεται βαρεΐα, προξενεΐ σενοχωρία.
 Λοιπὸν πρέπει ἐξορία, καὶ διάσασις τελεία
 Ἀπὸ τέτοια φιλία, ἀληθέςατα, ἐν βία.
 Ὅτι ἢ πολυκαιρία, πάντα φέρει τ' ἀναντία,
 Ἀντινας καὶ δὲν πολιμήση, τὴν ὁρμὴν τῆς ἢ ἀπαντήση.

Και τῆτο ἄσας ἐσηκώθηκε, καὶ μετ' αὐτῆ ἐσηκώθησαν ὅλοι, καὶ ἀνεχώρησαν φοβόμενοι μήπως ἔλθῃ ὁ Αὐθέντης καὶ δὲν τῆς εὐρη, καὶ τοιαυτοτρόπως ἐτελείωσεν ἐκείνη ἢ εὐθυμία.

Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν, ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης ἠθέλησε νὰ περιδιαβάσῃ ὀλόγυρα τὸ τεῖχος, μαζὴ μὲ τὸν διδάσκαλόν τε τὸν Διέμπητς. καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐσεργιάνιζαν, νὰ καὶ ἀπαντῶν τὴν Βαρβάραν Γρηγοριέβναν, μὲ τὴν μητέρα της καὶ μὲ τὸν πατέρα της, τῆς ὁποῖας ἐπροσκύνησαν, καὶ ἀντεπροσκυνήθησαν. ὁ τζελεπή δὲ Ἀντωνάκης, τὸ ἐσοχάσθη αὐτὸ διὰ οἰωνόν τινα, ὅθεν ἐχάρηκε καταπολλά. (ἐπειδὴ ἀκόμι τὰ ἤθη τῆς Πηλτάβας ἠγνοῦσεν, ὅτι εἶναι τοιαῦτα) ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐπαρακινήθη νὰ γράψῃ ἀκόμι ἐν ραβασάκι, διὰ νὰ τῆς τὸ σείλῃ. ὅταν δὲ ἐπέσρεψαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὁ Διέμπητς νὰ ἀναχωρήσῃ ἠθέλε, τότε τὸν λέγει νὰ ἔλθῃ αὐριον ὀλίγον τί ὀγλιγωρότερα, ἀπὸ τὴν διωρισμένην ὥραν, καὶ ἔτσι προσκυνήσας ἀνεχώρησε. Τὸ βράδυ δὲ, ἐσύνθεσεν ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης τὸ ἀκόλεθον, ψῆδάριον.

Ἀξιέρασή με Κυρία
Βαρβάρα Γρηγοριέβνα!

Ἐχει ὄντως κάποιον χάρι,	καὶ εὐμορφιά καὶ τὸ φεγγάρι,
Ἄξιον νὰ ἐπαινῆται,	καὶ λαμπρὸν ὃ ἀποκαλῆται.
Ὅμως ὄχι τὰ πρωτεῖα,	νὰ ζητῆ μὲ δυνατεῖα,
Καὶ προσκύνῃσι νὰ ἔχη,	τάχατες πῶς ὑπερέχει.
Γιατὶ ἔχει τὴν τιμὴν τε,	ὅταν πρέπει τὴν δικήν τε,
Κ' εἰς καιρὸν πᾶ εἶναι σκότος,	ὁ παγές τε εἶναι πρῶτος.
Κι ὅταν δὲν εἶναι καμμία,	πέποτες φωτοχυσία,

Βέβαια ἢ χρησιμεύει ἢ τὸ σκότος θεραπεύει.
 Εὐθύς ὅμως ὅπῃ φείλη, ταῖς ἀκτίνας κι ἀνατείλη,
 Ὁ φωστὴρ ὅπῃ λαμπρύνει, πῆ ἀπέμειν' ἢ Σελήνη;
 Πῆ ἀπέμεινε τὸ φῶς της; ὅλο χάνετ' ἀπ' ὀμπρὸς της.
 Ταῖς ἀκτίνας τε μαζώνει, κ' ἀπ' τὴν λάμπην τε θαμπώνει.
 Κ' ἔτ' ἄς μὴ παραπονᾶται, πῶς ὁ Ἡ^{λιος} προτιμᾶται,
 Μόνον χάρες ἄς γυρεύη, κί ὄχι πλῖά νὰ τὸν ζηλεύη.
 Πρέπει νὰ παραχωρίζη, δίχως νὰ κακοκαρδίζη,
 Πλὴν καθῶς ἢ τ' ἄσρα πάλιν, κλίνου εἰς αὐτὴν κεφάλι.

Ὁ πιζός σε Α.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἤρεσεν, ἠθέλησε νὰ συν-
 θέσῃ τὸ ἀκόλουθον, μὲ τίτλον Ῥώσσικόν, ἐπειδὴ πλεον
 ὁ Ἔρως τὸν ἐβίασε νὰ μάθῃ τινὰ λόγια Ῥώσσικά.

Λιμπέζνεησθαγια σβδάροινια

Βαρβάρα Γρηγοριέβνα!

Γιὰ τὴν ἄκραν σ' εὐμορφίαν, σ' ἄφησε κληρονομίαν,
 Ἡ θεὰ ἢ Ἀφροδίτη, τὸν ἔλκυσικὸν μαγυίτη.
 Πλὴν γιὰτ' εἶσαι κληρονόμος, νὰ σκοτώνης δὲν εἶν' νόμος,
 Πρέπει νὰ χῆς εὐσπλαγχνία, μάλισα ἀντικακία.
 Πῶς ὁ Ἔρωτας συγχίζει, ὅταν ἀνοιξὶς μυρίζη.
 Δὲν εἶναι κάμνενα νέον, ξεύρεται ἀπ' ὄλης πλεον,
 Ὅθεν δὲν εἶν' ἀπορία, μήτε εἶναι κάμμια χρεία.
 Τὸ τί ἔχω νὰ ξετάζης, εἰς καιρὸν πῆ μὲ κυτάζεις.
 Ἐ'λεγες πῶς ὁ χειμῶνας, δὲν εἶν' Ἔρωτος αἰῶνας,
 Τώρα ἤλθε καλοκαίρι, τί θὰ μ' εὖρη ποιῶς τὸ ξεύρει,

Ἀπὸ τὰς πολλὰς προφάσεις, κυνδυνεύεις νὰ μὲ χάσης,
 Ἐρως λὲς εὐὸ κρῦο βλάπτει, καὶ εἴην ζέσιν πάλ' ἀνάπτει.
 Καὶ λοιπὸν πότε συμφέρει, ἄνθρωπος νὰ κάμη τέρι;
 Δὲν μπορῶ νὰ συμπεράνω, μήτε τὸ καλαμβάνω,
 Μήτ' ἀκρόθικεν ἀκόμι, νὰ ἐσάδῃ τέτοια γνώμι,
 Πῶ εἴην ζέσιν καὶ εὐὸ κρῦου, νά'χῃ Ἐρωτος σημεῖον.

Ὁ πιστότατος δῆλος Α,

Τὸ πρῶτ' ἦλθεν ὁ Λιέμπητς, κατὰ τὴν παραγγε-
 λίαν, καὶ ἀντὶ νὰ μάδῃ Ῥωσσιὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐξήγησε
 τὰ ῥαβασάκια, λέγωντάς τον νὰ κάμη τὸ ἐν ἀπὸ τὰ
 δύο Ῥωσσικόν, ὅποιον γίνεται καλλίτερα· καὶ μὲ τὴν
 ἐξήγησιν τῶν ῥαβασίων τῶν Ἐρωτικῶν ἀπέρασεν ἡ
 ὥρα τῆ μαθήματος. Ὁ Λιέμπητς δὲ λαβὼν τὴν ἐξή-
 γησιν ἀνεχώρησεν. Ὁ Τζελεπή δὲ Ἀντωνάκης, ἐπειδὴ
 καὶ ἔμεινε μόνος, καὶ ἔξω νὰ εὐγῆ δὲν ἠμπορῶσεν, ἐπειδὴ
 εἶχε βρέξει, καὶ εἰς τὴν Πελτάβαν, ὅταν βρέχι γί-
 νεται μία ὑπερβολικὴ λάσπη, μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ τόπος
 πηλώδης, καὶ τὰ παπέτζια κολνῆν· ὅθεν ἀπεφά-
 σισεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ τὴν ἀπεράσῃ εἰς τὸν ὄν-
 τᾶτε· καὶ διὰ νὰ μὴ βαρύνεται, καὶ διὰ νὰ διασκεδά-
 σῃ τὸς λογισμέστε, καὶ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς ἀ-
 νεπαισιόητως, ἠδέλησε νὰ τραγωδήσῃ· ἄρχισε λοι-
 πὸν νὰ τραγωδᾷ τὸ ἀκόλυθον, πικρὰ ἁρμονικὰ, κατὰ
 τὸν λεγόμενον, πρωτόβαρον.

Μόλις τὸ ἀξιώθικα, μὲ κόπες μὲ μιννέτια,
 Κι ἀπόκτησα ἕνα πηλί, μὲ τόσα ἐξιέτια.
 Ἐκείνο εἶχα ἐγλευτζε', μεγάλην συντροφίαν,
 Εἰς τὴν μελαγχολίαν με, ἄκραν παρηγορία.
 Κι ὅταν τὸ ἐκαμάρωνα, πετῶσ' ἀπτὴν χαράν με,

Καὶ πάντα ὅταν τόβλεπα, ἀνοίγει ἡ καρδιά μου.
 Ὅμως ἡ τύχ' ἐφόνησε, κ' ἐβάλλθηκε μαζή μου,
 Κι' ἀσπλαγχνα μ' ἀποχώρισε, ἀπὸ χρυσὸ πελί μου.
 Μ' ἔκαμε κι' ἀλισμόνησα, τὰ ζεύκια, τὰς σεφάδες,
 Κ' ἔπεσα εἰς σὲ συλλογαῖς, σὲ δέρτια σὲ σεβδάδες.
 Αὐτὸ μὲ ἐκατάσῃσε, πιά νὰ κλειδοσομιάσω,
 Καὶ τὰ συνεισισμένα μου, ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω.
 Πλὴν εἰς τὴν τύχην τὴν σκληρὰν, θὲ νὰ ξαναπροσπέσω,
 Τὸ ἔλ' ἀμὰν φωνάζωντας, νὰ τὴν παρακαλέσω.
 Ὡς τύχη, τύχη, φθονερά, ὡς πότε μὲ συγχίζεις;
 Ἀπὸ αὐτὴν πιά τὴν ὀργὴν, ποσῶς δὲν βαρυνεσίζεις!
 Μετάβαλε τὴν γνώμην σε, φέρε με τὸ πελί μου,
 Καὶ θέλω σὲ εὐχαρισῶ, εἰς ὅλην τὴν ζωὴ μου.

Ἐπειτα δὲ, τῆτο τελειώσας, ἄρχισε νὰ τραγω-
 δήσῃ ἄλλο, ἦγεν τ' ἀκόλυσον.

Τὰ ἄνδι ἦν προσωρινὰ,	δὲν ζέκονται παντοτινὰ,
Ἀκόμι δὲν ἀνδίζεν,	κ' εὐθὺς κ' κυτρινίζεν.
Μὰ μ' ὅλου τῆτο λημπισή,	εἰς ὅλες κ' λαχταρισή,
Εἶναι ἡ μυρωδιά της,	κ' νόσιμ' ἡ θωριά της.
Τῆ ἔαρος ἡ εὐμορφιά,	εἶναι σὰν μία ζωγραφιά,
Καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ,	τὰ χρώματα κ' δάση;
Ἐχει πολλὴν διαφορὰν,	ἀπ' τῆ χειμῶνος τὴν φθορὰν,
Π' ὅλα αὐτὰ λαμβάνεν,	κ' τὴν θωριά της χάνεν.
Καὶ σὸν καιρὸν της τὰ ποθέν,	ὅλοι νὰ τὰ ἀξιοθέν,
Χωρὶς νὰ σοχαθεῖσι,	πῶς τῆτα θὰ χαθεῖσι.
Ἐτ' εἶναι κι' ὁ ἀγαπητὴς,	εἰς ὅλες ἐπιθυμητὴς,

Η' ἄκρα ἄραιό τις,   καὶ νόσιμη νεότης.
 Καὶ δίχως νὰ συλλογιῶν,   κἀνεὶς ἂν πῆ πως θὰ βριοῦν,
 Γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ,   προκρίνει νὰ μὴ ζήσει.
 Λοιπὸν ἄς μὴ τὸ ἀπορῶν,   αὐτὸ καὶ τὸ κατηγορῶν,
 Ἀπ' τέτην τὴν ἀγάπῃ,   ἢ γῆ εἶναι γεμάτη.

Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ παρόν.

Στὸ Κιόσκ' αὐτὸ ὃ Ε'ρωτας, μετ' τὴν θεῶν κονεύει,
 Κ' εὐθὺς ὑποδαλάνεται, ἐκεῖνος πᾶ ἀνέβη.

Ἐχει σεκρέτο μουσικὸ, μαγνίτην πᾶ τραβάγει,
 Κάθε καρδιὰ προσκυνητῶς, εἰς ὀρισμὸς νὰ πάγῃ.

Ἐχει σαλὴν μὲ φυσικὴν, εὐγένειαν καὶ χάρι.

Τὴν Δύσειν καὶ Ἀνατολὴν, σὰν βγαίνει τὸ Φεγγάρι.

Πανσέληνος ἄς σοχαῶν, κάθε καρδιὰ ἀφέρει,

Μὲ γλῶσσα τῆς Ῥητορικῆς, ἂν γίνεται τὰ φέρει.

Τὸ μεντζεσέζι τῶν δεινῶν, τὴν Θάλασσαν τὸ ρέμμα,

Νὰ συμπαθεῖναι μιὰ ψυχὴ, μετ' ὄρασιν μετ' βλέμμα.

Πρὸς τὸ γεῦμα δὲ, ἠθέλησε νὰ μελωδήσῃ τὸ
 ἐπόμενον τραγυφῶνιον.

Στὴν κράταν τῆς εὐνοίας σε, μεντζήλ ἐπιθυμίας,

Σερδίζωντας δὲν ἔτυχα, κονάκι εὐσπλαγχνίας.

Καὶ μένω μ' ἀθλιότιτα, μέσα εἰς πέντε δρόμους,

Τῆς ἄκρας ἀσπλαγχνίας σε, μετ' φόβους καὶ μετ' τρόμους.

Μὲ πιάμηναι κακοκαιριαῖς, τῆς σοβαρότητός σε,

Σφοδρὸν χειμᾶνα προσεβεί, τῶν ὄντι ὃ θυμὸς σε.

Συνέφιασμα ιδέας σε, ἀπὸ παντὲ ποτίζει,
 Μὲ δόλως τῆς ἀπάτης σε, πῆ κάθε νῦν σασίζει,
 Ὅλο βρονταῖς, ἔσραπαῖς, ρίπτει τὰ βλέμματά σε,
 Βροχαῖς ἔσέλια φοβερά, τὰ ζαρλατήσματά σε.
 Σκληρὸν χαλάζι αὐδῖς δὲ, ἡ ἀγριότηταίς σε,
 Τεφάνια χιόνια τρομερά, ἡ ἔχθραις ἡ δικαῖς σε.
 Κι ἀέρες τῆς ἀψιφισιάς, δὲν λείπεν νὰ φυσῆναι,
 Πῆ μὲ ψυχρότητα πολλὴν, μέσ' τὴν καρδιά περνῆναι.
 Καὶ ῥῆχα τῆς ὑπομονῆς, χάλασαν πιά δὲν ἔχω,
 Κάνενα ὑποκάμισον, ἐλπίδος ἢ ἀπαντέχω.
 Σὲ τέτοιο χάλι ἔφθασα γιὰ τῆτο τερτερίζω,
 Κονάκι εὐσπλαγχνίας σε, παρακαλῶ τζιρίζω.
 Μιὰ ζέσα τῆς ἀναψυχῆς, νᾶλθω σὰ λογικά με,
 Καὶ κόλπον ἡμερότητας, νὰ συσαῖ ἡ καρδιά με

Καὶ τῆτο τελειώσας, ἐσηκώθη νὰ ὑπάγη εἰς τὸ
 γεῦμα· γευματίσας δὲ ἔλθων πάλιν εἰς τὸν ὄνδαν
 τε, ἠθέλησε νὰ κάμη τὸ ἴδιον.

Τίς νὰ εἶναι τάχα πάλιν, ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς,
 Ἀγαπήσα νὰ τὴν μάθω, φῶς με πῆς τὴν μὴν ἀργῆς;
 Ἄν ἔτ' εἶν' τοχμέτι, πῶς σε ἀγαπῶ πολὺ,
 Στὸ ἐξῆς ἄς εἶναι φῶς με, θῆλεις δὴ μεταβολῆ.
 Τὸ μεγάλο με τὸ σφάλμα, εἶναι πῶς σε ἀγαπῶ,
 Σὲ εὐχαρισῶ, ὡς τόσον, δὲν ἔχ' ἄλλο νὰ σε πῶ.
 Χάριν ἔπρεπε νὰ μ' ἔχῃς, κί ὄχι νὰ με ὀργισθῆς,
 Ὅμως τόκαμες αἰτία, διὰ νὰ με ἀρνηθῆς.
 Δὲν ἐγνώρισες γκιι μέτι, τῆς φιλίας τῆς πισῆς,
 Ἐρχετ' ὁμως μία ὥρα, ὅπῃ νὰ μ' ἐνθυμηθῆς.

Ἀγκαλιὰ ὡσὰν κ' ἐμένα, ἕνας ἄνθρωπος μικρός,
 Τάχα τί θὰ χρησιμεύσει, ζωντανὸς εἶν', ἢ νεκρός;
 Μ' ὅλον τῆτο ὅτ' ἐσάθῃ ἡ ἀγάπη μ' σαθερῇ,
 Νὰ τὸ ἀρνηθῆ νομίζω, ἡ ψυχὴ σε δὲν μπορεῖ.
 Κι' ἂν δὲν εἶναι διὰ ἄλλο, πλὴν γιὰ τῆτο μόν' θαρρῶ,
 Πῶς θὲ νὰ τὸ μετανοιώσης, νὰ μὲ κλάψῃς κ' ἂν νεκρό.

Πρὶν κοιμηθῆ δέ, τὸ ἀκόλυθον.

<p> Ἀξίαν ἔχει δυνατή, Τὸ φῶς με εἰς ἐμένα Αὐτὸ ὀρίζει φοβερά Βέβαια βασιλεύει, Τὸ τάχτι ἔχει σὴν καρδιά, Ὅ,τι ἀποφασίζει, Τὸ χοιμίτ' εὐδὺς περνᾷ, Ὁ λόγος τε φερμάνει Εἰς ὅλην με πιά τὴν ζωὴν, Μεγάλο ἰσκέτι Νὰ σέρνω μὲ ὑπομονὴ Ὅλας τε τὲς σκευτζέδες, Καὶ ἔτ' ἴσως δυνηθῶ, Ἀπὸ τὸ χῆς ναζάρι, Κ' ἔτ' ἰγιά τῆτο ἂν χαθῆ, Τελείως ἡ ψυχὴ με, </p>	<p> καὶ δύναμιν πολλὴν κρατεῖ, δίχως φόβον κ' ἀνέναν. μὲ ἐξουσίαν σαθερά, ἂν θέλῃ καὶ φονεύει. καὶ μὲ ὀλίγα λακυρδιά, ὀπίσω δὲν γυρίζει. ἡ προσαγὴ τε δὲν γερνᾷ, καὶ λακυρδί δὲν χάνει. θάχω σ' αὐτὸ ὑπακοὴν, εἰς κάθε τε ταμπιέτι. καὶ μὲ ἀνθρώπινη φωνή, κακιώματα τρεχερέδες, ὅπῃ νὰ μὴν ὑσερηθῶ, πῆ τὸ χῶ ἰφτιχάρι. τζαρέδες δὲν εἶναι νὰ σαθῆ, σώνεται δ' ἡ ζωὴ με. </p>
---	--

Καὶ τὸ τραγωδῆσας ἀπεκοιμήθη· κοιμηθεῖς
δὲ ὀλίγον, ἐξύπνησε πάλιν, καὶ νιφθεῖς, ἄρχισε νὰ
τραγωδᾷ, κατὰ τὸν ἀκόλεστον τρόπον.

Κρατῶντας τῆς ἀγάπης με τὸν θησαυρὸν μαζῆμα,
Εἰς τὴν ὁδοπορίαν με τῆς τωρινῆς ζωῆς με.
Παντοτινὰ ἐπρόβλεπα τ' ἀκόλεστα τῆ δρόμο,
Μήπως κανεὶα κίνδυνον φέρῃ τὸ ροιζικόν με.
Καὶ ἔτ' ἐσοχάθηκα διὰ συγχεριτάν με,
Στὸ θησαυροφυλάκιον νὰ βάλῃω τὴν καρδίαν με.
Μὲ σκέπασμα τῆς σιωπῆς κρυμένον πῆ εἰς τόσο,
Εἰςὲ κανέναν δι' αὐτὸ ἰδέαν νὰ μὴ δώσω.
Δὲν ἔλειψ' ὅμως ἡ κακὴ τῆ φθόνος προδοσία,
Στὸ κρύψιμον τῆ θησαυρῆ νὰ δώσῃ ὑποψία.
Κ' εὐθύς ἐτριγυρίσθηκα με κλέπταις τῶν ἐχθρῶν με,
Μὲ πρόφασιν νὰ κλέψῃς τὸν τέτοιον θησαυρὸν με.
Ἄλλος χωρὶς νὰ φαίνεται μέσ' ἀπὸ μετερίζι,
Τῆς ὑποκρίσεως κτυπᾷ, κί ἄλλος μπροσὰ σερδίζει.

Πρὸς τὸ βράδυ δὲ, ἐτραγωδῆσε τῆτο.

Ζωγράφοι ἔτε ποιηταί, κονδίλι δὲν ἐγγίξεν,
Καὶ ὅσοι πάλιν σὲ θεωρῶν, ὅλοι ὁμῆ σασίζεν.
Ὡ κάλλος πολυθαύμασον, ματιῶν πληροφορίαν,
Ὅσοι εἶν' ὅπῃ σὲ θεωρῶν μένουν εἰς ἀπορίαν.
Ἡ φυσικαῖς σε εὐμορφιαῖς, τὴν τέχνην ὑπερβαίνεν,
Κ' ἐκεῖνοι πῆ ταῖς βλέπεσι, ποτὲ δὲν ταῖς χορταίνεν.
Ταῖς βλέπεν ἀναρίθμητοι, ὀλίγοι ταῖς γνωρίζεν,
Οἱ πλείστοι τὸ ἐνάντιον, θαυμάζεν κ' σασίζεν.

Ζωγράφος τέχνη δὲν μπορεῖ, ἀνδράπε νῆς δὲν φθάνει,
 Δίχως νὰ δὲν τὰ ὄμματα, τὶς νὰ καταλαμβάνη.
 Ἀπὸ ταῖς τόσαις σε αὐταῖς, μιὰ νέα εὐμορφία,
 Βγαίνει ξαναζολίζεται, πᾶν δαῦμα κὶ ἀπορία.
 Οὐ μόνον ἀπὸ ὄνομα γίνεσαι γνωρισμένη,
 Ἀμὴ κὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφίᾳ παντῆσε ξακκωμένη.
 Μόνη σ' ἐγκωμιάζεις, τῆ κάκω συντυχαίνω,
 Πῶς ἄρχισα μετανοῶ, τελειῶνω σιωπαίνω.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἡμέρα ἀπέρασεν ὅλη εἰς ψαλ-
 σίματα καὶ εἰς ὀμιλίας· τὴν δὲ ἄλλην μετὸ νὰ μὴν
 ἦλθεν ὁ διδάσκαλός τε ὁ Διέμπητς νὰ τὸν φέρῃ
 τὰ ραβασάκια, καὶ μετὸ νὰ ἦτον ὁ Αὐθέντης κα-
 λεσμένος εἰς ἕναν ἄρχοντα εἰς τὸ γεῦμα, ἠθέλησαν
 καὶ αὐτοὶ νὰ συμφάγην ὅλοι ὁμῶς, εἰς τὴν σάλαν
 τῆ Αὐθέντη. Ἦσαν λοιπὸν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνά-
 κης, ὁ Τζμιπεντζήμπασης, ὁ πρῶτος Καφφετζῆς
 καὶ ὁ δεύτερος ὁ Στόλνικος, ὁ Δβόρνικος ὁ δεύ-
 τερος, καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης· ἦτον πρὸς τέττις καὶ
 ὁ Ποσέλνικος, ὁ ὅποιος εἶχε λάβῃ ἀξίωμα Ρῶσσι-
 κὸν Μαγιόρε, ὅσις ἐσυντρόφευσε τὸν Αὐθέντην ὡς
 ὁδηγὸς, καὶ ὡς εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν. Μετὰ
 τὸ γεῦμα δὲ, ἀφ' ἧ εὐθύμησαν ἀρκετὰ, ἄρχισαν νὰ
 τραγωδῶν. διότι τὰ τραγῳδία εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ
 σημεῖον χαρᾶς. πρῶτος λοιπὸν, ἦτον ὁ τζελεπὴ Ἀν-
 τωνακίης, ὁ πολλακὶς ῥήθεις.

Φῶς με χαροποιήσε,	μ' ἔφερες σὴν βελήν σε,
Φῶς με πλιάβεβαιώσε,	πῶς εἶμαι ἐδικός σε.
Μὴν ἔχης ὑποψία,	μήτε ἀμφιβολία,
Πῶς εἶμαι ὁ καϊμένος,	σ' ἐσὶ παραδομένος.

Νὰ ζήσης ὦ πελίμε, ψυχὴ, ζωὴ, δική μου.
 Μ' ἔχεις ἀφανισμένον, πολλὰ βασανισμένον,
 Καὶ πλέον τὴν καρδιά μου, φῶς καὶ παρηγοριά μου
 Ποσῶς δὲν τὴν ὀρίζω, ἔτε τὴν ἐγνωρίζω.
 Ποτὲ δὲν τὸ θάρρῆσα, μηδὲ τὸ καρτερῆσα,
 Πελί μ' ἀγαπημένου, ὅπῃ ἐμὲ τὸν ξένον,
 Ὄλον νὰ καθελεύσης, καὶ νὰ μὲ ἀφανίσῃς.
 Σὰν περβαυὲς νὰ τρέχω, εἰς δρόμους καὶ νὰ σέκω,
 Μ' ἔκαμες νὰ προσμένω, καὶ ὄλον νὰ ἐπιμένω,
 Νὰ δῶ τὸ ἰλαρόν σε, καὶ ὠραῖον πρόσωπόν σε,
 Δὲν ἄλλαξες ἀκόμη, τὴν ἔχθραν καὶ τὴν γνώμη;
 Ὅπῃ εἶδες νύκτα μέρα, ἐπάνω εἰς ἐμένα;
 Καὶ μὲ τρεχρὲ κυτάρεις, καὶ ὄλον με κατασφάζεις.
 Μὴ πίσεις ἐν φῶς μου, τὰ σκάνδαλα τῆς κόσμου,
 Πῶς ἐρευνῆν καὶ πάσχειν, γνώμην νὰ μᾶς ἀλλάσσειν.

Δεύτερος ὁ Ποσέλιτικός, ὅπῃ εἶπαμεν, ἢ καλλίτερον νὰ εἶπῶ, ὁ Μαγυῖός.

Ποιὰ ἄλλη σὰν ἐσένα, φῶς μου φάνηκε ποτὲ
 Νᾶχη τόσην εὐμορφίαν; δὲν ἠκρόθηκε ποτέ.
 Γιατὶ τόσην φήμην ἔχεις, πῶς σὸ ὄνειρον ποτέ,
 Ἄλλη δὲν τὴν ἠξιώθη, μήτε θὰ τὴν δῆ ποτέ.
 Λέγω ἄλλη σὰν ἐσένα, δὲν σοχάσθηκα ποτέ,
 Σῶμα ἔχεις σολισμένον, πῶς χερδὸν ποτὲ ποτέ,
 Δὲν ἐφάνη σὸν αἰῶνα, ἔτε θὰ φανεῖ ποτέ,
 Ἔχεις καὶ ψυχὴν ὠραῖαν, βέβαια ὅπῃ ποτέ,
 Δὲν ἐλπίζω κάμμιᾶ ἄλλη, νὰ τὴν ἔλαβε ποτέ.
 Ὡς εἶ ἔχεις τὸ πρωτεῖον, καὶ ἄλλη δὲν θάρρῆ ποτέ,
 Τέτο πῶς αὐτὴ τὸ ἔχει, ἢ τὸ καρτερεῖ ποτέ.

Μὴν θαρρῆς σὲ καλακεύω, γιατ' ἐγὼ ψυχὴ μ' ποτέ,
 Τῆτο δὲν τὸ συνειδίζω, ἔτε τ' ἀγαπῶ ποτέ.

Μόνου λέγω τὴν ἀλήθεια, ἀγκαλὰ κ' ἐγὼ ποτέ,

Νὰ σὲ ἐπαινέσω φῶς με, δὲν εἶμι ἄξιος ποτέ.

Τρίτος δὲ, ὁ πρῶτος Καφροετζής.

Τὸν ἐχθρόν σε ἄχ! πισεύεις,	κί ὅποιου ἀγαπᾶς παιδεύεις,
Δὲν ἤλπιζα εὐδύς, εὐδύς,	ἔτ' ἄδικα νὰ μ' ἐχθρευθῆς.
Ἐπρεπε νὰ ξετάξῃς,	κ' ἂν πταίω νὰ μὲ σφάξῃς,
Ἄν εἶν' κ' σ' ἔσφαλα ἐγὼ,	σέργω πᾶ μόνη νὰ σφαιγῶ.
Εἶδὲ μὴ κ' ἐγὰ δὲν πταίω,	γιατὶ ἄδικα νὰ κλαίω;
Τύχη θαυμάζω κί ἀπορῶ,	τὴν γνώμην σε ὅταν θαρῶ.
Τὸν νῦν με ἐγὼ χάνω,	δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Νὰ σὲ γνωρίσω δὲν μπορῶ,	κ' διὰ τῆτο ἀπορῶ.
Κάθε σιγμὴν ἀλλάξεις,	σὰν ἄνεμος ὁμοιάξεις.
Ποτὲ δὲν εἶσαι σαθερός,	ἀλλ' ἀσπλαγχνόστε κ' σκληρός.
Μὲ τῆτα τὰ σημεῖα,	δείχνεις διπροσωπία.
Ἐκεῖ πᾶ δίδεις μιὰν χαράν.	φέρεις εὐδύς τὴν συμφοράν.
Παῦσε ὡφασμε ἀπ' αὐτὰ,	τὰ ἀνυπόφερτα κακά.
Λεῖψε νὰ ἠσυχάσω,	τὸν νῦν με νὰ μὴν χάσω.
Καὶ ἂν ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ,	κ' κινδυνεύω νὰ χαθῶ,
Ἐχεις τὴν ἀμαρτίαν,	μὲ δικαιοκρισίαν.
Ὅτι ὁσὸς ὁ σερεμὸς,	μ' εἶν' ἀνυπόφερτος καὶ μὸς,
Ὅδεν κ' μὴν ἀργήσῃς,	ζωὴν νὰ μὲ χαρίσῃς.
Τρέμα, πολλὰ κί ἐπιθυμῶ,	τὸν ἔδικόν σε ἐρχομῶ.
Ἐλα κ' σὲ προσμένω,	κί ἂν δὲν ἐλθῆς πεθαίνω.

Τέταρτος δὲ, ὁ δεῦτερος Καφφετζής.

Ἄν τὸ νὰ μὲ βλέπῃς μόνον, σύγχυσεν σὲ προξενεῖ,
 Τὸ κορμί μὲ ἐμπορσάσῃ, πλέον δὲν θάλει φανῆ.
 Κί ἂν ὅταν ἀκέης τῆτο, λυπηρόν θά σὲ φανῆ,
 Ἄπὸ ζόμα μὲ σὲ τάζω, νὰ μὴν εὐγῆ πιά φωνῆ.
 Τέλος πάντων ἢ σὸν κόσμον, τὸ νὰ εἶμ' ἂν σὲ λυπῆ,
 Δός μοι τὸ μασδὲ ἢ μάθε, ἢ ζωὴμ' πῶς θά κοπῆ.
 Ἀξιῶνεσαι ἐκεῖνο, πῆ ποδῶσες πρὸ πολλῆ,
 Νὰ γλυτώσῃς ἀπ' ἐμένα, νὰ παραδοθῆς ἄλλῃ.
 Οὕτως γινάμῃ καθὼς πρέπει, ταμπιέτ' εὐγενικό,
 Κί αὐτὸ πῶς σὲ ἀγαπῆσα; φύλαξέ τὸ μουσικό.
 Κ' ἔχε πλέον πάντα κέφι, ἔχε πάντοτε χαρὰν,
 Ἐχε διὰ καύχημά σῃ, τὴν δική μὲ συμφορὰν.
 Νόμιζέ το μαραφέτι, πῶς φιλία δὲν κρατεῖς,
 Καὶ σκοτώνεις ἓνα σῶμα, μὲ τὸ νὰ τὸ ἀπατῆς.
 Κί ἂν ὁ χωρισμὸς σ' εὐφραίνῃ, δός τε τέλος μὴν ἀργῆς,
 Ἐγὼ ἴσως ἀποθάνω, μὰ σὺ πάντα δὲν θά ζῆς.

Πέμπτος δὲ, ὁ Στόλνικος.

Τάχατες νὰν ἄλλῃ καιμιά, σὰν τὴν δική μὲ τὴν καρδιά,
 Ἐτρί βασανισμένη, ἢ καταπληγωμένη;
 Τὸ ροιζικό μὲ τὸ σκληρὸ, ἂν τόχη κί ἄλλος νὰ χαρῶ,
 Ὅμως καθὼς γνωρίζω, ἄλλος δὲν τόχ' ἐλπίζω.
 Κί ἂν ἡ ψυχὴ μὲ νταγιαυτῆ, νὰ ὑποφέρῃ δυνατὰ,
 Τὰ τόσα βάσανά μὲ πῆ καίνου τὴν καρδιά μὲ.
 Οἱ νῆς μὲ πλέον δὲν χωρεῖ, μήτε ἢ γλώσσά μὲ ἢ μπορεῖ,
 Ὅλα νὰ τ' ἐξηγήσῃ ἢ νὰ τὰ παρασήσῃ.

Εἶναι ἀμέτρητ' οἱ καίμοι, πολλοὶ οἱ ἀνατριαινοί,
 Τί πάθῃ ἢ τί πόνος, πᾶ πέρω τόσες χρόνους;
 Κ' ἐκεῖνο ὅπῃ λαχταρῶ, νὰ τ' ἀπολαύσω δὲν μπορῶ.
 Σ' ὅποιον καταλαμβάνει, εἶπα πολλὰ ἢ φθάνει.

Ἐἴκτος δὲ, ὁ δεύτερος Δβόρνικος, μιμήμενος τὴν ἀνωτέρω, ἐτραγώδησε τὸ δεκάμετρον, μεῖ ἄκραν εὐθυμίαν, δι' εὐχαρίστησιν τῆς τῶν συμφίλων συντροφίας τε, καθὼς ἢ οἱ λοιποί.

Ἄν ἦτον τρόπος κί ἂν ἠμπορεῖσα,

Εἰς τὴν καρδιά μου νὰ σὲ βασῆσαι.

Πτερὰ νὰ κάμω, ἢ νὰ πετάξω,

Νὰ ἔλθω φῶς με νὰ σὲ κυτάξω.

Μ' αὐτὸ νὰ γένη δὲν εἶναι πρότος,

Γιὰ μένα φῶς με δὲν εἶναι τόπος.

Μοῦ τὴν καρδιά μου νὰ πᾶ σὲ ζέλω,

Τί νὰ τὴν κάνω δὲν τὴν ἐδίλω.

Τί νὰ τὴν κάνω δὲν τὴν ὀρίζω,

Ἰδὲ λοιπὸν πᾶ σὲ τὴν χαρίζω.

Ἐσένα θέλει ἢ κάμνει χάρι,

Στὸ εἶδος πλεον θέλ' ἠσυχάζη.

Διὰ τ' ἐσένα καίγει κί ἀνάπτει,

Δὲν θέλει πλεον νὰ γένη ζάπτι.

Ὅσον γραφὴν με ἀφ' ἧ σὺ λάβης,

Δί ἧς ψυχὴν με θὰ καταλάβης,

Μὴν τὴν ξεχίσης μὴ τὴν ἐκάψης,

Νὴ τὴν γκιιδίσης, μὴ, νὰ με θάψης.

Κυτάξαι φῶς με νὰ τὴν ἐγιάνης,

Κί ἂν ἠμπορέσης νὰ τὴν θερμάνης.

Κί ἂν σ' ἔπταιξέ τι, μὴν τὴν παιδεύης,

Ἄλλ' ὡς καρδιά σε νὰ τὴν χαϊδεύης.

Καὶ μὴ θαυμάζῃς ἂν κάμη λάσπῃ,

Ὅτι γιὰ σένα αὐτ' ἐτραυμάδι.

Μὴ τὴν μαλώνης, ἐρμίνευσέ την,

Αὐτὴ σε φῶς με, καὶ γιάτρευσέ την.

Κι ἂν τὴν ἐδέλῃς, κι ἂν σὲ συμβάλλῃ,

Σὲ τὴν χαρίζω κι ἄς εἶν' χαλάλι.

Κι ἂν μὲ ἐρωτήσεν ὦ ξένη νέε!

Πῦν ἡ καρδιά σε δυσυχισμένε;

Τότε τὰ χεῖλι δίχως ν' ἀνοίξεν,

Ἐσένα φῶς με πρέπει νὰ δείξεν.

Ἐβδομος δὲ, ὁ Τζιμπουκτζήμπασης ὡς ἄσετος, ἐτραγωδησεν ἓνα πολλα ἄσετον, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἐφεξῆς οἰκτώμετρον.

Φίλοι συνηλικιώται,	τί προσμένετε; ὡς πότε;
Νὰ, καιρὸς νὰ παυδρευθῆτε	δίχως τί νὰ φοβηθῆτε.
Πιὰ δὲν ἔχετε αἰτίαις,	πρόφασες καὶ ὑπόψιαις,
Πῆσαι τόσον τρομασμένοι,	κι ἄπτὸν γάμον μακρυσμένοι
Ἐσυκώδη ἀπ' τὴν μέση,	ὅ,τι βλάβη εἶχε πέση,
Εἰς τὸ γένος, τόσες χρόνας,	πρόξενος εἰς τόσες πόνας.
Τράχωμα τὸ ὠργισμένο,	κακοσυνειδισμένο,
Ἡ πηγὴ τῶν συμφορῶν μας,	σ' ὅλον τῆτον τὸν καιρὸν μας.
Αὐτὴ ἦτον ἡ αἰτία,	εἰς τὴν τόσ' ἀνυπαυδρεία.
Ὅπῃ φόβον προξευῖσεν,	ἄτοπα πολλα θαρῆῖσεν.
Νέοι ὅλον νὰ τρομάζεν	τὲς ὑπάυδρες νὰ κυτάζεν.
Κι ὅληντες τὴν ἡλικίαν	νὰ περῶν με μοναξίαν.
Ἄσπρα ὅλοι ἐζιτῶταν,	καὶ γι' αὐτὸ ἀργοπορῶσαν.
Ὅμως ἔτσι δὲν εἶν' τῶρα,	ἀφορμὴ δὲν ἔχει χωρά.
Προίκαις ἂν δὲν ἦν τὴν μέση,	πέρομ' ὅποια μᾶς ἀρέσει.]

Ὄγδοος δὲ, ἡ τελευταῖος, ὁ δεῦτερος Πορτάρης,
ἦσε τὸ ἐξῆς.

Ποιὰ καρδιὰ νὰ υταγιατίσῃ ἢ νὰ μὴν ἀδυνατήσῃ,
Εἰς ταῖς τόσαις τυραννίαις, πίκραις ἢ μελαγχολίαις;
Ἀπορῶ πῶς ὑποφέρω, πῶς βασῶ, ἢ ζῶ δὲν ξεύρω!
Μέσα εἰς καῖμας ἢ ζάλας, εἰς φρετάναις ταῖς μεγάλαις.
Πόνοι μὲ περικυκλώνουν, βάσανα μὲ θανατώνουν.
Συμφοραῖς μὲ τριγυρίζουν, πάδη μὲ καταφλογίζουν.
Κί' ὄλ' αὐτὰ καὶ μεσεμπέτια, τ' ἀνυπόφερτα τὰ δέρτια,
Τάχῳ ἀπὸ τὸ πελίμε τὸ εὐγενικὸ κορμί μου.
Σ' ὅλα τε λόγον δὲν ἔχει, μὰ πολλὰ μὲ κατατρέχει.
Γκερτζεκτέν πιά μὲ γκίντζει, ὅλο σένα γιγερντζει.
Ἄν τὸ κάμη ἀπὸ πάθος, γιὰ κερῆρι τε ἢ λάθος,
Τὸ παρακαλῶ νὰ λείψῃ, ἢ μὲ φθάσει τόση θλίψι.
Κί' ὄχι γιὰ νὰ δοκιμάζῃ, τὴν ἀγάπην τε νὰ σφάζῃ.
Ἀρεταῖς δοκιμασίαις, ἔχει ἢ πληροφορίαίς.
Τὴν καρδιὰν ἂν δὲν λυτῆται, πρέπει καὶ νὰ συλλογῆται,
Πῶς παιδεύει παραλόγως, μίαν ψυχὴν ἀναμφιβόλως.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσαν, ἠθέλησαν πάλιν νὰ
δευτερώσῃν τὸ πρᾶγμα· ὅθεν πρῶτον μὲν, ἄρχισεν
ὁ τζελεεὴ Ἀντωνάκης ἔτω.

Μιά λεπτὴ δροσιὰ μὲ ἠδονὴν μὲ νᾶζει,

Μίς' τὰ φιλοκάρδια μ' εἰάζει,

Πότ' εὐφραίνει, πότε σφάζει.

Δύω ἐν αὐτῇ τὰς ἐνεργείας ἔχει,

Πὸ' εὐφραίνωντας μὲ τρέχει,

Πότε πάγως πόνας βρέχει.

Δείχῃσι σὺν ἀρχῇν πολλὰ χαρᾶς σημεῖα
 Κ' ὕστερον χωρὶς αἰτίαν,
 Μεταβάλλετ' εἰς κακίαν.

Κί' ἂν καμμιά φορά τύχη ὦ ἀποφασίση,
 Μιά στιγμή νὰ μὲ δροσίση,
 Πρέπει νὰ μετανοήση.

Κ' εὖ τ' αὐτῷ εὐθύς φλογὸς σπινθῆρας πλήθος,
 Μ' εὖ ἠγριωμένον ἦθος
 Ρίπτει εἰς πτωχόν με σῆθος.

Καὶ μὲ καταντᾷ τὸ ἄγριον ἐκεῖνο,
 ἦθος δίχως νῦν νὰ μείνω,
 Πλέον νὰ μὴν διακρίνω.

Ἀπορῶ πῶς ζῶ μὲ μιὰ ἐλπίδα μόνη,
 Ἐγὼ ἔγωγα ἀμόνη,
 Πᾶ ποτὲ δὲν λήγει σῶνει.

Μερικαῖς φοραῖς μόνος με συλλογῶμαι,
 Ἔως πότε νὰ γελοῖμαι;
 Καὶ ματαίως νὰ λυτῶμαι;

Ὅμως πάλ' εὐθύς ὁ νῦς με μ' ἐρμηνεύει,
 Ὅποιος ἔρωτα δελεύει,
 Τὴν ἐλπίδα τ' ἄς γυρεύει.

Δεύτερον δὲ, ὁ Ποσέλιμος, τὸ ἐπόμενο, διὰ νὰ
 μὴ φανῆ τῆς Ἀντωνάκη ὑποδεέστερος.

Στὸ ἐδικόν σε τὸ κορμὶ, ἔρωτας βασιλεύει,
 Μοιάζει πῶς τὸ κατοίκησε, διὰ νὰ μὲ παιδεύει.

Αυτό τὸ ἀραιότατον, πῶς αὐτὴν τὴν μέση,
 Ῥητορικὴν χρειάζεται, διὰ τὰ τὸ παινέσει.
 Ἄξιοθαύμασον κορμὶ, αὐτὸ μὲ κάθε χάρε,
 Γεννήθη εἰς τὸν κόσμ' αὐτὸν, τὸν νῦν με γιὰ τὰ πάρε.
 Δὲν εἶδα τέτοιαν εὐμορφίαν, μὲ τόσην ἀρμονία,
 Ἄκόμ' ἀφ' ἧ γεννήθηκα, ποτὲ τῆ ἀληθεία.
 Ψυχίμ' ἦλθε εἰς χεῖλι μιν, φῶς με, καὶ ἀπαντέχει,
 Ὑπομονὴν νὰ ἔχη πιά, ἢ πλείου νὰ μὴν ἔχη;
 Χρυσὸ παλάκιμ' ἄφισε, τὴν τόσην ἀπονιάσε,
 Ἡ πῆς με νὰ ποδάνω πιά, κί' ἄς εἶν με τὴν ὑγεία σε.
 Τὸ ἄχτισε ἦτον αὐτὸ, γιὰ νὰ μὲ θανατώσης,
 Ζοὴν γλυκυιανὴν μὲ ὑσερεῖς, μὰ θὰ τὸ μετανοιώσεις.
 Αὐτὴν μού τὴν ἐκδίκησιν, μπορῶ γιὰ νὰ σὲ κάνω,
 Μέσα νὰ σ' ἔχω εἰς τὴν καρδίαν φῶς με κί' ἀφ' ἧ ποδάνω.

Τρίτον δὲ, ὁ Καφφετζίμπασης, τὸ ἀκόλεθον.

Ὡς τῶρα ἦτον χορατᾶς,	πλὴν τῶρα πιά μὲ ἀπατᾶς,
Κ' ἔχεις καὶ φαντασίαν.	πῶς ἔχ' ἀναιδιησίαν.
Κ' εὐ εὐκολία μὲ γελάς,	μὲ μηχανάσε τὰς πολλὰς,
Μὲ κάμνεις νὰ πισεύω,	χωρὶς νὰ ὑποπτεύω.
Πλὴν δὲν τὸ γνώρισες καλά,	σφάλλεις σ' αὐτὸ καταπολλά,
Θαρρῆεις πῶς μὲ κοιμίζεις,	μὰ λάθος τὸ νομίζεις.
Ἄν κάμνης ἓνα κάμνω δυῶ,	ὡς πῆ θὰ πᾶν αὐτὰ νὰ ἰδῶ,
Μὴ σφάλλῃς νὰ μὴ σφάλλω,	κί' ἂν κάμνης κάμνω κί' ἄλλο.
Πλείου γιὰτι δὲν σὲ λαλῶ,	θαρρῆεις πῶς σὲ παρακαλῶ;
Νομίζεις πῶς δὲν νοιώσω,	γιὰ τῆτο σ' ἔχω πόσο;
Ἐγ' ὅμως φέρω ἐξ ἀρχῆς,	τῆς ἐδικῆς σε τῆς ψυχῆς.
Τὰ πάθη κεκρυμμένα,	δὲν μὲ γελάς ἐμένα.

Γελοῖσαι μάλιχα θάρσῳ, ἢ τὸ γνωρίζεις μὲ καιρῶ,
 Γελᾶσες, ἢ γελᾶσεν, εἰς ὅσα ἐκαυχῆσαι.
 Καὶ τότε πλέου καθαρᾶ, κατανοεῖς ἢ φανερά,
 Πῶς δύο διὰ ἓνα, ἐπήρες ἀπ' ἐμένα.

Τέταρτον, ὁ δεύτερος Καφφετζής, τὸ ἐφεξῆς.

Ἐκεῖ ὅπῃ εὐρίσκομεν, εἰς σὲ μεγχολίαν,
 Καὶ λύπην ὑπερβολικὴν, ἢ εἰς ἀναιθισίαν,
 Μὲ τὸ νὰ ὑσερήθικα, ἔτως αὐτὸ τὸ φῶς με,
 Καὶ ἔξαφνα τὸ ἔχασα ἢ πάγει ἀπ' ἐμπρός με.
 Σχεδὸν ἀπὸ τὸ σῆθός με, εὐγικεν ἢ καρδιά με,
 Καὶ πάγει δὲν ἠξεύρω πᾶ, χωρὶς τὸ θᾶλιμά με.
 Βγαίνω μὲ μαῦρα δάκρυα, σὺς δρόμους ἢ ξετάζω,
 Δὲν ἴδετε καμμιά καρδιά, ἀνθρώποι ἢ φωνάζω.
 Μὲ λέν πῶς ἴδαν μιὰ καρδιά, πλὴν μαυροφορομένη,
 Κ' ἔτρεχεν ὑπερβολικᾶ, μὲ λύπην ἢ καϊμένη.
 Τὸς ἐρωτῶ τί ἔλεγε, ἢ τί σᾶς ἐρωτῆσε;
 Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, πῶς τῆτο ἐλαλῆσε.
 Χαρά με εὔγα νὰ σὲ δῶ, πᾶ εἶσαι πᾶ, χαρά με;
 Γιατ' ἔφυγες ἢ μ' ἀφισες, μόνη παρηγοριά με;
 Τώρα τί πρῶτα, τ' ὑσερα νὰ κλάψω δὲν ἠξεύρω,
 Ἄχ φῶς με, ἄχ καρδίτζα με, πᾶ εἶσαι! νὰ σὲ εὔρω;

Πέμπτον δὲ, ὁ Στόλνικος, καθὼς φαίνεται.

Τὸ φῶς με πάλιν μὲ ὀρμή, ἐβάλθη νὰ μὲ πολεμῇ,
 Μὲ πάθος μὲ κακίαν. μετ' ἄκραν ἀσπλαγχνίαν.
 Κι' ἂν πῶ ὡς ἀσπλαγχνὴ ψυχῇ, λυπήσε κάμε ἀποχή,

Λείψε μή με γκειδίξεις, φθάσει μή με φλογίξης.
 Με λέγεις πῶς νὰ λυπηθῶ, κί ἀπό γλευτζέυ νὰ ἀφεθῶ;
 Με τῆτο γῶ γλευτίζω, ὅταν σέ βασανίζω.
 Καί πῶς ψυχί με ὁ σκευτζές, μορρετ νὰ γένη ἐγλευτζές;
 Καί τὸ κρατ' ἢ καρδιά σε, νὰ φθειρωμαι μπροσά σε;
 Ὅταν σὺ λέγεις πῶς πουῆς, τὰ πάθη σε ἢ ξεφωνῆς,
 Ἐγὼ καλοκαρδίζω, ἢ τότε ἐγλευτίζω.
 Τέτοια ἢ ἄλλα λακυρδιά, με λέγει μέσ' ἀπτήν καρδιά,
 Ὅλα κακὰ γιὰ μένα, με σπλάγχχ' ἀγριευμένα,
 Τζαρές δὲν εἶναι νὰ τραφῆ, καθῶς θωρῶ ἢ ν' ἀφεθῆ.
 Ἀπ' τῆτου τὸν σκοπούτε, τὸν ἄλογον θυμούτε.
 Μόν' δὰ βασάξη ὁ σκευτζές, ἢ τὸ φῶς εἶν' ὁ νιτιζές.
 Καί πλιά ἄς ἐγλευτίζη, κέφι ἄς γοτισίζη.

Ἐκτον δ', ὁ δεύτερος Δβόρνικος. ἀκολούθως.

Με δυσυχίαις πολεμῶ, εἰς βάσανα ὡς τὸν λαιμό,
 Εἶμαι ἢ κινδυνεύω, ἢ νὰ χαθῶ κοντεῖα.
 Στὸ πέλαγος τῶν συμφορῶν, με ἐπικίνδυνον καιρὸν!
 Μ' ἀνέμους ἐναντίες, σφοδρές ἢ ὀλεθρίες.
 Με κύματα πολλῶν καϊμῶν, τωφάνια ἀναστεναγμῶν.
 Θάλασσαν φεσκωμένην, πολλὰ ἀγριωμένην.
 Ὅτῃ ἀφρίζει ἢ φυσᾷ, με σαγανάκια περισσά,
 Νέφη ἐσκοτισμένα, ἢ κατασυγχισμένα.
 Καί νὰ φανῆ μιὰ ξασεριά, νὰ δὲν τὰ μάτια με ξεριά,
 Ριχὰ νερὰ νὰ εὐρω, πᾶχω ἢ δὲν ἠξεύρω.
 Ν' ἀράξω ἢ δὲν ἠμπορῶ, γιὰτὶ λιμένα δὲν θωρῶ.
 Μ' ἀπελπισίαν τρέχω, με τ' ἄριμενα πῆ ἔχω.

Πῶ με αὐτὰ κἄν νὰ πιγῶ, ἢ σελαμέτι νὰ εὐγῶ,
Καὶ τῆτα ἂν βασιάξην, μπόρῃν νὰ μὲ φυλάξην.

Ἐβδομον δὲ, ὁ Τζιμπεντζίμπασης, ὡς ἄσειτος,
ἀσειτον πάλιν ἢ ἐτραγώδησε.

Νέαις ὄλαις νὰ χαρῆτε, ὄλαις σας θὰ πανδρευθῆτε.
Στὸ ἐξῆς δὲν καρτερῶμεν, ζέλλομεν ἢ σᾶς ζητῶμεν.
Ἡμεῖς ὅλοι θενὰ δῶμεν, κόρες νέαις νὰ εὐρῶμεν,
Καὶ κάμμιὰ δὲν θ' ἀποτύχη, ὅποιος τάξως κί ἂν τύχη.
Τώρα σιν νεότητά μας, θὲ ν' ἀνδῆσ' ἢ πανδριά μας,
Καὶ τὸν κόσμον νὰ χαρῶμεν, δίχως νὰ συλλογιθῶμεν.
Τώρα τῶν ἀνδρῶν τὸ τάγμα, εἶναι ὄνομα ἢ πράγμα,
Κεφαλή κί ὄχι ποδάρια, εἶναι πιά τὰ παλικάρια.
Αὐτοὶ δὲν εἶν' γεννημένοι γιὰ νὰ ἦναι δελαμένοι,
Ζῆναι μὲ ἐλευθερίαν, ἔχεν κάθ' ἐξοσίαν.
Τί μεγάλη ἡσυχία, σ' ὄλες μας ἢ εὐτυχία!
Νέοι γέροντες μητέρες, χαίρετε ἢ θυγατέρες.
Πέρασ' ὁ πικρὸς χειμῶνας, ἔφθασ' ὁ χρυσὸς αἰῶνας.
Κί ὅλοι θαυχαρισιθῶμεν, τέλη ἀγαθὰ θὰ δῶμεν.
Μόνου πρέπει νὰ εἰπῶμεν, ἐκ ψυχῆς ἢ νάυχιθῶμεν,
Ἐξω πάσης ἐπιρείας, ὁ δοτήρ τῆς σωτηρίας.

Καὶ πάλιν, ἀσειότερον ἐτραγώδησεν, τὸ ἐξῆς, ὁ
αὐτός, ὁ τζιμπεντζίμπασης.

Βίς περιβόλι εὐμόρφον, μπῆκα νὰ σεργιανίσω,
Τὰ ἀνδῆτε νὰ εὐφραυθῶ, καρπὸς τε νὰ τραγίσω.
Ἀνδῆ ἢ Ρ' ὄδα δροσερά, ὅπῃ μοχομουρίζου,
Καὶ λεμονάκια τρυφερά, ὅπῃ με' σκαυδαλίζου.

Κι ὅταν τὰ ἴδ' ἀληθινὰ, λαχτάρισ' ἡ καρδιά μου,
 Καὶ εἶπα μ' ὄλην τὴν ψυχὴν, ἄς ἦτον ἐδικά μου!
 Καὶ μέσ' ταῖς τόσαις εὐμορφιαῖς, γλυκόφωνο ἀηδόνι,
 Ἦκωσα πῆ νὰ κελαῖδῃ, καὶ μένα νὰ μαλιώνῃ.
 Καὶ μὲ θυμὸν Ἐρωτικόν, σκληρὰ μὲ φοβερίζει,
 Νὰ μὴ ἐγγίξω εἰς αὐτὰ, γιὰτὶ μὲ ἀφανίζει.
 Κι ὅσον αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε, τόσ' ἦκωσα νὰ λέγει,
 Μὲ μιὰν φωνὴν μελιειδεῖ, καὶ τὴν καρδιάμ' νὰ καίγῃ.
 Νυγίξε, μὴν νυγίξε πρόσεχε, εἰς ὅλα ὅπῃ βλέψεις.
 Διότι κί εἰς τὰ δυὼ αὐτὰ, πίκραις θὲ νὰ μεδέξης.
 Ἐγὼ ἄρχισα παρακαλῶ, τ' ἀηδόνι κολακεύω,
 Λύπην καὶ σπλάγχχνος ἀπ' αὐτὸ, καὶ θῆλημα γυρνεύω.
 Νὰ μὲ ἀφήσῃ μιὰν φορὰν, μόνου νὰ τὰ μυρίσω,
 Καὶ νὰ τὰ νυγίξω μοναχὰ, καὶ πάλιν νὰ τ' ἀφήσω.
 Καὶ τότε μ' εὐσπλαγχνιόθηκε, καὶ ἄδειαν μὲ δίνει,
 Καὶ οἰκοκύριον τέλειον, εἰς ὅλ' αὐτὰ μ' ἀφίνει.
 Κι εὐθύς μὲ τόλμην καὶ χαρὰν, σὸ λεμονλίκι μπῆκα,
 Καὶ κεῖνα πῆ λαχτάρισα, ὅλα ἐκεῖ τὰ βρῆκα.
 Καὶ παρακάτω ἀπ' ἐκεῖ, ὅπῃχα ἀπορήσει,
 Στὰ πράγματα πῆ ἴδα γώ, ἤθελαν μὲ ἐλκύσει.
 Ἰδ' ἓνα κάμπου σφαιρικόν, μὲ χιόνια σκεπασμένον,
 Πῆ μοιᾶζε νὰ τὸν εἶχανε, ἀπὸ κερὶ φθιασμένον.
 Καὶ εἰς τῆ κάμπῃ τὴν ποδιά, βενάκια δυὼ σμιγμένα,
 Ἀπὸ μακρόθεν φαίνονταν, νὰ εἶν' τὰ δυὼ ἓνα.
 Μὰ ἦτον δυὼ χωριστὰ, εὐμορφα τεργιασμένα,
 Μὲ χορταράκια τρυφερὰ, ἦτον ἐσκεπασμένα.
 Κι ἀνάμεσα εἰς τὰ βενὰ, ἴδα νὰ ἀναβρῦσῃ,
 Εἰς δυὼ κολῶνες εὐμορφες, μία ὠραῖα βρῦσι.
 Κι εὐθύς πῆ ἐπλησίασα, τὰ μέλημ' ἐταράξαν,
 Μ' ἐφάνη πῶς μὲ μάγευσαν, καὶ τὴν καρδιάμ' ἀρπάξαν.

Καὶ ἔνοιωσα τὸ αἶμά με, νὰ συγχιθῆ ὑ' ἀνάψῃ,

Ὅπῃ θαρῆσα ζωντανὸν, πῶς θέλει νὰ με κάψῃ.

Κὶ αὐτῇ ἐγὼ ἠθέλησα, πλέου νὰ σαματήσω,

Καὶ τὴν φωτιάν πῆ μ' ἔκαie, τελείως νὰ τὴν σβύσω.

Μὰ σὰς κολώναις μεταξύ, πλισίον εἰς τὴν βρύσι,

Ἀπ' τὸν θερμὸν με ἔρωτα, εἶχα λιγοδομήσει.

Κ' εὐθύς σὰ ἄνθι ἔπεσα, μὲ πόδον τὰ μυρίζω.

Τὰ λεμονάκια τὰ γλυκὰ, φιλῶ ἔπιπιλίζω.

Ἐγὼ ἐνόμιζα εὐθύς, ὅτ' εἶμ' ἀπεθαμένος,

Ἀμὴ ἐγώ μεν ζωντανὸς, ἔσὰ βενὰ χωσμένος.

Σὲ κείνα τὰ περίφημα, βανὰ τῆς Ἀφροδίτης,

Εἰς τὰ ὁποῖα κατοικᾷ, αὐτῇ, ἔτὸ παιδίτης.

Ἐκεῖνο τὸ μαργέλικον, ἔπεπουνηρευμένον,

Εἰς τέτοις τόποις εὐμορφῆς, τ' ὄχει ἀναθρεμμένον.

Καὶ διὰ τῆτο ἔγινεν, πιτήδειο σὸ κυνήγι;

Ὅπῃ τὰ βέλιντα τινὰς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ.

Ὁ γδοος δὲ ἔτελευταῖος, ὁ δεύτερος Πορτάρης, ἔτρα-
γώδησεν, ἢ μάλλον εἰπεῖν, ... τὸ παρὸν ἔτω.

Νὰ σιγῶ δὲν ἠμπορῶ,

Πρᾶγμα πῆ νῆς δὲν χωρεῖ,

Καὶ πῶς ὑ' ἀποτολήσω,

Ποῖος νὰ μὴ ὑ' ἀπορήσῃ,

Ἀλλ' ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ,

Μόνον πάντοτε φωνάζει,

Σὰν τὰ χεῖλιτ' ἐκλήσῃ,

(Ἀλλὰ πῶς τὸν ἐννοεῖτε,

Τῆτος εἶν' ἀναυτιρρήτως,

Εἰς τῆς παρακάτω στίχους.

Τὰ θαυμασιά σε κάλλη,

Τὸ πολυῦμνητον βλέμμα,

νὰ λαλῶ ἔτὸν δὲν τολμῶ,

ἂν τὸ σῶμα μαρτυρῇ.

αὐτὸ νὰ ἐκφωνήσω,

ποῖος νὰ τὸ σιωπήσῃ;

δὲν βαρῶ νὰ σιωπᾷ,

μὲ τὸ σῶμα τε κραυγάζει.

πῶς σὴν γῆν θέλει νὰ ζήσῃ;

ἂν ὁ λόγος δὲν ξηγῆται;

ὅπῃ λέγει ἀκωλύτως.

χωρὶς τόνους, χωρὶς ἤχους.

ὦν ἡ ἀρετὴ μεγάλη.

σὰν τὸ πολύτιμον σέμμα,

Κλέος καύχημα τῷ κόσμῳ, ὡς ἀγάπη τῷ νοῦς με.
 Τὴν καρδιά μου σὺ ξηραίνεις, τὴν εὐφραίνεις τὴν χλωραίνεις.
 Κόρη με πανθαυμαστή, ὑπὲρ πάντα ἔρασή.
 Τὰ χεῖλη σ' κόκκινον σπαρτίον, ῥέον μέλι καὶ κηρίον.
 Εὐμορφ' εἶς ὡς Σελήνη, κόρη μ' ἡμερογαλήνη.
 Ὡς τελεία με ἀγάπη, λίαν καὶ εὐπρεπεςάτη!
 Σὰν τὰ ἄσρα πῶς σολίζειν, ἔρανον καὶ εὐπρεπίζειν.
 Ὅποιος σὲ καταλαμβάνει, λύπη ποσῶς δὲν λαμβάνει,
 Ἄλλὰ πέρνει τὴν χαρὰν, καὶ με' ὄψιν ἰλαράν.
 Καὶ καθὼς φῶς με ὀρίζει, τὸν πόδον εὐδύς χαρίζει.
 Λυπημένου δὲν σ' ἀφίνει, ἄλλ' εὐδύς τὴν δίψαν σβύνει.
 Τώρα πλέον σὺ λογῶμαι, ἄμετρα εὐχαρισῶμαι,
 Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα, ὅπῃ μ' ἔκαμες μεγάλα.
 Λοιπὸν σὺ πῶς δὲν ἀργεῖς; εἰς τὸν δῶλον ἐνεργεῖς,
 Λάβε τὸν χαιρετισμὸν, φῶς με εἰς ἐξίλασμόν.
 Ἀξίολογον τῷ ὄντι, διὰ ἓνα πορτάρην, καθὼς δη-
 λονότι ἦτον ἐκεῖνος ὅπῃ τὸ ἔψαλε.

Ἀφ' ἧ δὲ ὄλοι ἐτελείωσαν, ἄρχισεν ὁ τζελεπή
 Ἀντωνάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον τῆς εὐθυμίας, με-
 τὸ ἀκόλουθον τραγῆδι. ὡσὰν ὅπῃ ἐπλησίαζε πλέον
 ἢ ὥρα νὰ ἔλθῃ ὁ Αὐθέντης.

Εἰς εὐ λειβάδι ἀρετῶν τέλειον καὶ ἁραῖον,
 Τὸ δένδρον τῆς ὑπομονῆς, ἦν πρῶτον, κί ἀναγκαῖον.
 Καὶ ἂν ἐκ φύσεως ἐκεῖ, δὲν ἤθελε φυτρώσει,
 Ἄς τὸ φυτεύσῃ κἄν τινὰς, καὶ ἂς τὸ μεγαλώσῃ.
 Κί ἂς τὸ προσέχῃ με σπαθὴν, καλὰ ὅσον νὰ πιάσῃ,
 Μήπως εὐδύς καὶ ξηραυθῆ, τῆς κόπης τε καὶ χάσῃ.
 Ὅσον μπορεῖ ταῖς κορυφαῖς, πολλὰ ταῖς ὑψωμέναις,
 Ἄς ταῖς κλαδεύῃ πάντοτε, νὰ εἶν' χαμηλωμέναις.

Ὅπῃ κ' ἡ δύναμις εὐθύς, νὰ δίδεται τὰ βάζη,
 Καὶ νάχη κι' ἀπ' τὲς φθοερὲς, ἀνέμους λίγα πάθη.
 Καὶ τ' ἄλλα τὰ φεντώματα, τριγύρω ἄς ταυγάθη,
 Καὶ σὲ χειμῶνος τὸν καιρὸν, δὲν πρέπει νὰ τρομάθη.
 Κάλλιον νὰ φαίνεται γυμνὸν, καὶ δίχως πρασινάδα,
 Κι' ἄς ἔχη μόν' ἡ ρίζα τε, τὴν ἀρκετὴν ἱκμάδα.
 Κι' ὅταν ἀσύμφωτος καιρὸς, καλοκαιριῶ γυρίση,
 Τότε ἀφθόνως τὲς καρπὲς, πᾶς τις θέλει τρυγήσει.

Καὶ τὲτο ἄσας, ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὸ κα-
 τάλυμά τε· εἰς τὴν ἐράταν δὲ ὅπῃ ἐπήγαιεν ὁ τζε-
 λεκὴ Ἀντωνάκης, συναπάντησε τὸν Διέμπητς, ὁ
 ὅποιος τὰ ἴσια εἰς αὐτὸν ἠθέλε νὰ πηγαίη· τὸν ἐ-
 ρωτᾷ διὰ τὰ γράμματα, ἂν τὰ ἐτελείωσεν, αὐτὸς δὲ
 τὸν ἀπεκρίθη, ἀκομι' αὐριον ὅμως (τὸν εἶπε) θέλω τῆς
 τὰ φέρη ἀντεγραμμένα· ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν.
 Φθάσας δὲ ὁ τζελεκὴ Ἀντωνάκης εἰς τὸ κονάκι τε
 ἠθέλησεν ἀψάλλη τι πρότερον, κατὰ τὴν συνήθειάν τε,
 καὶ ὑπερον νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον· ἔφαλε λοιπὸν τὸ ἀ-
 κόλυτον, ὡν ἐντῷ αὐτῷ κλινιδίῳ.

Ἡ χάρις κ' ἡ λαμπρότητες, φῶς με κ' ἡ ἠραιότητες,
 Σ' ἐσένα κατοικῆσι, πάντοτε καὶ νικῆσι.
 Τραβῆσι μὲ ἐλκυστικὸν καὶ μὲ μαγνίτην μουσικόν,
 Καρδιαῖς ταῖς πιά πετρεῖναις, σκληραῖς καὶ σιδηρέναις.
 Τὸ γυνώρισα μὲ δοκιμὴν, καὶ ἀπόρησα εἰς τὴν ἀκμὴν,
 Βλέπωντάς τινυ καρδιά μου, ὅπῃ δὲν εἶν' κοντὰ με.
 Καρδιά μ' ἐγὼ σὲ προσκυῶ, γύρισαι σὲ παρακαλῶ,
 Καλὰ εἶμαι μὲ λέγει, πλὴν μ' ὅλον τῆτο κλαίγει.
 Σκοπὸν δὲν ἔχει νὰ ἐραφῇ, γυρεύει νὰ μὲ ἀρνηθῇ.

Ζητεῖ νὰ μὲ ἀφήσῃ, δὲν θέλει νὰ γυρίσῃ.
 Εἰς τῆτο πλέον ἀπορῶ, νὰ ζήσω ἢ πῶς ἤμπορῶ.
 Χωρὶς καρδιά, δὲν ἔχω, ζῶν πλὴν ὕ' ἀπαντέχω.
 Μὰ ἂν αὐτὴ μὲ ἀρνήθῃ, ἢ φύγῃ ἢ μὲ χωρισθῃ.
 Ἐγὼ δὲν τὴν κφίνω, ἔτε ἀπομακρύνω.
 Ὅτε καρδιά μ' κ' ἐγὼ ἔκει, μαζῇ κί ὁ νῆς με κατοικεῖ,
 Για νὰ μὴ τυραννῆται, μονάχη κί ἀδικῆται.

Καὶ μισοτραγωδῶντάς το ἀπεκοιμήθη· ξυ-
 πνήσας δὲ μετ' ὀλίγον, ἢ ἐνθυμηθεῖς τὴν κοκω-
 νίτζα Βαρβάρα, ἄρχισε νὰ τραγωδῆσῃ πολλὰ σιγα-
 νὰ, τὸ ἀκόλῃθον, κατὰ, τὸ Χεζάμι.

Τὰ κάλλη ἔχεν φυσικὰ, κινήματα Ἐρωτικὰ,
 Ἐχεν βαδὲ ἢ τάρζια, ὑπόκρισαις ἢ νάζια,
 Μὲ χῆμα ἡγεμονικόν, μὲ κύταγμα Ἐρωτικόν.
 Φονεῦεν, θανατῶνεν, γιὰ τῆτο καμαρώνεν.
 Καυχῶνται ὅτι ἤμπορῶν, κί εἰς κάθε νίκην προχωρῶν,
 Καὶ ὅ,τ' ἀποφασίζεν, πάντα τὸ μπασαρδίζεν.
 Ἐπαίρονται πῶς τυραννῶν, μὲ τρόπον χωρὶς νὰ φανῶν,
 Καὶ πῶς μὲ ζαραφέτι, καρδιάς κάμνεν νεφέτι.
 Κοπέσια δείχνεν σοβαρὰ, παγιά τὸ ἔχεν ἢ χαρά,
 Νὰ σύρην ὡς ἐθάδες, μὲ τὲς πολλὰς εὐθάδες.
 Καὶ ὅμως τὰ παρακαλῶ, νὰ ἔλθην εἰς σκοπὸν καλὸ,
 Νὰ παύσεν τὴν ὀργήν τως, τὴν ἀσπλαγχνον βελήν τως.
 Για τῆτο ὡς ἔλκυσικόν, μέρος ἢ παρακλητικόν,
 Οἱ σίχοιμ' εὖ Μακάμι, ἐμβῆκαν τὸ Χεζάμι.

Καὶ διὰ τὰ μὴ βαρύνεται μοναχὸς, ἕως δ' ἐνὰ
φθάσῃ ὁ καιρὸς τὸ δείπνυ, πάλιν ἐτραγῳδῆσε τὸ
ἐπόμενον, ἀξιόλογον τραγῳδῆριον·

Ἦχὼ πέμε τάχα ποῖον,
Ὅπῃ ῥίπτει ἑλευθέρως,

εἶν' ἐκεῖνο τὸ παιδίον,
σαῖτιας εἰς κάθε μέρος ὃ
(Ἔρωσ)

Πέμ' ἀλήθεια εἶν' ἐκεῖνο,
Ὡς ἐράνιον τὸν λέγων,

πῆ οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλήνων,
μὲ θεὸς συγκαταλέγων;
(λέγων)

Μὰ δὲν κάμνει κάθε τραῦμα,
Ὡς ἢ ἀκανθώδης ῥάμνη,

σαῖς καρδιαῖς ὡς μέγα θαῦμα,
πῆ καδ' ἕνα ἀποκάμνει;
(κάμνει)

Ἄραγε τί προξενεῖται,
Πάντοτε ἐνὰ μάς πειράζει,

εἰς αὐτὸ ὅπῃ κινεῖται;
ἢ ποτὲ δὲν ἡσυχάζει;
(χάζει)

Εἶναι κί ἄλλη τυραννία,
Ἦ ὡσάν αὐτὴ κάμμια,

ἢ χειρότερος παιδεία;
σην σκληρότητα ὁμοία;
(μία)

Ποία εἶν' αὐτὴ εἰπέ την,
Γιὰ ἐνὰ μάθεν τὸν φονεά,

πανταχῶ φανερώσέ την;
πάθους ἢ φοβῶς γονεά;
(νεά)

Καὶ αὐτὴ σην τυραννίαν,
Ὅπῃ πόλεμος ἂν λάχη,

λὲς ἐνὰ ἔχη συντροφίαν;
ἐνὰ μὴν πάχη καὶν μονάχη;
(νᾶχη)

Καὶ ποῖον σύντροφον ἐνὰ ἔχη,
Τόσον ὅπῃ ἐνὰ θαυμάζη,

γιὰ ἐνὰ ἠμπορῆ νᾶντέχη,
ὅ καδ' εἰς ἡ ἀνασυναίχη;
(νᾶχι)

Τώρα πέμπε ἕνα εἶχον,
Ἐλαλέσεις ἔν πρὸς ἕνα,

ὄσα πρότερον μὲ ἦχον,
εἰς τὸν εἶχον τὸν κατ' ἕνα.

(ἕνα)

Νὰ, ὁ εἶχος ἀπεκρίθη,
Ἐρως, λέγων, κάμνει χάρι,

παρευδὺς ἐσιχεργύθη.
μίαν νέαν νάχη νάρι.

(νάρι)

Ἐπειτα δὲ, ἐσηκιάθη καὶ ὑπήγε νὰ δειπνήσῃ,
μὲ τὸ νὰ ἦτον ὥρα τῆ δειπνῆ· δειπνήσας δὲ, ἐθύρισε
πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ διὰ νὰ μὴ πλαγιασῇ εὐ-
θύς, ἐσοχιάθη νὰ σολατζάρῃ ὀλίγον, διὰ νὰ ἀρχίσῃ
ἢ χώνευσις κίνησιν λαβῆσα, καὶ σεργιανίζωντας ἐτρα-
γυδῶσε τὰ ἀκόλεθα.

Μὲ ἰδρωτας μὲ κόπες,
Ἐφθασα ν' ἀποκτήσω,

καὶ μὲ χιλίεσ τρόπεσ,
καὶ μόλις νὰ κερδήσω,

Νὰ βάλῃω εἰς τὸ χέρι,

ἕνα ὠραῖον τέρι,

Καὶ γὰρ εἰς τὸν καιρὸν με,

ναύρω τὸ ροιζικόν με.

Κι ὅσον νὰ ἠμπορέσω,

εἰς εὐνοίαν νὰ πέσω,

Νὰ μ' ἔχη εἰς ναζάρι,

πλέον καὶ ἰκτιμπάρι.

Ἐτράβιξα μυρία,

χωρὶς ἀμφιβολία.

Κ' ὑπομονὴν μεγάλην,

για ν' ἄβγω εἰς κεφάλι.

Ὅμως τ' ἀπερασμένα,

ἄσ ἦναι ξεχασμένα,

Πλιά δὲν τὰ συλλογῆμαι,

τώρα εὐχαρισῆμαι.

Ἀυτὸ μόνον μὲ καίγει,

μιά συλλογὴ μὲ λέγει,

Πῶς τίτ' ἢ εὐτυχία,

δὲν ἔχει ἡσυχία.

Ἄλλος.

Τί νὰ κάμω, τί νὰ γένω;

δὲν μπορῶ νὰ ὑπομένω,

Εἰς αὐτὰ ὅπῃ παθαίνω,

πῆ κτικιάζω κι ἀποθαίνω.

Εἰς τὴν συμφορὰ καὶ ζάλη,

πῆ μὲ ἤλθε εἰς κεφάλι,

Ἀπ' τὲς λογισμὲς καὶ πόνους, πῆ δὲν εἶχα τόσους χρόνους,
 Ὄλου νὰ ἀνασενάζω, καὶ τὸν θάνατον νὰ κράζω.
 Πρέπει νὰ μὲ λυπηθῆτε, φίλοι καὶ νὰ σπλάγχιυθῆτε.
 Δότε μοι παρηγορίαν, νᾶχω καὶ, μίαν ἐλπίδα.
 Γιὰ νὰ γιαιτρευθῇ ἡ πληγὴ μου, νὰ μὴν χάσω τὴν ζωὴν μου.
 Μὲ καίμους πᾶντα πλάγιάζω, κλαίω καὶ ἀνασενάζω.
 Πῆ ποτὲ δὲν μ' ἀπολείπει, τὸ ἀνήσυχον καὶ ἡ λύπη.
 Τὰ καλλίτερα σοχπέτια, τᾶχω ὅλα ἐζιέτια.
 Ἄνθη, δένδρα, πρασινάδες, ὅλα μ' εἶναι ἀνοσάδες.
 Φίλους, ζεύκια, καὶ σεργιάνια, τᾶχω ὅλα γιὰ τυράννια.
 Δὲν μ' εὐφραίνειν χορατάδες, μήτ' αὐταῖς ἡ πρασινάδες.
 Τὴν ζωὴν μου δὲν σαβτίζω, καὶ ἀπ' τὸν κόσμον βαρχεσίζω.
 Μὲ τὸ ἄχ! ἄχ! ἀλαλάζω, καὶ τὸν θάνατόν μου κράζω.
 Μία ζωὴ τέτοια θλιμμένη, καὶ πολλὰ βασανισμένη,
 Τί τὴν θέλω νὰ τὴν ἔχω, πῆ τὸν θάνατον παντέχω;
 Ὅποιος εἶναι ἡ αἰτία, νὰ τὸν κάψῃ ἡ φωτιά,
 Νὰ καυῆ νὰ γένη σάκκη, ναῦγι ὅλον μου τὸ ἄχτι.

Ἄλλως.

Πές μου καρδιά μου, πῆ εἶσαι νὰ, παρηγορηθῶ;
 Στὸ σῆθος δὲν σ' εὐρίσκω, καὶ θεὸς νὰ τρελλαθῶ.
 Τὸ χάλι σε δὲν ξεύρω, καὶ πῶς ἐσὺ περνᾷς,
 Πῶς βρίσκεσαι τί κάνεις, γιατίι δὲν μὲ μινᾷς.
 Τὰ σπλάγχνα μου κυτάζω, καὶ βλέπ' ἀντὶς καρδιά;
 Μία μεγάλη φλόγα, καὶ ἄσβεστον φωτιά.
 Ἀπὸ αὐτὰ μαντάτα, γιὰ λόγους σε ζητῶ,
 Οἱ φύλακες τῆς εἴσε, πῆν' ἡ καρδιά μου ῥωτῶ.
 Ῥωτήσετε τὰ σπλάγχνα, ἐτέτην τὴν φωτιά;
 Πῆ ἔχομεν καὶ σέκει, ἀντὶς διὰ καρδιά.

Καρδιά σ' ἐμὲ δὲν σέκει, μόν' φλόγα δυνατὴ,
 Πῶς ἔσερξες νὰ γένῃ, ἢ ἀλλαξιά αὐτῆ;
 Λοιπὸν παρηγορήσε, εὐκόλα μὴ ξεχνᾷς,
 Ὁ Ἐρωτὰς τὴν πῆρε καὶ μὴν ἀδιμονῶς.

Καὶ ἀφ' ἑτέρας γένηται αὐτὰ, ἐπλάγιασε γε-
 μάτος ἀπὸ ποικίλας συλλογᾶς· ἐσυλλογίζετο τὴν
 Βαρβάραν, ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν ἀρράβωνιασικὴν τε
 εἰς Κωνσταντινέπολιν. ἐσοχάζετο καὶ τὴν κατάστα-
 σιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὡς φυγᾶς, καὶ ταῦτα
 σοχαζόμενος ἀποκοιμήθη· ἀποκοιμηθεὶς δὲ, νὰ καὶ
 βλέπει τὴν ἀρράβωνιασικὴν τε ἔμπροσθέν τε, μαζῆ με
 τὴν μητέρα της, ἢ ὅποια τὸν ἔλεγε διὰ τὴν ἀπι-
 ζίαν τε, ὡσὰν νὰ ἔμαθεν, ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην· ἦτον
 ὅλη ὀργή, ὅλη ἀγανάκτησις καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μητέ-
 ρα της· τὸν ἔλεγε πόσον δυσυχὴς ἦτον ἐκεῖνη ἡ
 ὥρα, ὅπῃ οἱ γονεῖς με με ἀρράβωνιασαν με ἐσένα,
 ἢ ὅποια μ' ἐκατάστησε τόσον ἀδελίαν, ὥσπερ ὅπῃ πρε-
 πει νὰ μείνω, ὄχι μόνον τεθλιμμένη, διὰ τὴν φυγὴν
 σας, ἀλλ' ἀκόμι καὶ ἀπατημένη, διὰ τὴν ἀπισίαν
 σας, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν ὅπῃ θέλετε νὰ με κάμε-
 τε. εἰς αὐτὰ ἐν τὰ λόγια ἐξύπνησεν ὁ τζελεπὴ
 Ἀντωνάκης, καὶ τόσον τῷ ἔμειναν τὰ λόγια ἐκεῖνα
 τῆς ἀρράβωνιασικῆς τε εἰς τὸν νῦν ἐγκεκολλημένα,
 ὥσε ὅπῃ ἐφαίνετο νὰ τὴν βλέπῃ ἔμπροσθέν τε αἰ-
 ωδιτῶς ἐλέγχουσάν τον. Ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν τὴν
 σύγχισιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, δὲν ἤμ-
 πορῆσε πλέον νὰ κοιμηθῇ, ὅθεν ἐσοχάσθη, νὰ ἀνα-
 καλέσῃ τὴν ὕπνον μὴ ἕνα τραγῆδι.

Τὸ τραγῆδι πῶς ποιεῖ, φαίνεται ἀπ' τὴν φωνή,
 Κι ἀπὸ τὰ κινήματά τε, δείχνει ὅλην τὴν καρδιά τε.
 Καὶ ἂν δὲν τὸ ἀφελᾷ πάλ' αὐτὸ μελαγχολᾷ

Χάωντας τὸν σύντροφόν τε, ἀπὸ πλάγι τὸ δίκόν τε.
 Ὅπ' αὐτὸ περιπατεῖ, θάνατον πάντα ζητεῖ.
 Δὲν εὐφραίνεται χορτάρι, παρὰ τὸ ξηρὸ κλονάρι.
 Ὅπε βλέπει κυνηγόν, ἐκεῖ τρέχει μοναχόν.
 Διὰ νὰ τὸ θανατώσῃ, ἀπτόν κόσμον νὰ γλυτώσῃ.
 Πάντοτε αὐτὸ θρηνεῖ, ποτὲ δὲν ἀμνημονεῖ.
 Πάντως τὸ δίκόν τε τέρι, περὸν, βράδου, μεσημέρι.
 Κι ἂν ἀπὸ μπαχτζέν περνᾷ, μήτε νὰ ἰδῇ γυρνᾷ.
 Ἀπὸ κάθε πρᾶσινάδα, δὲν λαμβάνει νοσιμάδα.
 Τὸ νερὸν πρῶτα θολῶναι, κί ἔπειτα νὰ πιῇ ἀπλώναι.
 Βρέχωντας ἔ τὰ πτερά, νὰ τὰ ἔχη δροσερά.
 Γιατὶ βγάζει ἡ καρδιά τε, πῦρ ἔ καίγει τὰ πτερά τε.
 Αὐτὸ πᾶν ἕνα περὶ, θλιβεται τόσου πολὺ,
 Καὶ δὲν θέλει τὸ νὰ ζήσῃ, ἔτε νὰ καλοκαρδίση.
 Μὰ ἐγὼ μὲ λογικὸ, ἔ μὲ τέτοιο ροιζικὸ,
 Πρέπει πλέον νὰ γελάσω, ὅταν τὴν ἀγάπημὶ χάσω.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεκοιμήθη· πόσον ἔν ἄδικον
 ἔκαμεν ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης, εὐκολον εἶναι νὰ τὸ
 καταλάβῃ κατ' ἕνα· ἐπειδὴ πρῶτον μὲν, ἀδικῆσε τὴν
 ἀρράβωνιασικὴν τε. δεῦτερον δὲ, τὴν Βαρβάραν, ὅπε
 δι' αὐτὸν δὲν ἦταν. ἔ τρίτον ἔ τὸν ἑαυτὸν τε· διότι
 εἰς κατάσασιν δὲν ἦταν νὰ τὴν σεφανωθῇ, ἀλλὰ μό-
 νον ἤθελε νὰ τυραννῆται ματαίως ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ἔ
 χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα· ἤθελε βέβαια ἀδικῆτε ἔ
 τὴν ἀρράβωνιασικὴν τε· ἐπειδὴ τόσον Ἔρωτα ἔλαβε
 πρὸς τὴν Βαρβάραν, ὡσε ὅπε ἤθελε τὴν σεφανω-
 θῇ, ἂν εἶχε κανένα ἀξίωμα ἐκεῖ, ἢ ἂν ἦτον δυνα-
 τὸν νὰ λάβῃ ἐκεῖ δέλευσιν· ἔ διὰ τῆτο ἐτυράννει ἔ
 τὸν ἑαυτὸν τε, ἠδίκηε ἔ τὴν Βαρβάραν, ὅπε ἔμελε,

αχεδὸν νὰ τὴν θεατρίσῃ μὲ τὰ ραβασιά τε. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὰ περιστατικὸν ἐφάνη, ὅτι ἀπείχεν ἀπὸ τὴν φρόνησιν πολλὰ μακρὰν, καθὼς καὶ δε νενεχίς ἤμπορει νὰ τὸ συμπεράνῃ.

Τῷ πρώτῳ δὲ, ἐσηκώθη καὶ ἐνδύομενος, ἄρχισε νὰ τραγωδηῇ τὸ ἀκόλεθρον, ἕως ἔνα ἔλθῃ ὁ Λιέμπητζ νὰ τὸν φέρῃ τὴν μετάφρασιν τῶν γραμμάτων τε, καθὼς τῆ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἡ χθές.

Τὸ πελίμε συλλογῆμαι,	καὶ πολλὰ παραπονεῖμαι,
Πάντοτε πῶς μὲ παιδεύει,	καὶ ποσῶς δὲν εἰρηνεύει.
Λέγει πάντοτ' ὅτι πρέπει,	εἰς τὰ πάθη νὰ μὲ βλέπῃ,
Παντελῶς δὲν μὲ σπλαγχνᾶται,	τὴν ζῶνίμ με δὲν λυπᾶται,
Φθάρησαν τὰ λογικά με,	καταμαύρησ' ἡ καρδιά με.
Παντελῶς δὲν εἰρηνεύει,	νὰ χαρῶ αὐτὸ δὲν θέλει.
Μὰ ἐγὼ παρακαλῶ το,	ὡσαν σκλάβος προσκυνῶ το,
Νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γελάσω,	καὶ τὰ πάθη νὰ ξεχάσω,
Γιὰ νὰ λάβω σωτηρίαν,	καὶ μικρὰν παρηγορίαν.
Χαμαδένζικομ' δεινδράκι,	φεντωτό μὲ Κυταρισσάκι,
Τῶν ἐν σκότεισαι φασήρας,	καὶ τῶν ἀσθενῶν σωτήρας.
Σὰν ἔχω γὼ μαύρη καρδιά,	καὶ τί ζωὴ ἐλπίζω πλιά,
Νὰ εἶναι μαραμένη,	συχνὰ συχνὰ θλιμμένη.
Σὲ παρακαλῶ πελίμε,	χάρισέ με τὴν ζῶνίμ με,
Φόσε με ἕνα βοτάνι,	τὴν πληγὴν με νὰ γιάμῃ.

Θαυμάσιον.

Μετ' ὀλίγον δὲ, ἦλθε καὶ ὁ Λιέμπητζ καὶ τῆ ἔφερε τὰ μεταφρασμένα ραβασία, τὰ ὅποια λαβὼν κράζει τὴν ῥηθεῖσαν γραῖαν καὶ τὴν δίδει τὸ ἕνα νὰ τὸ ὑπάγει, ἥτις εὐθὺς ἐκίνησε καὶ ἐπῆγε. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ σπῆτι, τὴν εὐρεμόνην καὶ τῆς τὰ ἔδωκεν ἐκείνη ὁμως

τὸ ἀνέγνωσεν, ὡσάν ἕνα τραγῳδί· ὕπερον δὲ, ἤλθεν
ὀπίσω γὰ τὸν δῶση τὴν εἶδησιν· καὶ ἐμβαίνουσα ἀκεί
ὅπῃ ἐτραγωδῶσεν· ὅθεν ἐσάθη ἄλιγον, ἔξω, ἕως
ὅπῃ γὰ τελειώση τὸ μέλλος τε.

Εἰς εὐμορφου κλεβάκι,	εἶν' ἐν χρυτὸ πελάκι,
Ὅλου μὲ κάθε χάρι,	ὀλόγρυσου κανάρι.
Ἄσπρη χρυσ' εἶν' θωριά τε,	γλυκυῖα ἢ λαλιά τε.
Καὶ καλαδεῖ μὲ πόθο,	καὶ ὅ,τ' ἂν πῆ τὸ νοιώσω.
Λυπεῖται τὸ καϊμένο,	πῆ τόχεν σφαλισμένο.
Κι ἀπὸ πολὺν καϊμόν τε,	μέγα παράπονόν τε,
Φωνάζει καὶ τζιρίζει,	τὴν τύχην τε ὑβρίζει.
Ὡς ῥοιζικὸν καϊμένο.	ὡς πότ' γὰ πομένο;
Ὡς πότε γὰ ἐλπίζω,	πλέου δὲν νταγιαντίζω.
Καὶ τί καλὸν παντέχω,	τὸ τέριμ' σὰν δὲν ἔχω;
Καὶ ποῖο πελ' ὑποφέρει,	γὰ μείνη χωρὶς τέρι;
Χρυσόν με καναράκι,	ὑπομονὴ λεγάκι.
Γιατ' ὅποιος ὑπαμένει	ἔτσι δὲν ἀπομένει,
Τὸ τέρι τε εὐρίσκει,	μὲ λύπην πῖο δὲν μύσκει.

Καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἐτελειώσεν, ἐμβαίνει μέσα καὶ
τὸν λέγει, αὐθέντη τὸ ἔδωκα· τότε ὁ τζελεπὴ Αὐ-
τωνάκης εὐγάζει καὶ τὴν χαρίζει ἕνα ῥέβλιον, τὸ ὁ-
ποῖον τὴν ἐχαροποίησε κατὰ πολλὰ, καὶ προσκυνήσασα
ἀνεχώρησεν· ὁ τζελεπὴ δὲ Αὐτωνάκης, ἀφ' ἧ ἔμει-
νε μόνος, ἔψαλε τὸ ἀκόλθεσον, πολλὰ λυπηρὰ, κα-
θὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγια τε.

Γιατί; ὡς πότε μὲ φθονεῖς,	τόσου πολλὰ μὲ πολεμεῖς;
Γιατί μὲ κατατρέχεις,	καὶ μερχαμέτ' δὲν ἔχεις;
Ὡς πότε γὰσαι βλαβερή,	καὶ εἰς ἐμὲ φαρμακερή;
Ὡς πότε ἐναντία	χωρὶς τινα αἰτία;

Γιατὶ ποσῶς δὲν μὲ πόνεις,	μὰ θέλεις νὰ μὲ τυραννῆς,
Με τόσῃ ἀπουσίᾳ,	μεγάλῃν ἀσπλαγχνίᾳ.
Κ' ἔχεις τόσῃ πληρσοφίᾳ,	εἴην ἡ δικήν με τὴν σκλαβιά.
Νάχῃς χαρὰν μεγάλην,	τὴν ἐδικήν με ζάλην.
Αὐτ' ἢ δικήν με ὀφανειά,	εἶναι δική σε ἀπουσία,
Καὶ ὁ πολὺς τζεχρές σε,	φαίνεται νὰ ἔλκες σε.
Τὸ βλέμμα τὸ φαρμακερὸ,	σε λόγῃς με τὸ ἀπορῶ.
Τὸ τάρξι καὶ τὸ νάξι,	σ' ἐμένα εἶν' μαράξι.
Ψυχὴ με σὲ παρακαλῶ,	ἴδε πῶς ὅλος ἀναλῶ,
Ἀπτόν πολὺν σε φθόνον,	πῆ σέρνω τόσον χρόνον.
Κλαίω παραπονέμαι,	καὶ σ' ἐξομολογέμαι,
Πλείον ζωὴν δὲν ἔχω,	τὸν χάρων' ἀπαντέχω.

Καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν φαίνεται ὁ καιρὸς πολὺς,
ἤθελῃσε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλεθον.

Κατάλαβε πελίμε,	πῶς χάνω τὴν ζωὴν με.
Κ' ἐσὺ δὲν τὸ γνωρίζεις,	πῶς θάνατον μοὶ δίδεις
Ποτὲ δὲν τὸ θαρρῆσα,	ἔτε τὸ καρτερῆσα,
Νὰ μὲ ἀρνηθῆς μικρή με,	Ψυχὴ, ζωὴ, δική με.
Νὰ μὲ ἀλισμονήσης,	καὶ ἔρημον νὰ μὲ ἀφήσης.
Μὴν ἀρνηθῆς ἐμένα,	καὶ πᾶς ἄλλῃ σὰ ξένα.
Ποσῶς ἄχ! δὲν λυπᾶσαι,	ἔτε μὲ συλλογαῖσαι.
Στὸν νῦν σε σ' ἂν δὲν μὲ ἔχεις,	τί τάχα ἀπαντέχεις;
Βραδυάζει, ξημερωῖναι,	ὁ νῦς με δὲν μερώνει,
Πάντοτε συλλογέμαι,	καὶ ἐσένα ἐνθυμέμαι.
Ὅταν ἔλθῃ σὸ νῦν με,	τὸ νῦρὶ σε δεδῆμα,
Τρέχεν τὰ δάκρυά με,	φλογίζετ' ἢ καρδιά με.
Φῶς με νὰ σ' ἀπαντέχω,	τὸν νῦν με πλιὰ δὲν ἔχω.

Καὶ πάντα πτωπαῖνος,   φῶς με καὶ σὲ προσμένω.
 Καὶ πῶς νὰ ὑπομένη   καρδίτσα μ' ἢ θλιμμένη.
 Τέτοια μεγάλα ντέρτια,   καὶ ἄμετρα ἐξίτια

Ἄλως.

ὦ! τί μαχαῖρι κοπτερόν,   δύσομον καὶ φαρμακερόν!
 Πῶς ταῖς καρδιαῖς χωρίζει,   τὰ σπλάγχνα ἐκθερίζει!
 Τί ἀνυπόφορος καῖμός,   ὅπ᾽ αὐτὸς ὁ χωρισμός.
 Καὶ τὸ σκληρὸν πρῖονι,   πᾶ μὲνα θανατώνει!
 Τί ἀθεόφοβη φωτιά,   πᾶ εἴν' αὐτὴ ἡ ξενιτιά!
 Τί φοβερὸν καμίνι,   πᾶ μὲ νερὸν δὲν σβύνει!
 Ἡ φλόγα αὐτῆς τῆς ξενιτιάς,   καίει τὰ φύλλα τῆς καρδιάς.
 Τὰ σπλάγχνα τὰ θερίζει,   καὶ τὴν ψυχὴν μαυρίζει.
 Σὰν ἔχω γὰρ μαύρη καρδιά,   καὶ τί ζωὴν ἐλπίζω πλιά;
 Αὐτὴ εἶναι μαραμμένη,   ὅπως ἀφανισμένη.

Πρὸ δὲ τῆς γεύματος, ἔφαλε τόδε, πρὸς
 παραμικρὰν ἀναψυχὴν ἑαυτῆς.

Ἡ καρδιά μ' σὲ χαιρετᾷ,
 Ἡ ψυχὴ μ' σὲ ὁμιλεῖ,
 Ὅμιλεῖ καθημερινά,
 Καὶ θανμάζω καὶ ἀπορῶ,
 Γίνομαι ὅλος χαρὰ,
 Ναι, ὅταν σὲ χαιρετῶ,
 Θωρῶντάς σε τὸ κάλλος,
 Περὶ βράδυ δὲν ἀμελῶ,
 Ἐγκώμια σὲ πλέκω,
 Μὰ μὲ αὐτὸ τί κάνω;
 Νὰ σιωπήσω δὲν μπορῶ,
 ὅμως δὲν ἀποκοτᾷ . . . .
 καὶ σὲ ἀγαπᾷ πολὺ.
 μουσικὰ τόσο γλυκὰ,
 καὶ σκιρτῶ τὸ μολογῶ.
 γλυκυτάτη με κυρὰ.
 ἀπὸ τὴν χαράμ' πετῶ.
 εὐφραίνομαι μεγάλως,
 πάντοτε σὲ ἐπιθυμῶ.
 ἀνάπαυσιν δὲν ἔχω.
 μόνου τὸν νῦν με χάνω.
 καὶ μάτην χάνω τὸν καιρό.

Μὰ πῆ ναύρῳ σοφίαν;	καλὴν δασκαλίαν;
Νὰ ἐπαινέσω πατριὰ,	τὰ κάλλη σε τὰ θαυμασά;
Πιὰ ὠραιότατη ἄλλη,	καθὼς σὺ χρυσὴ μὲ φιάλη.
Ἡ' χαρὰ καὶ ἀνεσίεμα,	καὶ γλυκεῖα αἰνεσίεμα.
Νέκταρ καὶ παρηγοριὰ,	γλυκασμὸς καὶ θυμωδιὰ.
Εἴσελθε εἰς τὴν ψυχὴν με,	γιά νὰ ἔχω τὴν ζωὴν με.
Ρίξασε εἰς τὴν καρδιά,	γιά νὰ ἔχω κατοικιά.
Κράτει, φύλαττε τὸ σῶμα,	πρόσραξε ὅλο τὸ σῶμα.
Εἴλα γιά νὰ μὲ γυρεύης,	τὴν καρδιάμ' νὰ ἰατρεύης.
Εἴλα γιά νὰ μὲ δροσίσης,	καὶ τὴν φλόγα με νὰ σβύσης,
Δός με τὴν ἐπιθυμία,	νέκταρ με καὶ ἀμβροσία.
Τὸ ζήτημά με ἀκυσόν,	κάμετο, καὶ δεκτικόν.

Ἀξιόλογον τῶν ὄντι.

Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ, ἤλθεν εἰς τὸν ὄνδα τε λυπημένος· καὶ ἄρχισε κατὰ τὸ Ράσι, ἔτως.

Μαῦρα πιὰ ἀποφάσισα, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ βάλω,
 Νὰ κλαίω, νὰ ὀδύρωμαι, πάντοτε δίχως ἄλλο.
 Μὲ τὸ νὰ ἐβαζγέσισα, ἢ ἀτράβιξα πιὰ χέρι,
 Ἀπτὸ χρυσός με τὸ πελὶ, ἀπτὸ καλό με τῆρι.
 Πρέπει ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ λείπ' ἀπτὰ σοχητίεα,
 Καὶ ἀπὸ συναναστροφάις, καὶ νᾶμαι εἰς δέρτια.
 Κι' ἀκόμι περισσότεραις, πίκραις θὰ δοκιμάσω,
 Μ' ὅλον πῆ ἦτον αἴτιον, αὐτὸ γιά νὰ τὸ χάσω.
 Ὡς τόσον δεῦ τὸ μέμφομαι ἐγὼ πιὰ τὸ πελί με,
 Κι' ἄς ἔγινε καὶ αἴτιον, νὰ χάσω τὴν ζωὴν με.
 Γιατὶ κί αὐτὸ ὡς ἄνθρωπος, κατήντησε νὰ σφάλλη,
 Καὶ ἔφερε τὰ πράγματα, εἰς ἓνα τέτοιο χάλι.

Ἀπὸ πολλὴν τε ἄγνοϊαν, κί ἄκραν ἀσοχασίαν,
 Ἡ βέβαια δαβολὴν, κ' φανεράν κακίαν.

Καὶ ἔτ' ἐγελάσθηκε, κ' ἐπίστευσε τὰ τέτοια,

Καὶ μ' ἔρριξε τὸν δυσυχῆ, εἰς τὰ τοιαῦτα δέρτια.

Καὶ τῆτο τραγωδήσας ἀπεκοίμηθη· Μετὰ
 ταῦτα δὲ, ἐσηκώθη κ' ἐσυλλογιζέτο ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ
 εἰς τὸ ὄνειρόν τε ἴδεν· ὅμως ὡς εἰδήμων κ' σοχασ-
 τῆς, τὰ ὄνειράτα δὲν τὰ ἔβανε παντελῶς εἰς τὸν
 νῦν τε· κ' διὰ τὰ διασκεδάσει τὴς λογισμῆς τὴ ἀρ-
 χισεν, εἰς τὸν ἀκόλεστον τρόπον.

Ὅσα βλέπω μὲ τὰ μάτια, πλέον μὲ πιστοποιῆσι,

Ὅσ' ἀκῶ μὲ τ' ἀφτία, τόσον δὲν πληροφορεῖσι.

Ὅλος ὁ κόσμος ἂν μπορῆ, παράδειγμα ἄς πάρῃ,

Ἀπὸ δικόν σε τὸ κορμί, πόχει μεγάλην χάρι.

Ἄν θέλῃς χωρὶς κίνδυνου, ἔμὲ νὰ ὑποτάξῃς,

Φεῦγε ἀπ' ταῖς ὑπερβολαῖς, τὸ μέσου νὰ φυλάξῃς.

Κόρακα τὸν ἀρπακτικόν, εὐκόλα συγχωρεῖσι,

Καὶ περιζέρι τ' ἄκακου, ἄπονα τιμωρεῖσι.

Ποτέ σε τὸ μυσῆριον, μὴ λέγῃς εἰς κανένα,

Ὅτι μεγάλους ἢ σιγῆ, δίδαγμα εἶναι μέγα;

Μὴ ἀποβλέπῃς μάτιμα, εἰς ὅσα σ' ἄρέσκειν,

Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ καλὰ, ὅπῃ σ' ἐσένα πρέπεν.

Ἰδ' ὅτι τὴν ἀγάπην με, ποτέ δὲν τὴν ἀλάσσω,

Ἄλλ' εἶμαι φίλος ζωντανός, φίλος κ' εἰς τὸν τάφο.

Καθὼς γνωρίζετ' ὁ χρυσὸς μὲ φλόγα τῆς καμίνε,

Οὕτω καὶ γὰρ ὑπόχομαι σ' ἐμπιστευμένε φίλε.

Ἀφ' ἧ δὲ τῆτο ἔτελείωσεν, ἐκίνησε κ' ὑπῆγεν
 εἰς τὸν δεῖπνον· ἐμβαίνωντας δὲ μέσα εἰς τὴν σάλαν,
 ἐν ἧ ἐγεύοντα, εὗρισκει τὸν ῥηθέντα Μαγιάρον τὸν

πρώτον Ποσέλινον μόνον, ἔπειδὴ ἀκόμιτῃ δείπνε ὥρα δὲν ἦτον, ἄρχισαν νὰ συνομιλῶν ἐν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ τῆς συνομιλίας των, λέγει ὁ Μαγιόρος. ἐχθρὸς μὲ ἔτυχε νὰ ἀναγνώσω μίαν Ἰσوریαν Ἑρωτικὴν μὲν, τραγικὴν δὲ, εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν συνθεμένην, ἔτι εἰς τὸ Ρώσσιον ἰδίωμα μετηνεγμένην. Τότε ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ὄντας πρίεργος εἰς τὸ νὰ ἀκούῃ παρόμοια πράγματα, τὸν λέγει. παρακαλῶ νὰ μὲ τὴν διηγηθῆτε ἐν περιλήψει, ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆ δείπνε· ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ κατὰ πολλὰ νὰ τὴν ἀκούσω. Τότε ὁ ἄρχων Μαγιόρος ἄρχισε τὴν διήγησιν τῆς ἰσορίας, κατὰ τὸν ἀκόλεθον τρόπον.

Εἰς τὸ Παρίσι (ὅπῃ εἶναι ἡ καθεδρὰ τῆς Γαλλίας (καθὼς τῆς εἶναι γνωστὸν) ἔτι περίφημον διὰ τὸ πολυάνθρωπον, ἅμα τε ἔτι ἔνδοξον, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας τέχνας τε ἔτι ἐπισήμας, ὅπῃ σχεδὸν ὑπερτερεῖ ὅλας κατ' ὅλα τὰς βασιλευσας πόλεις τῆς Εὐρώπης,) ἦτον ἓνας εὐγενὴς νέος, Φραντζίσκος καλέμενος, χαρρακτῆρα πολεμικῆ ἀξιώματος φέρων, δηλαδὴ Ἐκατόνταρχος. ἡὸς δὲ Χιλιάρχος, ἔτινος τὰ ἦδη, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτι, ἦσαν κατὰ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον κόσμον, (δυσαρρεσείται ὁ καλὸς ἔτος τραγωδιστῆς, εἰς κάτῃ, σχεδὸν, λέξι, ὅπῃ ἐλέγχει αὐτῆ τὴν παράνοιαν· ὅθεν διασύρει, τρόπον τινα, ὅσας δὲν εὐρίσκει συμφῶνους, μὲ τὸ ἐπάρατον Libertinaggio τε, ὅσι, ἐλευθερία) δηλαδὴ εὐλαβῆς καταπολλὰ ἔτι δεισιδαίμων, ἔτι μὲ ἓνα λόγον νὰ εἰπῶ, ἦτον ἓνα γερόντιον διαφέρον ὅλα τῆ Παρισίε, ἔτι κατ' αὐτὰ σχεδὸν τὰ φορέματα· ἐξ ἐναντίας δὲ, ὁ ἡὸς τε Φρανγίσκος ἦτον ἐλεύθερος εἰς πάντα, ἔτι ὁπαδὸς τῶν νεωτεριζόντων κατὰ πάντα. Αὐτῆ ἐν ἡ ἐλευθερία ἡ ὑπερβολικὴ εἰς ὅλα, τὸν παρακινῆσε νὰ συχνάζῃ εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀπελάμβανε τὰς διὰ τῶν αἰσθησῶν ἡδονάς, ἀγναλὰ ἔτι ἀπὸ τὸν πατέρα τε, τὸν ὡς πρὸς αὐτὰ

δαισιδαίμονα, πάντα ἤλεγχετο; Ἐν τῷ ἀναμεταξύ δέ, ὅπῃ ἐσύχναζεν εἰς διαφόρους συνανατροφάς καὶ ζιαφέτια κοινά, δηλαδή δημόσια, καὶ εἰδικά, τετέσι φίλικά, ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ μίαν φοράν εἰς καὶ ἓνα κοινὸν συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφ' ἧ ἔφαγε μετὰ τῶν φίλων τε καὶ ἔπιεν, ἐσηκώθη νὰ χορεύσῃ κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς τόπῃ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσει καὶ ἡ μυσικὴ, ἡ πρόδρομος τῆς χοροῦ, καὶ διεγερτικὴ πάσης ἐπιθυμίας· καὶ ἐπειδὴ ὁ χορὸς συνειθίζει νὰ γίνεταί μετ' ἑταίρας, διὰ τῆτο ἔπρεπε νὰ πάρῃ καμμίαν νὰ χορεύσῃ μαζῇ· πλησίον δὲ τῆς τραπέζης τῶν ἡτόν μία κόρη πολλὰ ὠρατα κατὰ πάντα, καὶ ἐλευθερά, καθὼς καὶ αὐτός· αὐτὴν λοιπὸν ἠδέλησεν καὶ πάρῃ ὅθεν, κατὰ τὸ πολιτικὸν τὴν, προσκυνεῖ μετὰ τὸ καπέλλον εἰς τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον εἶναι σημεῖον προσκλήσεως χοροῦ· αὐτὴ δὲ εὐθὺς συκωθεῖσα ἀντεπροσκύνησεν. Ὁ Φραντζίσκος λοιπὸν ἐχόρευσε μετὰ αὐτὴν πολλὴν ὠραν, καὶ χορεύοντας τόσον ἐπληρώθη Ἐρωτικῶς ἀπὸ αὐτὴν, ὥσε ὅπῃ νὰ παύσῃ δὲν ἠμποροῦσεν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύῃ τὸ ἴδιον ἔπαθε καὶ ἡ Πολύνας (ἔτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ κόρη) ὅταν δὲ, τέλος πάντων ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύειν ἐσυνωμίλησαν ὀλίγον, τὴν ἐρωτήσε τὸ, πῶ κατοικεῖ καὶ τὰ παρόμοια· καὶ ἔτσι ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ὁ φθοροποιὸς Ἐρωτας. Μετ' ὀλίγον δὲ πάλιν ἐχόρευσε μετὰ αὐτῆς, καὶ ἔτσι ἀπέρασεν ἐκεῖνη ἡ νύκτα. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν ἀρχίσει ὁ φίλος μας νὰ συχναῖε εἰς τὴν Πολύναν. καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν παρομοίως, καὶ ἔτσι καθ' ἑξῆς ἐν τέτοις δὲ, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ δαισιδαίμονέστατος πατήρ τε, ὁ ὁποῖος ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ, καὶ εὐθὺς ἐλέγχωντάς τον τὸν ἐκλείσε, καθὼς κλείειν τὰς κόρας εἰς τὴν Τερκίαν, σοχαζόμενος μετὰ τῆτο νὰ τὸν ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὴν συνανατροφὴν τῆς Πολύνας· ἐπειδὴ τόσον τὴν ἀγαπῆσεν, ὥσε ὅπῃ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν σεφανώθῃ, τὸ ὁποῖον ἀπῆρσε κατὰ τὸν πατρί, μετὰ τὸ νὰ

ἦτον πρῶτον μὲν, ἀπὸ ποταπὸν γένος, καὶ δευτέρου
πολλὰ ἔλευθέρα, καὶ κατὰ τὰ ἦδη τῷ κόσμῳ, ἦτοι
ὁμοιάζοντα τοῖς τῷ ἰὲ ἑαυτῆ Φραν.

Ἀφ' ἧ δὲ ἀπέρασαν δύο τρεῖς ἡμέραις ὅπῃ ὁ
Φραντζισμος ἦτον κλεισμένος, εἰς τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν
πατέρα τε, καὶ διὰ τὰ εἰπῶ καλλίτερα φυλακωμένος,
ἡ Πολύνα βλέπεσα ὅπῃ δὲν ἦλθε τὴν μίαν ἡμέραν,
εἶδε τὴν ἄλλην, ἄρχισε τὰ σικλετίζηται, τὰ σενοχα-
ρῆται. χίλιας ἀμφιβολίας εἶχε, διάφοροι λογισ-
μοὶ τὴν ἐπερικύκλωναν· καὶ τέλος πάντων διὰ τὴν με-
γάλην σενοχωρίαν, ὅπῃ ἐδοκίμαζε, σέλνει τὴν δέλην
τῆς τὰ ἐξετάξη εἰς τὸ σπῆτί τε, τὸ τί τὸν ἐσυνέβη
καὶ ἐν ὅσῳ τὰ ἔλθη ἡ δέλη ὀπίσω, αὐτὴ ἔφαλε το
ἀκόλεσον πολλὰ μελωδικά.

Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς καρδιάς, ἄραγε τί τὰ εἶναι;
Εἴαν δὲν εἶναι ἔρωτας, λοιπὸν τί ἄλλο εἶναι;
Τί πρᾶγμα εἶν' ὁ ἔρωτας, πῶς τὰ τὸν ὀνομάσω;
Τάχα καλὸν τὰ τὸν εἰπῶ, καὶ τὰ τὸν γκαμιάσω;
Κι' ἂν εἶν' ὁ ἔρωτας καλὸς, γιατίι τὰ μὲ πληγῶνῃ,
Εἶδὲ καὶ εἶν' ἄλλο κακὸς, πῶς εἶν' γλυκοὶ οἱ πονοί;
Ἄν δεχῶμαι τὰ βασάνα, μὲ τὴν προαίρεσί με,
Πόθεν τὰ τόσα δάκρυα, καὶ οἱ ἀνασεναγμοί με;
Ἄν εἶν' ὁ πόνος σανικὸς, καρδιά μ' κι' ἂν τὸν ἠξεύρης,
Τί ὠφελεῖν τὰ δάκρυα; πρέπει τὰ ὑποφέρης.
ὦ! πόνος ἐπιθυμητὸς, μόνῃς ἀναψυχῆς με,
Παρηγοριὰ καὶ θάρρος με, σμίκευμα τῆς ζωῆς με.
Ὅπιον ἐπιθυμητὸν, ἔφεσις, βασάνα με,
Καὶ πῶς με κυριεύετε, χωρὶς τὸ θέλημά με;

Ἄν μοναχὴ ἐδέχθῃκα, τὸ πάθος ὅπῃ ἔχω,
 Γιατὶ με δάκρυα πικρὰ, τὴν κλίνην με νὰ βρέχω;
 Συλλογισμοὶ με κύματα, καὶ πέλαγος μεγάλο,
 Ν' ἀποφασίσω δὲν μπορῶ, τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.
 Ὑπομονῆς λοιπὸν μικρᾶς, ἐγὼ χω τῶρα χρεῖαν,
 Ἐὖς νὰ μάθω τι καινόν, διὰ παρηγορίαν.

Ἐλθόντις δὲ τῆς δέλης, καὶ διηγησαμένης τὰ
 πάντα, ἄρχισε νὰ λυπῆται ὑπερβολικὰ· καὶ διὰ τὴν
 ἐλαφρώσῃ τὴν λύπην της ὀλίγον, ἐτραγῶδῃσε πάλιν
 τὸ ἀκόλουθον, ἐμφαντικώτερα.

Σήμερον ὅλοι χαίρεσι, μόνον ἐγὼ λυπῆμαι,
 Γιατὶ τὸ φῶς με τὸ γλυκόν, ἔξαφνα ὑσερῆμαι.
 Σήμερον βλέπω σ' ὀλουῶν, τὰ μάτια τὴν χαρὰν της,
 Καὶ τὰ δικά μ' σερεύονται, τ' ἄλλα τὴν κυρὰν της,
 Σήμερον βλέπω φίλοι με, πῶς χαίρου καὶ γελοῖσι.
 Καὶ τὰ δικά μ' τὰ δάκρυα, δὲν μπορῶν νὰ σαθῆσι.
 Σήμερα ὅλ' οἱ φίλοι με, ταῖς λύπαις ταῖς ἀφίνου,
 Κ' ἐμέν' αὐτὸν τὸν λογισμὸν, γιὰ θάνατον τὸν δίνου,
 Σήμερα ὅλοι με χαρὰν, ἐγὼ μόν' ἔχω λύπη,
 Γιατ' ἡ ψυχὴ μ' ἀπὸ κορμὶ, βλέπω ὅπῃ με λείπει.
 Σήμερα βλέπω ξυπνιτὴ, ὄνειρο τρομασμένου,
 Ψυχὴ μ' ἀφίνει τὸ κορμὶ, καὶ μένει νεκρωμένον.
 Σήμερα πιά δὲν ἠμπορῶ, καρδιά μ' νὰ τὴν γελάσω,
 Γιατὶ θωρῶ πῶς τὴν ζωὴ μ', σανιό μ' θε νὰ τὴν χάσω.
 Σήμερα ἤθελα ἐγὼ, νὰ ἦμεν πληγωμένη,
 Κι ἄρρωστος, καὶ κατάκειτος, καὶ ὄχι χωρισμένη.
 Σήμερα ἔσεργα ἐγὼ, νὰ μεν ἀποθαρμένη,
 Κι ὄχι ἀπ' τὸ πελάκι με, ἔτσι διηρημένη.

Σήμερα πλὴν παρηγοριᾶ, εἴ λογόμε δὲν βρίσκω,
 Γιατὶ ἐγὼ χωρὶς ψυχῆ, βέβαια ἀποθνήσκω.
 Σήμερα σὲ παρακαλῶ, πάλιν μὴ μ' ἀφήσης,
 Μὲ βλέμμα δέσσε παρῆυθός, νὰ μὲ παρηγορήσης.
 Σήμερα πρέπει νὰ φανῆ, πλέου ἢ εὐσπλαγχνία,
 Γιατ' ἡ ἀγάπη ἔγινε, θανάτου μ' ἡ αἰτία.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀναστεναγμοὶ, οἱ λογισμοὶ, καὶ
 ἡ σενοχωρία τῆς ἡῤῥαυε, διὰ τῆτο ἀπεφάσισε νὰ
 τὸν σεῖλλῃ τὸ ἀκόλυθον βασιάνι, τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ψυχὴ μὲ Φραντζίσκε!

Πολλοὶ ἔχθροὶ ἐπάχρισαν, φῶς μὲ νὰ μᾶς χωρίσεν,
 Καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην μᾶς, νὰ μᾶς διασκορπίσεν.
 Τρόπος μετεχειρίσθησαν, συχναῖς τε κακουργίαις,
 Πολλὰ ἐπιχειρήματα, καὶ μηχαναῖς δολίαις.
 Νὰ μεταβάλλην βάλθησαν, τὴν ἄκραν μᾶς φιλίαν,
 Εἰς ἔχθραν ὑπερβολικὴν, καὶ εἰς ἄμετρον κακίαν.
 Μαὶ δὲν ἠμπόρεσαν ποσῶς, νὰ κάμνῃ τὸν σκοπόν τους,
 Μῆτε νὰ τελειώσῃ, τὸν φθονερὸν θυμόν τους.
 Τῆ κάκῃ ἐπολέμησαν, καὶ ἐπεχειροδῆσαν,
 Σὰν μαχαράδες ἔμειναν, καὶ ψεύσαις ἐφανῆσαν.
 Γιατὶ δὲν εἶν' μὲ φαίνεται, τρόπος αὐτὸ νὰ γένη,
 Νὰ σβύσῃ ἡ ἀγάπη μᾶς, μόν' πάντοτε θὰ μένη.
 Καθὼς καὶ πρῶτα ἄρχισε, μὲ τόσον προθυμία,
 Καὶ μέχρι τέλος ἡ αὐτὴ, θελ' εἶναι ἡ ὁμοία.
 Ἐνας καὶ μόνος χωρισμὸς, νὰ ἦναι τῆς ζωῆς μᾶς,
 Αὐτὸς καὶ τῆς ἀγάπης μᾶς, ὅμοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μᾶς.

Α' φ' ἔ δὲ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἐβέλωσε, κρά-
ζει τὴν δέλην καὶ τὴν λέγει, ὕπαγε εἰς τὸ σπῆτι,
ὅπῃ προτιτέρα σὲ ἔσειλα, καὶ δὸς αὐτὸ τὸ ῥαβα-
σάκι τὴν δέλην, ὅπῃ νὰ τὸ δώσῃ τῷ εὐγενεῖ Φραν-
τζίσκῳ κρυφίως καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ πατέρας τε
τὸ ἐπῆρε λοιπὸν ἡ δέλη καὶ ἐπῆγεν. ἡ κοκωνίτζα δὲ
Πολίνα, ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ δέλη, ἠθέλησε νὰ τρα-
γωδήσῃ τὸ ἀκόλεθρον, ὡς ὀράται.

Ἄν τὸν κόσμον ἤλθες μόνου, γιὰ τὸν ἐδικόν με φόνου,
Φόνευσέ με νὰ γλυτώσω, τῶν δεινῶν τέλος νὰ δόσω.
Τέτοια ζωὴ ἀθλία, δὲν τὴν θελ' ἐν ἀληθεία.
Μήτε ζῶ μήτ' ἀποθαίνω, τέλος πάντων τί θὰ γένω!
Βάσανα καὶ τυραννία, πῆ με σφάζου τὴν καρδιά.
Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω, ὦχ! τί πρέπ' ἐγὼ νὰ γένω!
Καὶ σὲ χωρισμὸν γυρνεύεις, καὶ ἀδίκως με παιδεύεις.
Κί ἂν με δήμιος ἐγένης, κόψε τὴν ζωὴν μ', τί μένεις;
Σὲ τὴν κάμνω πλιά χαλάλι, παρὰ νὰν εἰς τέτοιο χάλι,
Τὰ ταξίματα τὰ τόσα, ἦτον μόνου με τὴν γλώσσα.
Καὶ τὸ σῶμα μ' ἤλεγ' ἄλλα, καὶ ὑπέχετο μεγάλα.
Κί ὅσα ἤκαα τὰ εἶδα, μιὰ γυμνή πῶς εἶν' ἐλπίδα.

Φθάσασα δὲ ἡ δέλη τῆς Πολίνας, εἰς τὸ σπῆτι
τῆ τζελεπῆ Φραντζίσκου, ἐμβῆκε μέσα νὰ ἐρωτήσῃ
τὴν δέλην. καὶ ἐμβραίνωντας ἀκείει τὸν Φραντζίσκον
ὅπῃ ἐτραγωδῆσε τὸ ἀκόλεθρον.

Γαζέταις δι' ἐμένα, πρέπει νὰ τυπωθῶν,
Πῶς βρέθῃ νέος κόσμος, καὶ νὰ διαδοθῶν.
Ὁ ἔρανός τε εἶναι, ἡ τύχη μ' ἡ σκληρὰ,
Τ' ἀποτελέσματά τε, πικρὰ καὶ λυπηρὰ.

Ἄσροπελέκια ρίπτει, δεινὰ πολλαῖς φοραῖς,
 Ἀπὸ παντὲς ἔ δέρτια, πίκραις ἔ συμφοραῖς.
 Καὶ ἡ βροχαῖς τε εἶναι, δεινῶν κατακλυσμοί,
 Πάδη ἔ μεσσιπέτια, φοραῖς κί ἀφανισμοί.
 Καὶ τ' ἔραν ἔτέτε τὰ, μύρια δεινὰ,
 Τὰ ἔχω γὰρ ἡ γῆ τε, ὅλα παντοτεινά.
 Ριζάνου τὸν χειμῶνα, δένδρ' ἀναστραγαμῶν,
 Τὴν ἀνοιξιν ἀνθίζου, λελέδια τῶν καίμων.
 Τὸ καλοκαῖρι φθάνου, ἔ οἱ καρποί τε, ἄχ!
 Στὸ γρυῖος τί ἐλπίζεις; βέβαια εὐα βάχ!
 Καὶ ὄντας εἰς τοιαύτας βροντάς, κατακλυσμῆς,
 ὄντως ἀπελπισίας, φοβῆμαι τὲς καιμῆς.

Ἐμβαίνει ὕσερον εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔ εὐρίσκει
 τὴν δέλην. τὴν λέγει, παρακαλῶ νὰ δόσητε αὐ-
 τὸ τὸ ραβασάκι τὸν τζελεπὴ Φραντζίσκου κρυφίως
 χωρὶς νὰ ἤξεύρη ὁ πατήρ τε, αὐτὴ δὲ εὐθύς τὸ ἐπῆ-
 ρε καὶ τὸ ἐπῆγε. καὶ δίδωντάς το γυρίζει ὀπίσω νὰ
 εἰπῆ τὴν δέλην νὰ σαθῆ ὀλίγον, ὕσερον δὲ, ἀνέβη
 πάλιν ἐπάνω ἔ τὸν λέγει, ἡ δέλη ἀκαρτερεῖ· τότε
 τὴν δίδει ἔ αὐτὸς τὸ ἀκόλεθρον ραβασάκι, πρὸς τὴν
 Πολήναν κυρίαν της.

Φῶς με Πολήνα.

Ἀφανισμὸς ἔ λύπη, ξεύρεις τί θὲ νὰπῆ,
 Καὶ δὲν πονεῖς πῆ βλέπεις τὴν τόση μ' σιωπῆ.
 Βασάζει ἡ ψυχίμε, τὰ πάδη σανικῶς,
 Κί ὄχι καδῶς νομίζεις, ἐσὺ ἐπισφαλῶς.
 Γεμάτ' εἶν' ἀπὸ πάδη, ἡ μαύρημε καρδιά,
 Μὰ δὲν τὸ φανερώνει, εἰς ἑ καμμιά μεργιά.

Δὲν θέλει ὁ ἀποδείξει, πῶς πάχει πῶς ποιεῖ,
 Μὰ ἔχει τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν ὑπομονή.
 Ἐς ἀγαπᾶς καὶ θέλεις, πάντα νὰ μ' ἀρρώστῃς,
 Καὶ ἄλλο δὲν σε μέλει, τὸ ἴσον σκυρατεῖς.
 Γιατὶ τὸ φυσικὸν σε, εἶναι νὰ τυρανῷς,
 Τέτοιαν ἀσπλαγχνίαν, δὲν εἶν' νὰ πῆ καυτεῖς.
 Ἡ' μὲν ἓνα πελάκι, ἐλεύθερον πολλὰ,
 Στὲς περασμένους χρόνους, κ' εἶχα κρυφὴ χαρά.
 Θαρρῶσα τὸ τεβλέτι, πάντα δε νὰ κρατῆ,
 Στόσαις ἐλευθερίαις, νὰ μὴν ἀδυνατῆ.
 Μὰ νὰ πῆ τῶρα βλέπω, καθάρια πολλὰ,
 Τὸ πρότερον τεβλέτι, ποσῶς δὲν ἀφελᾶ.
 Καλὸν εἶν' νὰ προσέχη, τινὰς μὴ χαλαρῆ,
 Στῆ Ἐρωτὸς τὰ δίκτυα, ὅπως νὰ μὴ πιαρῆ.
 Λοιπὸν ἐγὼ μὲ λάθος, χωρὶς συλλογισμὸν,
 Εὐρίσκομαι δεμένος, μὲ ἄλυτον δεσμὸν.
 Μελαγχολῶ λυπῆμαι, ὅποταν δὲν θωρῶ,
 Τὸ νεῖρι πῆ γὰρ θέλω, κί ὅπῃ ἐπιθυμῶ.
 Νὰ μὲ καλοκαρδίση, σὴν λύπην ἂν μπορῆ,
 Μὲ σῶμα, ἢ μὲ νεῦμα, χαρὰν πῆ προξενε.
 Ξεχωριστὴν ἀγάπην, σ' ἔχω πελάκι με,
 Μὴν θέλεις νὰ μὲ φθείρης, χρυσ' ἀηδονάκι με.
 Ὅποιος μὲ δῆ μὲ λέγει, τί ἔχεις κί ἀρρώστῃς;
 Τὸν λέγω τί σε μέλει, καὶ τί μὲ ἐρωτᾶς;
 Πές με χρυσὸ πελί με, τὸ θέλεις ὁ ἀρρώστῶ,
 Στοχάζεσαι τὰ δάκρυα, πῶς σὺ τὰ χρεωστῶ;
 Ῥωτῶ καὶ μὴ τὸ πάσης, πρὸς βάρος δεομαι,
 Πόνον κρυφὸν νὰ λέγω, παρὰ νὰ καίγωμαι.

Σὰν ἔχῃς ἐξέστην, καὶ τὰ κλειδιά κρατῆς,
 Πνοῆς καὶ τῆς ζωῆς με, γιατὶ ἀγανατεῖς;
 Τί θέλεις χάρις σπλάγχχνος, καὶ ἐμένα τυραυνεῖς,
 Πρᾶγμα πᾶ δὲν τὸ εὐργεῖ, νὰ τὸ τρατῆ κανεῖς;
 Ὑπομονὴ δὲν ἔχω, πλέον παλάκι με,
 Τὸ κρίμα με νὰ σ' εὕρη, χρυσ' ἀηδονάκι με.
 Φανέρωσόν μοι φῶς με, τὸ τί σὲ ἔπταισα,
 Διὰ νὰ διορθώσω τὸ πτώμα πέπεσα.
 Ἐχάθ' ἡ δυνάμις με, νησάφι καρτερῶ,
 Σοὶ λέγω εὐσπλαγχνίση, γιατὶ δὲν υταγιαυντῶ.
 Ἄφες τὰ ψεύματά σε, ἰδέ, τὸ βλέμμα με
 Ἐχάδι γιατ' ἐσένα, ἄχ! καὶ τὸ αἷμά με.
 Ὡ εὐμορφον πυλί με, κάμε ὡς σὲ φανῆ,
 Λάβε καὶ τὴν ζωὴν με, ἂν σὲ κακοφανῆ.

Ὁ πισός σε Φ.

Ὅντως τραγῳδί Παρισιάνικον!

Αὐτὸ λοιπὸν ἦτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὑσερινόν
 τε ῥαβασάκι, πρὸς τὴν Πολήναν· ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρω
 ποῖος εἶπε τὸν πατέρα τε, πῶς ὁ ἰός τε κεκλεισμένος
 ὑπηρετεῖ τὸν Ἔρωτα, διὰ γραμμάτων, ὅθεν ἐκάθησε
 δύο ἡμέραις εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐθεωρῆσε ποῖος
 ἐμβενόβγαινε. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν βλέπει μίαν
 δελὴν ἐμβαίνουσαν εἰς τὸ σπήτι, καὶ πηγαίνουσαν πρὸς
 τὸ μαγειρεῖον· θεωρεῖ προσεκτικώτερα τί δὰ κάμη.
 τότε ἡ δελὴ ἢ δική τε εὐγαίνει ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον,
 καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω με ἓνα ῥαβασάκι εἰς τὸ χέρι.
 Βλέπωντας δὲ τὸ ῥαβασάκι εἰς τὸ χέρι της, ἀγκα-
 λὰ καὶ πολλὰ ὀλίγον ἐφαίνετο, τρέχει καὶ τὴν συ-
 ναπαντᾶ λέγωντάς την, τί γράμμα εἶναι αὐτό; καὶ

τὸ ἀρπάζει· καὶ ἐμβαίνωντας μέσα ἀρχίσθη νὰ τὸ ἀνα-
γνώσῃ, ὅλος πνέων ὀργῆς.

Ψυχὴ με Φραντζίσκη!

Ἦ' μὲ σέλνεις τὴν καρδιά μου, ἢ κρατεῖς καὶ τὸ κορμὶ,
Ἦ' πεθαίνω καὶ γλυτώνω, ἀπτήν τόσῃν σε ὀρμῇ.
Ἐπειδὴ χωρὶς καρδίαν, πῶς νὰ ζήσω δὲν μπορῶ,
Καὶ πῶς ἔζησα ὡς τώρα, τὸ θανατάζω καὶ ἀπορῶ.
Πιὸ καλλήτερόν με ἦτον, νὰ ποζάνω πρὸ πολλῆ,
Παρ' ἐδῶ νὰ ἦμαι μόνη, καὶ ἡ καρδίτσα με ἀλλῆ.
Τὸ τί πάχω ἀφ' ἧς λείπη, νὰ τὸ πῶ δὲν ἠμπορῶ,
Τῆτο ξεύρω πῶς παλεύω, μ' ἓνα πάθος φοβερό.
Ἦ' ζὸν κόσμον εἶμαι πλέον, ἢ ζὸν ἄδην κατοικῶ,
Καὶ τὰ δύο ἓνα τάχω, νὰ, ὅποσον ἀγροικῶ.
Μιὰ καρδιά χωρὶς τὸ σῶμα, τί καλὸν σε προσενεῖ,
Μάλιστα ὅταν τὴν βλέπεις, πῶς διαπαντὸς πονεῖ.
Τὸ λοιπὸν ἢ σείλεμέ την, ἢ σε σέλνω ἐν ταύτῳ,
Τὸ ταλαίπωρόν με σῶμα, γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ αὐτό.
Ὅτι ἄλλου τρόπου βλέπω, πῶς ὁ νῆς με δὲν γευνᾷ,
Καὶ ἡ εὐκαιρὴ ἐλπίδα, σὸ ἐξῆς δὲν με πλανᾷ.

Ἡ' πισίσησθ Π.

Τότε εὐθύς φωνάζει, ἔγινεν ὡσαν ἄγριον θηρί-
ον, ὑβρίζει τὴν δέλην, ἐλέγχει πάλιν τὸν υἱόν τε,
διώχνει τὴν δέλην τῆς Πολύνης λέγωντάς την, νὰ μὴ
κατήσῃ πλέον εἰς τὸ κονάκιτε, διατὶ τὴν προδίδει
εἰς τιμωρίαν, καὶ τὴν πέρνει ὁ διάβολος, καὶ ἄλλα ὅσα
ἓνας ἄλογος καὶ δεισιδαίμων θυμὸς παρακινεῖ. Μετὰ
τῆτο δὲ, τρέχει ἡ δέλη πρὸς τὴν Πολύνην, ἀφήσα-

σα τὸ σπῆτι τῆ Φραντζίσκιε εἰς τόσην σύγχυσιν, καὶ τὴν λέγει ὅλα ἐκεῖνα, ὅπερ ἤκουσε καὶ ἔπαθε, καὶ μάλιστα τὸν ἄκρον θυμὸν, ὅπερ πρὸς αὐτὴν φέρει ὁ πατήρ τε, προσηύτωντας καὶ ἐκεῖνο, ὅτι ἂν πλέον πηγαίνῃ εἰς τὸ σπῆτι τε θέλει προδοθῆ καὶ τιμωρηθῆ. Καὶ ταῦτα εἰπῶσα ἀνεχώρησεν· ἡ Κοκωνίτζα δὲ Πολίνα, ταῦτα ἀκούσασα ὀλιγοθύμησε, καὶ ἔλθῶσα εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἄρχισε νὰ λυπῆται, καὶ πάλιν ἔλιγοθύμησε περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· ἐπειδὴ ἡ φαντασίαι της ἐπαράσαινε τὸν δεῦτερον θυμὸν τῆ πατρὸς τῆ Φραντζίσκιε διὰ ἀνίατον πλέον· ὅθεν ἔπεσεν εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ἐπελπιθεῖσα ἀπεφάσισε νὰ φαρμακωθῆ, μὲ τὸ νὰ τὴν ἐφαίνετο τὸ πᾶν πλέον θάνατος, καὶ ὁ θάνατος ζωὴ· ἡ φαντασίαι της ἔν εἶχεν ἀμαυρῶσει τὸν νῦν, τὸ πάθος εἶχεν αὐξήσει πολλά, καὶ ἄλλο ἰατρικὸν δὲν εὗρισκε πλὴν τῆ θανάτου· καὶ τί θανάτου; ἰζηυτάτε: ἐγένετο αὐτόχειρ (φεῦ!) διὰ τὸν ἔρωτα· ἐφόνευσεν ἑαυτὴν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀγάπης, ἔλευθέρωσεν ἑαυτὴν, διὰ τῆ θανάτου, πάντων τῶν δεσμῶν τῆ ἔρωτος, πάσης λύπης τε καὶ ἔρωτικῆς ξενοχωρίας. Πρὸ τῆ δὲ νὰ λάβῃ τὸ θανατηφόρον, καὶ δι' αὐτὴν, ζωηφόρον ποτήριον, ἔγραψε τὸ ἀκόλεθου γραμματάκι, πρὸς τὸν πατέρα τῆ Φραντζίσκιε, τὸν γεγόμενον αἰτία τῆ θανάτου αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν δέλην της πλέον νὰ τὸ ζεῖλῃ δὲν ἠμπορεῖσεν, ἀπεφάσισε νὰ τὸ δώσῃ μιᾶς φιλενάδας της νὰ τὸ ὑπάγῃ· τὸ γράμμα δὲ, εἶναι τὸ ἀκόλεθου.

Σκληρότατε πάτερ!

„Κυρίε με, ὁ υἱός της με ἀγαπῶσε, καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶσα περισσότερον ἀπὸ τῆ λόγους· ὑποπτειθῆκετε δὲ, νὰ μὴ τὸν προξενήσῃ αὐτὴ ἢ ἀγάπη καμ-

„μίαν καταιχύνην, ἢ αὐτὴ ἡ ὑπόψια, σὰς ἔκαμε κατ'
 „αὐτῆ τὸσον σκληροκάρδιον, ὡσεὶ ὁπῆ ἐνδέχεται νὰ μὴν
 „ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πατέρα τοιαυτοτρόπως νὰ μετα-
 „χειρίζεται τὸν υἱόν τε, δηλαδὴ τὸσον σκληρά·
 „ἢ ἐγὼ βέβαια ἡ Ψελα ἤμαι ἀκόμι σοβαρωτέρα ἢ
 „σκληροτέρα ἀπὸ ἐσᾶς, κίριέ με, ἀνίσως δὲν ἡ Ψελα
 „τὸν δείξει τὸν σκοπὸν τῆς ἀγάπης με, ὅπῃ ἡ
 „εὐτυχία αὐτῆ ἦτον, μία ἐντελής ἐρρωμένη· ὁ ἐπί-
 „λογος ἐν αὐτῆ τῆ σποπῆ εἰς τὸ σπῆτί σας τελειῖται,
 „εἰς αὐτὴν τὸν ἰδίαν σιγμὴν, ὅταν ἀκῆσῃτε, ὅτι
 „δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὑ-
 „περινὰ με ἴχνη, τὰ ὅποια ἐνεχειρήσα μιᾶς φιλενά-
 „δας με, διὰ νὰ σὰς τὰ ἐγχειρίσῃ· ὑμεῖς μὲ ἐφο-
 „νεύσατε, ἢ ἐβάψετε τὰ χερίά σας εἰς τὸ αἷμά με,
 „ἐγὼ ὅμως δὲν σὰς αἰτιῶμαι. Ἀναγνώσατε αὐτὸ τὸ
 „γράμμα, μὲ τοιῶτον ψυχρὸν πνεῦμα, μὲ ὅ,τι λογιῆς
 „ἐγὼ σὰς τὸ γράφω· ἐπισρέψατε τὴν ἔλευθερίαν
 „εἰς τὸν υἱόν σας, ἢ ἐπισρέψατέ τε τὴν γεναιοφρο-
 „νως, ἢ μὴν ἀφαιρήσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸ δῶρον τῆτο.
 „Αὐτὸς θέλει βέβαια γνωρίσει, πῶς ἐγὼ ἐτιμῶρησα
 „τὴν ἐμαυτὴν με διὰ τὴν ἀγάπην, ἢ ὅποια δὲν ἡμ-
 „πορῆσεν ἀλλέως νὰ τελειώσῃ, παρὰ μὲ αὐτὴν τῆς
 „ζωὴν με, ἢ ἡ ὅποια ἦτον ἡ ὑπερινὴ φλόγα τῆς
 „δυστυχῆς τε ἢ ἀθλίας Πολήνας.“

Ἄφ' ἧ δὲ ἔδωκε τὸ γράμμα τὴν φιλενάδαν τῆς
 νὰ τὸ ὑπάγῃ· ἢ ἐκίνησε, πρὸς τᾶτοις, διὰ νὰ τὸ ὑπά-
 γῃ, εὐθύς τότε ἔλαβεν εὐθύς, τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνα
 πιστόν, ὅπῃ εἶχε προητοιμασμένον, ἢ παραχρῆμα ἐ-
 γινεν ἔλεινὴ θυσία τῆ Ἐρωτος· ἐμβαίνουσα δὲ ἡ δέ-
 λη μέσα, τὴν εἰρῖσκει ἤδη τεθνηκεῖαν ἢ ὀλίγον ἀφρὸν
 εἰς τὸ σῶμα ἔχουσιν, κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται, φω-
 νάζει, ἀλαλάζει, τὴν σηκῶνει, τὴν τρίβει σοχα-

ζομένη, ὅτι ἀκόμι πλέον, δὲν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν ζωὴν. Ἀκέσαντες δὲ οἱ γείτονες τῆς κλαυθμῆς ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν. καὶ βλέποντες, ὅτι τὸ σῶμά της εἶναι νεκρὸν, τρέχον πρὸς τὸν κριτὴν, διὰ νὰ σείλῃ τὸν ἰατρὸν νὰ ἐξετάξῃ τὸ πρᾶγμα· ἦλθεν ἔν ὃ ἰατρὸς καὶ ἐρευνήσας, εὕρισκει τὸν θάνατόν της, ὅτι ἐσυνέβη ἀπὸ φαρμάκι· καὶ ἔτσι παρεδόθη τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῆ.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπῆγεν ἡ φιλενάδα της, καὶ ἔδωκε τὸ ραβασάκι εἰς τὸν πατέρα τῆ Φραντζίσκου, ὡνεχώρησε παρευθὺς. Ὁ τζελεπή δὲ Φερδινάνδος (ἔτως ὠνομάζετο ὁ πατὴρ τῆ Φραντζίσκου) ἀναγνὼς τὸ γράμμα ἐκεῖνο, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσυγχύσθη, ἔπειτα δὲ, ἕνας λογισμὸς τῆ ἔλυσετὴν σύγχυσιν: ἐσοχάσθη δηλαδὴ, ὅτι αὐτὴ ἡ γραφὴ εἶναι μία ἀπάτη, διὰ νὰ ἀπολύσω τὸν υἱόν μου, (εἶπε καθ' ἑαυτὸν) διὰ νὰ τὸν δώσω τὴν ἔλευθερίαν, διὰ νὰ ἡμπορῇ πάλιν νὰ τὸν συναναζρέφεται· ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω τὸν ἐλευθερώσει, ἐν ὄσῳ δὲν μάθω, ὅτι αὐτὴ ἀπὸ τὸν κόσμον βέβαια ἐχάσθη· ὅθεν ἐσειλε τὸν δῆλόν τε νὰ ἐρευνήσῃ, ἂν ἡ Πολίνα ζῇ ἀκόμι, ἢ ὄχι· ὁ δῆλος λοιπὸν ἐπῆγε καὶ ἠρώτησεν, εἰς τὸν ὅποιον εἶπον οἱ πέριξ γείτονες, ὅτι αὐτὴ ἐφαρμακώθη, τὴν ὁποίαν, (ἀκέσαντες τῆς κλαυθμῆς) ἔτρεξαμεν καὶ τὴν εὕρομεν τεθνηκυῖαν, καὶ μετ' ὀλίγον θέλῃ τὴν παραδώσει εἰς τὴν γῆν· εἶδεν ὁ δῆλος πρὸς τέτοις καὶ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν, ἤκασε καὶ κλαύματα· ὅθεν εὐθὺς γυρίζει ὀπίσω καὶ τὰ διηγεῖται τὸν τζελεπή Φερδινάνδον, ὅσις βεβαιωθεὶς, ὅτι πλέον δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὸ γράμματις· κράζει εὐθὺς τὸν υἱόν τε, καὶ τὸν λέγει· ἡμεῖς τώρα λοιπὸν σὲ δίδω πάλιν τὴν ἀδειαν νὰ εὐγαίνῃς ἔξω καθὼς τὸ πρότερον· ἔχε τὴν ἔλευθερίαν σε πλέον· ἐπειδὴ ἐκεῖνο, ὅπερ με ἐκάμε νὰ σὲ τὴν ἀφαιρέσω δὲν

εἶναι πλέον εἰς τὸν κόσμον· ἡ Πολύνα σε ἐφαρμάκω-
 σθη, διὰ τὴν ἀγάπην σε· εἰς μαρτύριον δὲ τῆς, με-
 εἰλε κ' ἕνα ῥαβασάκι πρὸ τῆς νὰ ἀποθάνῃ, ἔπεμψα
 πρὸς τέτοις, κ' τὸν δῦλον διὰ νὰ ἐξετάξῃ· ὁ ὅποιος
 ἦλθε κ' με εἶπεν, ὅτι τὴν εἶδεν ὅπῃ τὴν ἐπήγαυαν
 νὰ τὴν θάψῃν. Ἀκύνοντας δὲ ταῦτα ὁ τζελεπή
 Φραντζίσκος ἐλιγοθύμισε καὶ ἔμεινεν, ὡσάν νεκρός,
 βλέπωντας δὲ ὁ πατήρ τε, ὅτι ἔπεσε λιγοθυμισμένος,
 τρέχει κ' τὸν σηκώνει, τὸν βρέχει κ' μετὰ βίας τὸν
 ἔφερεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε. Σηκωθεὶς δὲ ὅλος ἀπὸ
 ἀπελπισίαν κ' θυμὸν ἐφώναζεν. „ Ἄχ σκληρότατε
 „ κ' αὐτῶν τῶν ὠμοτάτων θηρίων, ἐφόνευσας τὴν ζω-
 „ ἡν μὲ, ἀπέκτεινας τὴν ψυχὴν μὲ, κ' ἀκαρτερεὶς
 „ ἀκόμι νὰ ζήσω; πάτερ σκληρέ! πάτερ ἄφρων!
 „ πάτερ σκληρόκαρδε! πάτερ ἄσπλαγχνε! ζῆσε λοι-
 „ πὸν μόνος, ζῆσε νὰ ἀπολαύσῃς τῶρα εἰς τὰ γηρά-
 „ ματά σε τὰς ἡδονὰς τῆς κόσμου, ζῆσε ἄτεκνος· εὐ-
 „ φραίνε με τὰς φθοροποιὰς σε δεισιδαιμονίας· ἐγὼ
 „ λοιπὸν ὑπάγω, χωρὶς νὰ σε ῥωτήσω, καθὼς καὶ
 „ ἐσύ, με ἔφερες εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ με ῥωτήσῃς
 „ ἂν θέλω· ἡ ζωὴ μὲ κοντὰ εἰς ἕνα τοῖστον πατέρα,
 „ εἶναι θάνατος, ἡ εὐτυχία μὲ δυστυχία, ἡ χαρὰ μὲ
 „ λύπη· ἡ φύσις χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλάνθασεν, εἰς
 „ τὴν γένεσίν σε, ἡ θελε νὰ γεννήσῃ θηρίον ἀνήμερον, ἡ
 „ κανένα τέρας, κ' ἐγέννησεν ἄνθρωπον· ἡ θελε νὰ γεν-
 „ νήσῃ μίαν ἑκατοντακέφαλον Ὑδραν, κ' ἐγέννησεν ἄν-
 „ θρωπον, ἡ θελε λέγω νὰ παράξῃ εἰς τὸν κόσμον
 „ τὰς Ἐρινύας, κ' παρήγαγεν ἕναν ἄνθρωπον, κ' αὐ-
 „ τῶν σκληρότερον. Ταῦτα εἰπὼν παραχρῆμα εὐγαλε
 „ τὸ σπαδί τε ἀπὸ τὸ θηκᾶρι (ἐφόρει γὰρ σπαδί ὡς
 ἑκατόνταρχος) κ' ἐπληγώθη εἰς τὸ σῆθος, τόσον βα-
 θείως, ὡς ὅπῃ παρευθὺς ἐγινε θυσία τῷ Ἐρωτι, διὰ
 τὴν ἀφροσύνην τῆς πατρός τε· κ' ἔτσι ἐθυσιάθησαν δύο
 ἀξιολάτρευτα κ' ἀξίερασα ὑποκείμενα, διὰ τὸν Ἐρωτα,

μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ πατήρ δέ, μετὰ ταῦτα βλέπωντας τὸν θάνατον τῆ μονογενέστῃ ἡμῶν, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῆ, μετὰ τὸ ἴδιον σπαθιτῆ ἡμῶν, ἀνδρὸν ἠθέληεν ἔλθῃ ὁ δὲλος εὐθύς νὰ τὸν κρατήσῃ· μετὰ ὅλον τῆτο, ἀπὸ τὴν λύπην τε, μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος ἀξιοδακρύτα.

Αὕτῃ λοιπὸν εἶναι ἡ ἰσορία, ὅπῃ ἐχθρὸς ἀνεγνωσα, τόσον τραγικῆ, ὥσε ὅπῃ εἶναι βέβαια ἀξία θρήνης, καὶ ὑπόθεσις ἀρμοδία διὰ μίαν τραγωδίαν· ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης τὸν λέγει ἄρχον Μαγιόρος, εἶναι βέβαια ἀξία σημειώσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ συνηθροιάθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐδείπνησαν, καὶ ἔτιωσ ἔλαβε τέλος ἐκείνη ἡ βραδυὰ τὴν ἐρχομένην δὲ ἡμέραν, συνελθόντες εἰς τὸν ἴδιον πάλιν τόπον, ἐγευματίσαν ὅλοι ὁμῶ, κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ μετέπειτα ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἔξω μόνον ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης καὶ ὁ Μαγιόρος, ὅπῃ ἔμειναν οἱ δύο εἰς τὴν Σάλαν, εἰς τὸ παραθύρι καὶ ἐθεωρῶσαν εἰς τὸ τοιχοκασρον· ἐντῷ ἀναμεταξύ, δὲ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Αὐθέντης, καὶ ἔτσι ἔμειναν οἱ δύο· καὶ ἐπειδὴ ὁ Αὐθέντης ἐσυνείδιζεν ἀργὰ νὰ γευματίσῃ, διὰ τῆτο τότε ἦτον σχεδὸν δειλινόν, ὅταν αὐτοὶ εἰς τὸ παράθυρον ἐσέκοντο· μετὰ ὀλίγον δὲ, ἐκεῖ ὅπῃ ἐκοίταζαν τὴς διαβαίνοντας νὰ, καὶ ἀπερνᾶ καὶ ἡ Βαρβάρων τε συντροφιασμένη μετὰ τὸν γαμβρόντης τζελεπὴ Γ** Κ***, ὁ ὅποιος εἶχε σεφανωθῆ τὴν πρεσβυτέραντης ἀδελφὴν, καὶ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἦλθεν ἀπὸ τὴν Νίτζαν· βλέπωντας τὴν δὲ, ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ἐσυχιάθη ὅλος, καὶ ἡ ἄφιστε τόσον ἠλλοιώθη, ὥσε ὅπῃ ἔδωκε νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Μαγιόρος, καὶ ἀνὰ ἀμφίβαλε διὰ αὐτὸν τὸν Ἔρωτα, αὐτὸ τὸ περιστατικὸν τὸν ἔκαμε νὰ βεβαιωθῆ· βλέπωντας τὸν δὲ ὁ Μαγιόρος ἔτσι Ἐρωτικῶς ἠλλοιωμένον, καὶ ἄφωνον διὰ τὴν λύπην τε μείναντα, καὶ ἠξέυρωντας, ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν

εἶναι ἀρραβωνιασμένος, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγγίξῃ, μὲ τὸ ἀκόλουθον τραγῆδι, ἀποδίδων τὸν λόγον τῆς ἐναλλαγῆς τῆ Ἔρωτος. καὶ διὰ νὰ μὴν ἀκένεν οἱ διαβαίνοντες, τὸ ἐτραγωδεῖσε πολλὰ σιγανά.

Ὅταν οἱ Ἐρωτόληπτοι συμβαίνει νὰ ἀφήσεν,

Τ' ἀμόρετες τὸ πρότερον, κί ἄλλο νὰ ἀποκτήσεν,
Τὸ φῶς (α) εἶναι τὸ αἴτιον, ἐκεῖ πῆ ἀτενίζει,

Κάμνωντας ἀντανάκλασιν (β) Ἐρωτα σαφηνίζει (γ)
Μετὴν αὐτὴν ἐπισροφήν (δ) τὸ φῶς, κιάπτ' ἄλλο πέρνει,

Τὴν ἴδιαν συμπάθειαν, καὶ κλίσιν τῆ ἐμφαίνει-
Καί μετ' αὐτὸ τὰ πνεύματα, κινῶνται παλινρρέεν,

Καὶ κατὰ τὸν ἐγκέφαλον τὰ ἴχνη (ε) σημάδεύεν-
Κι αὐτὰ λοιπὸν τὰ πνεύματα, πρέπει ν' ἀναπληρώσεν,
Τὰ πρῶτα ἴχνη (ς) π' ἴδιαμαν ἐκεῖ καὶ νὰ τελειώσεν.

Ὅποταν ὁ Ἐρωτικὸς, πρῶτ' ἐπαρρήσιάζῃ,

Στὸ πρῶταν ὑποκείμενον, κί ἀπὸ αὐτὸ ἠράσῃ.
Τριγύρε ἦν τὸ δεύτερον (ζ) εὐ ἴχνος τυπωμένον,
Πῆ τ' ὄχ' ἢ συμπαθειτικὴ, ὕλη σχηματισμένον.

(α) Τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν ὅπῃ κοιτάζει.

(β) Ἀντανάκλασις τῆ φωτός, ὅποταν βλέπεται εἰς τὸ δεύτερον φῶς, καὶ γυρίζει ὀπίσω, καὶ λαμβάνει τὸν Ἐρωτα.

(γ) Ταῦτό ἐστὶ τῆ ἀντανάκλασει.

(δ) Τὸ θηλυκὸν μέρος, λαμβάνει καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅμοιον πάθος, μετὴν ἀντανάκλασιν τῆ φωτός τε, παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆ Ἐρωτικῆς.

(ε) Σημάδια ὅταν σύρῃς τι εἰς τὴν, καὶ ἀφίνη σημάδια.

(ς) Τὰ πρῶτα ἴχνη, τῆ πρώτῃ ὑποκειμένῃ, ὅπῃ ἠγάπα τινὰς καὶ τὸ ἀφίση.

(ζ) Τὸ δεύτερον ὑποκείμενον, ὅπῃ λαμβάνει εἰς τόπον τῆ πρώτῃ.

Κι' ἔτ' ἐστι συχνοκινέμενα, τὰ πνεύματ' ἀποιτῆσι,
 Τὸν τύπον τῆ προσώπου της (η) καὶ τὸν ἀναπληρῆσι,
 Αὐτὴ λοιπὸν ἢ κίνησις, πνευμάτων αἰτιάσει,
 Μιὰν ἡδὸν ἐσωτερικὴν, σὸν ἀνδρωποῦ καὶ βάζει.
 Καὶ τότε προσηλώνωντας, τὴν ἡδονὴν ἐκείνη,
 Ἐκεῖ ὅπῃ φαντάζεται (θ) τὸ πνεῦμά τε καὶ κλίνει,
 Τὸ ἀγαπᾶ περιπαθῶς, εἰς τόσον πῶ δὲν σφάλλει,
 Ἄνεῖχ' ἀμῶρε πρότερον (ι) κ' εἶχε τὰ πρῶτα κάλλι.

Αἰέσας δὲ αὐτὸ τὸ τραγῆδι ὁ τζελεπὴ Ἀν-
 τωναῖκῃς, ἀπὸ τὸν Μαγυόρον, ἐσυγχίωθη ὀλίγον καὶ ἐν-
 τράπη· ἐπειδὴ ἐκατάλαβε δι' αὐτῆ, ὅτι τὸ ἡξεύρει, πῶς
 ἀγαπᾶ τὴν κοκωνίτζαν Βαρβάραν· αὐτὴ ὅμως ἢ ἀ-
 γάπη ἦτον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἦλθεν εὐθὺς ὁ Αὐθέν-
 τῆς, ἀπ' ἔξω, καὶ τὴς ἔδωκε τὴν εἶδησιν νὰ ἐτοιμαθῆν,
 ἐπειδὴ αὔριον πρέπει νὰ μισεύσεν, διὰ τὴν Χερσῶνα·
 καὶ ὅτως ἐτοιμαθῆντες ἅπαντες ἀνεχώρησαν, κατὰ τὴν
 προσαγὴν ὅπῃ ἔλαβον· ἢ δὲ Βαρβάρα ἔμεινε εἰς τὴν
 Πελτάβαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ διωρισμένος αὐτῆς
 νυμφίος, καὶ ἔτ' ἐπρόσφερν θυσίαν εἰς τὴς γαμηλίς
 θεῆς, ὄντας ἐκάτερον τὸ μέρος εὐχαριστημένον, ἰδόντες
 ἑαυτῆς μετακεκομισμένους εἰς τὰ τέκνατων, ὡς εἰς
 ἄλλης ἑαυτῆς, διὰ τῆ γάμῃ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

-
- (η) Τὸν τύπον τῆ δευτέρου, ὅπῃ τὸ ἐχημάτισεν ἢ συμ-
 παθητικὴ ὕλη.
 (θ) Εἰς τὸ δεύτερον ὑποκείμενον.
 (ι) Τόσον τὸ ἀγαπᾶ, ὡς ὅπῃ τὸν φαίνεται, ὅτι δὲν
 εἶναι λανθασμένος, καὶ μῆτε ἐνδυμεῖται, ἂν εἶχεν ἔν
 τέτοιον πρότερον.

Π Ι Ν Α Ξ

τῶν περιεχομένων τραγωδίων εἰς τὴν παρεῖσαν Ἰσορίαν.
τὴν Ἐρωτικὴν.

A.

Ἄλλο ὡσάν τὸν χωρισμὸν πάθος δὲν ἐγνωρίσθῃ.	87
Ἄν τὸ νὰ μὲ βλέπῃς μόνον.	147
Ἄν ἦτον τρόπος, κί ἂν ἤμπορῆσα.	148
Ἄν ἡ ζωὴ μὲ κρέμεται μέσα εἰς δυῶσθε χεῖλη.	63
Ἄν δὲν πονῆς κανένα.	113
Ἄν σὲ ἔκαμεν ἡ φύσις.	131
Ἄν εὖ τὸν κόσμον ἤλθες μόνον.	177
Ἄξιαν ἔχει δυνατή.	142
Ἀύξησαν οἱ ἀνασκευαγμοὶ.	20
Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς καρδιάς.	174
Ἀφανισμὸς καὶ λύπη.	178
Ἄχ' ἔρωτα σκληρώτατε.	50

B.

Βλέπω τὸ ἀκατάστατον τῆς κόσμου καὶ λυπῶμαι.	99
Βλέμμα τὸ ἰλαρόν σε, καὶ ἡδὸς τὸ γλυκόν.	123

Γ.

Γαζέταις δι' ἐμένα.	177
Γιὰ τὴν ἄκραν σ' εὐμορφίαν.	137
Γιατί; ὡς πότε μὲ φθονεῖς;	167

Δ.

Δὲν εἶναι τρόπος νὰ γένῃ ἄλλη.	39
Δὲν εἶναι τρόπος ὅταν θέλῃ.	18
Δὲν ἤμπορῶ ἐξ ἅπαντος αὐτὴν τὴν δυσυχίαν.	91
Δὲν ξεύρω πῶς μὲ τί δηλοῖ.	126
Δὲν μπορῶ ποτε νὰ ζήσω.	77
Διὸ γνώμαις τὸ νὰ συμφωνῶν.	128

Ε.

Ἐγὼ πῶς εἶμαι δῆλος δικός σε,	103
Εἶναι καὶ ἄλλαις συμφοραῖς, εἶναι καὶ δυσυχίαις.	96
Εἶν' εὐμορφία μεγάλη.	108
Εἰς ἓνα κάλλος θαυμαστό.	5
Εἰς ἓν λειβάδι ἀρετῶν.	158
Εἰς εὐμορφον κλεβάκι.	167
Εἰς περιβόλι εὐμορφον, μπῆκα νὰ σεργινίσω.	155
Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κακίας ἤλθ' ἢ τύχη με βαδμόν.	79
Εἰς τὸ θέατρον τῆ κόσμου.	100
Εἰς ὅ,τι κι' ἂν σερίδικα.	102
Ἐκεῖ ὅπῃ εὐρίσκομεν.	153
Ἐχει ὄντως κάποια χάριν.	136

Ζ.

Ζῶ, μα' δὲν καταλαμβάνω.	98
Ζωγράφοι ἔτε ποιηταί.	143

Η.

Ἡ Ἄφροδίτη βλέπει.	128
Ἡ κάθε λύπη δέχεται κάποιαν παρηγορίαν.	93
Ἡ καρδιάμ' σὲ χαιρετᾷ.	169
Ἡ με' σέλνεις τὴν καρδιά με, ἢ κρατεῖς καὶ τὸ κορμί.	181
Ἡ φλογα ἢ Ἐρωτική.	63
Ἡ χάρις καὶ ἡ λαμπρότητες.	159
Ἡ χὼ πέμε τάχα ποῖον.	161
Ἡ ὠραιότης δὲν θεωρεῖται.	42

Θ.

Θάλασσα ἀγριαμένη.	134
--------------------	-----

Ι.

Ἰνσάφι κάμε ἄπονη, μετάβαλλε σὸν ἦθος	107
---------------------------------------	-----

Κ.

Κάθε ὦρα συλλογῆμαι.	165
Καλὴ καρδιά καὶ ὑπαμονή, κάνεις τυχαίνει νάχη	65
Καλῶς τὰ μάτια σε τὰ δυῶ.	126
Καρδιά με φλογισμένη	68
Καρδιά τί ἔχεις καὶ ποιεῖς,	52
Κρατῶντας τῆς ἀγάπης.	143
Κατάλαβε πέλι με.	168

Μ.

Μαῦρα πιά ἀπεράσισα.	170
Με' βεβαιώνει αρκετά.	27
Με' δυσυχίαις πολεμῶ.	154
Με' ἰδρωτας, με' κόπες,	162

Με πάθῃ κίανασεναγμῆς.	84
Με πόθου με ὑπερβολῆν.	70
Μέσα εἰς θάλασσα πλατεία.	104
Μετὰ τὴν ζερισίν σε.	78
Μὴν ἠμπορῶντας νὰ εἰπῶ τὰς πόνους τῆς καρδιάς με.	57
Μιὰ λεπτὴ δροσιά	150
Μιὰ ὑπομονὴ σὰν φθᾶση	70
Μόλις ἡ τύχη μ' ἄρχησε.	127
Μόλις τὸ ἀξιῶθηκα.	138
Μολον ὅπῃ εὐρίσκομαι.	106

N.

Νὰ σιγῶ δὲν ἠμπορῶ.	157
Νέαις ὄλαις νὰ χαρῆτε.	155

O.

Ὁ Ἐρωτᾶς θυμῶθῃ.	11
Ὅλα τὰ πράγματα καιρῶν.	133
Ὅπου ἦσαι μοναχί.	121
Ὅσα βλέπω με τὰ μάτια.	171
Ὅταν οἱ Ἐρωτόληπτοι	187

Π.

Πάντοτε μαζὶ με μάχῃ.	94
Παντοτιναῖς καταδρομαῖς.	76
Πάχω νὰ καταλάβω.	47
Πέσ με καρδιά με.	163
Τις νὰ ἦναι τάχα πάλιν ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς.	141
Πικρὰ ἀνασενάζω.	17
Ποιὰ ἄλλῃ σὰν εἰσένα.	145
Πολλοὶ ἐχθροὶ ἐπάχρησαν.	176
Ποτὲ δὲν ἐδοκίμασα.	125
Ποτὲ κανεῖς ἄς μὴν εἰπῆ.	26
Πῶ εἶν τὸ ἔσκι, κ' ἡ χαρὰ.	81
Πῶς βαρῆς καρδιά μ' ἀυμάζω.	48

Σ.

Σὰν δὲν ἤθελες φιλίαν.	132
Σήμερον ὅλοι χαίρουσι.	175
Στὰ μάτια ὅπῃ λαχταρῶ.	60
Σταῖς λύπαις με ἀνακωχῆν.	59
Στὴν ἀγάπην ἢ κακίαν.	135
Στὴν φράταν τῆς εὐνοίας σε.	140
Στὸ κίόσκιάυτὸ ὃ Ἐρωτᾶς.	140
Στὰ μάτια ὅπῃ λαχτ.	60
Στὸ ἐδικόν σε τὸ κορμὶ	151
Στοχάζομαι κ' ἀπορῶ.	129

Τὰ ἄνδρ' τὰ προσωρινά.	139
Τὰ δέλγητρα πῶς ἔχεις, ἀγάπημ' φυσικά.	9
Τὰ κάλλιψε ψυχὴ με.	130
Τὰ κάλλι ἔχει φυσικά.	160
Τὰ μάτια ὅπως λαχταρῶ,	60
Τάχα ξεύρεις πῶς πεθαίνω, ἢ θαρρῆεις πῶς σὲ γελαῶ.	88
Τάχ' ἄνθρωπος ἐσάδι.	115
Τάχατες νὰν ἄλλι καμμιά.	147
Τελεία ἢ σωσὴ χαρά.	60
Τὴν ἀκατάστατου ῥοπή.	61
Τὴν ἄραν π' ἀξιῶνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχὴ με,	66
Τὶ ἀγανάκτησις πολλή;	83
Τὶ γνώμη φῶς με εἶν' αὐτή.	46
Τὶ ζωὴ πολλὰ ἀδλία.	81
Ποιὰ καρδιά νὰ νταγιαυτίσης	150
Τὶ κερφόρα συμφορᾶ.	80
Τὶ μεγάλη ἀπορία;	92
Τὶ νὰ κάμω, τί νὰ γένω;	162
Τὸ ἀγγελικό σε ἦδος.	116
Τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης με φύλλα μπισοσύνης.	86
Τὸ κάλλος με ὑπερβολή.	19
Τὸν ἐχθρὸν σε ἄχ! πισεύεις.	146
Τὸ νερὶ τῆς ψυχῆς με, ἢ τὴν παρηγοριᾶ.	90
Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς με.	85
Τὸ τραγὸν πῶς πονεῖ.	164
Τὸ φῶς με πάλιν με ὀρμή.	153
Τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σε χιματίζει ἕρανόν.	37
Τύχη ἀφ' ἢ ἐγνωρίσης.	95
Τώρα πλέον ἐγνωρίσθι, τώρα εἶναι φανερόν.	131
Τώρα πλέον ταξιδεύω.	134

Υ.

Υ' περιμετρῆσιν οἱ σεναγμοί με.	107
---------------------------------	-----

Φ.

Φίλοι συνηλικιώται.	149
Φῶς με χαροποιήσε.	144

Ω.

Ω' ῥόδον ἀραιότατον τῶν λελεδιαῖν κορῶνα.	13
Ω' τῶρα ἦτον χορατᾶς.	152
Ω' ὑψηλὸν δενδράκι.	14
Ω" τύχη, τύχη φοβερά!	62

Τ Ε Λ Ο Σ.

7

277

80

Συμβιβῶν τῆς μα

ἔξισολε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000030954